



«នេះគឺជាសៀវភៅដ៏មានប្រយោជន៍មួយក្បាល ដែល
និយាយអំពីបញ្ហាដ៏សំខាន់ពិតប្រាកដ។ សៀវភៅនេះ
សង្ខេបខ្លី ងាយស្រួលអាន យល់ និងស្មោះត្រង់ ព្រម
ទាំងមានគំរូដ៏មានប្រយោជន៍ជាច្រើនពីជីវិតសព្វថ្ងៃ
និងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ។ មានអ្វីច្រើននៅក្នុងកូន
សៀវភៅដ៏តូចនេះ៖ ជាសៀវភៅដែលខ្ញុំពិតជាចង់
ណែនាំដល់លោកអ្នកណាស់!»។

Alasdair Paine, Vicar, St. Andrew the Great,
Cambridge, UK; speaker and author



«ជាមួយនឹងសមត្ថភាពពិសេសរបស់គាត់សម្រាប់ភាព
ច្បាស់លាស់ និងច្បាស់ លោកគ្រូ ធីម ឆេស្ទ័រ (Tim
Chester) បានផ្តល់នូវការពន្យល់ប្រកបដោយគតិ
បណ្ឌិត និងជាក់ស្តែងអំពីសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះ
គម្ពីរ។ គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់គ្នា មិនថាថ្មី ឬចាស់ គួរតែអាន
សៀវភៅនេះ»។



Martin Salter, Lead Pastor of Bedford
Community Church, UK; conference speaker
and author

«ជាមួយនឹងសមត្ថភាពពិសេសរបស់គាត់សម្រាប់ភាព
ច្បាស់លាស់ និងច្បាស់ លោកគ្រូ ធីម ឆេស្ទ័រ (Tim





Chester) បានផ្តល់នូវការពន្យល់ប្រកបដោយគតិ
បណ្ឌិត និងជាក់ស្តែងអំពីសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះ
គម្ពីរ។ គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់គ្នា មិនថាថ្មី ឬចាស់ គួរតែអាន
សៀវភៅនេះ»។

J. Stephen Yuille, Professor of Spiritual
Formation and Pastoral Theology,
Southwestern Baptist Theological Seminary,
Fort Worth, TX





ជ័យជំនះ
plovpit.com

ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិ រំណាចកំពូល

លោកគ្រូ ផឹម ឆេស្ទើរ





Scripture Is Supreme

ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

© 2023 by Tim Chester

រក្សាសិទ្ធិ ©2023 by Tim Chester

www.UnionPublishing.org

Bridgend, Wales, United Kingdom

This edition in Khmer copyright ©2026 by ACTION
Cambodia Organization

All rights reserved.

រក្សាសិទ្ធិគ្រប់បែបយ៉ាង ©២០២៦

ផលិតដោយ៖ អង្គការសកម្មភាពកម្ពុជា resources@actioncambodia.org

ប្រអប់សំបុត្រលេខ ១១៧៨ រាជធានីភ្នំពេញ, ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

បកប្រែដោយ៖ លោក ជឿន ជីវចន្ទា

ជំនួយការបកប្រែ៖ លោក ណាង បូរ៉ា

ពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ដោយ៖ លោក ឯក សត្យា, លោក ទេព រ៉ូ, លោក ខែម

បូជ្ឈង, លោក ហុង សម្ពុស, លោក ឡុង គឹមឡុង, លោកស្រី ឡូញ

ស្រីរ័ត្ន, កញ្ញា រិន ខាវីសា និងលោកស្រី ថាវ ប៊ុនរី

អ្នករចនាអត្ថបទភាសាខ្មែរ៖ លោក វីល ណាថាន និងលោក ខែម បូជ្ឈង

យើងខ្ញុំបានរក្សាអក្ខរាវិរុទ្ធនៃសម្រង់គម្ពីរដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរបក
ប្រែចាស់ រក្សាសិទ្ធិ©ឆ្នាំ១៩៥៤ដោយសមាគមព្រះគម្ពីរសកល, ព្រះគម្ពីរ
សញ្ញាថ្មី កែសម្រួល រក្សាសិទ្ធិ ©ឆ្នាំ២០១៤, ២០១៦ (គកស) ដោយ
សមាគមព្រះគម្ពីរសកល, ព្រះគម្ពីរវិស្វនិព្វលាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន រក្សាសិទ្ធិ
©ឆ្នាំ២០០៥ (គខប) ដោយសមាគមព្រះគម្ពីរសកល, ព្រះគម្ពីរគ្រីស្ទបរិស័ទ
ខ្មែរ រក្សាសិទ្ធិ ©ឆ្នាំ២០១៤ (គគខ) ដោយពិន្ទុកិច្ចព្រះបន្ទូលនៃជីវិត, ក៏ដូច
ជាអាឡាមាណាសម្បជំនួន ប៉ុន្តែសំណេរនៅក្នុងអត្ថបទទាំងមូលយើងខ្ញុំ
បានខិតខំព្យាយាមគោរពតាមអក្ខរាវិរុទ្ធនៃរចនាសុក្រមខ្មែរបស់សម្តេចសង្ឃ
រាជ ជួន ណាត។

For ordering information please visit: plovpitshop.com

ប្រសិនបើលោកអ្នកចង់ដឹងសៀវភៅនេះ សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ៖
plovpitshop.com

ដោះពុម្ពលើកទី១ ចំនួន ៣.០០០ ក្បាល ២០២៦ នៃគ.ស.

ISBN : 978-9924-566-33-5



មាតិកា

បញ្ជាក់ថាអំពីសេរីសំខាន់ៗ ៧

- ១ តើសម្លេងរបស់អ្នកណាសំខាន់ជាងគេ? ១១
- ២ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល? ៣១
- ៣ តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅពេលណា? ៥៥
- ៤ ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់? ៧១
- ៥ តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច? ១០៣
- លិបិក្រមតាមព្រះគម្ពីរ ១២១







បុព្វកថាអំពីសេរីសំខាន់ៗ

សេរីនេះ ណែនាំពីសេចក្តីពិតសំខាន់ៗដែលមិនអាចចរចាបាននៃដំណឹងល្អ។

ហើយតើសេចក្តីពិតទាំងនោះមានអ្វីខ្លះ? នេះជារបៀបដែលសាវ័ក ប៉ុល និងាយអំពីដំណឹងល្អនៅក្នុងប្រយោគដំបូងនៃសំបុត្ររបស់គាត់ទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅទីក្រុង រ៉ូម៖

«សំបុត្រប៉ុលខ្ញុំ ជាបារបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលទ្រង់បានហៅមកធ្វើជាសាវ័ក ទាំងញែកចេញទុកសំរាប់ដំណឹងល្អនៃព្រះ (ជាដំណឹងល្អដែលទ្រង់បានសន្យាពីដើម ដោយសារពួកហោរាទ្រង់ ទុកក្នុងគម្ពីរបរិសុទ្ធ គឺពីព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដែលខាងសាច់ឈាម ទ្រង់បានចាប់កំណើតក្នុងព្រះវង្សាហ្លួងដាវីឌ តែខាងព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ នោះបានសំដែងមកច្បាស់ថា ទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះពិត ទាំងមានព្រះចេស្ដាផង ដោយទ្រង់បានរស់





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ពីស្លាប់ឡើងវិញ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់
នៃយើងរាល់គ្នា» (រ៉ូម ១:១-៤ ពគប)។

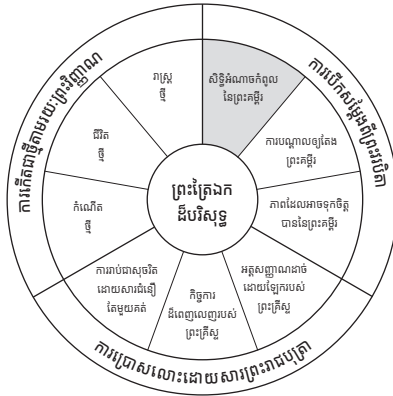
សម្រាប់សាវ័ក ប៉ុល ដំណឹងល្អគឺជាសារដែល
ផ្តោតលើព្រះជាម្ចាស់៖ វាគឺជា «ដំណឹងល្អរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់»។ វាគឺជាសារអំពីព្រះត្រៃឯក៖ ព្រះវរបិតា
បើកសម្តែងពីព្រះរាជបុត្ររបស់ទ្រង់ដោយអំណាចនៃ
ព្រះវិញ្ញាណ។ វាគឺជាសារនៃព្រះគម្ពីរ៖ ត្រូវបានប្រកាស
«នៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ»។ វាទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទ
ដែលជាព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ និងកិច្ចការនៃការប្រោស
លោះរបស់ទ្រង់។ ហើយវាជាសារដ៏មានប្រសិទ្ធភាព
ក្នុងព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងការផ្តល់កំណើតជាថ្មី។
ម្យ៉ាងវិញទៀត ដំណឹងល្អរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាដំណឹង
ដ៏ល្អអំពីព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រ និងព្រះវិញ្ញាណ និង
កិច្ចការរបស់ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រ និងព្រះវិញ្ញាណ
នៅក្នុងការបើកសម្តែង ការប្រោសលោះ និងការកើត
ជាថ្មី។^១

១ លោកគ្រូ Michael Reeves បានប្រើប្រាស់ និងពន្យល់ជាលើក
ដំបូងអំពីភាវាងមួយនេះនៅក្នុងសៀវភៅ Gospel People: A Call
for Evangelical Integrity (Wheaton, IL: Crossway,
ឆ្នាំ២០២២), ទំព័រ២០ និង ១១៩។





បុព្វកថាអំពីសេរីសំខាន់ៗ



សេចក្តីពិតទាំងនេះសុទ្ធតែមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក។ សេចក្តីពិតទាំងនេះរួមគ្នាបង្កើតបានជាដំណឹងល្អដ៏ស្រស់ស្អាតមួយរបស់យើង ដែលដំណឹងល្អនេះគឺតាមព្រះគម្ពីរ មានមូលដ្ឋានលើព្រះត្រៃឯកផ្ដោតលើព្រះត្រីសង្ឃ និងផ្តល់ជីវិតថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណ។ សេរីនេះនឹងណែនាំដំណឹងល្អនេះដល់អ្នកអាន ព្រមទាំងផ្តល់ចំណេះដឹងពីដំណឹងល្អនេះឡើងវិញដល់ពួកគេ។ សៀវភៅខ្លីៗចំនួនដប់ក្បាលនេះនិយាយផ្ដោតលើប្រធានបទជាមូលដ្ឋានបំផុតនៃដំណឹងល្អ ដូចដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងរង្វង់នៃដ្យាក្រាមនេះ។



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

សៀវភៅនីមួយៗនឹងនិយាយអំពីប្រធានបទរបស់
វា ហើយទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គោលបំណងនៃ
សេរីនេះមិនមែនគ្រាន់តែដើម្បីបង្រៀនខ្លឹមសារមេរៀន
នោះទេ។ យ៉ាងណាមិញ ដំណឹងល្អមិនមែនគ្រាន់តែ
ជាការបើកសម្តែងប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែដំណឹងល្អគឺជាការបើក
សម្តែងដ៏ប្រោសលោះ និងផ្តល់កំណើតជាថ្មី។ ដូច្នេះ
ហើយ សូមឲ្យលោកអ្នកទទួលបានការកែប្រែជាថ្មី នៅ
ពេលដែលលោកអ្នកបានអាន ហើយសូមឲ្យលោកអ្នក
ទទួលបានការដឹកនាំឲ្យថ្លាបង្អំ ហើយរីករាយនឹង «សិរីល្អ
នៃព្រះដ៏មានពរ» (១ធីម៉ូថេ ១:១១) ។

លោកគ្រូ ម៉ៃខល រីវស៍ (Michael Reeves)
អ្នកកែសម្រួលសេរី



១

តើសម្លេងរបស់អ្នកណាសំខាន់ ជាងគេ ?

សិទ្ធិអំណាចកំពូល

ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមប្រើកម្មវិធីផែនទី ហ្គូហ្គល
(Google Maps) យឺតជាងគេ។ ខ្ញុំកម្របាន
ប្រើកម្មវិធីនេះណាស់។ នៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើដំណើរ
តាមផែនទីក្រដាស (តើលោកអ្នកចងចាំវាទេ?) ខ្ញុំ
យល់ថា ខ្ញុំអាចចាំផ្លូវពេលធ្វើដំណើរលើកក្រោយ
បាន។ ប៉ុន្តែ កម្មវិធីផែនទីហ្គូហ្គលហាក់ដូចជាបាន
ធ្វើឲ្យផ្នែកខ្លួនក្បាលដែលគ្រប់គ្រងផ្នែករុករកផ្លូវរបស់
ខ្ញុំដេកលក់។ ដូច្នេះហើយ បើខ្ញុំប្រើកម្មវិធីមួយនេះ
នោះខ្ញុំមិនអាចចងចាំផ្លូវធ្វើដំណើរបានទេ ហើយ
ពេលខ្ញុំធ្វើដំណើរតាមផ្លូវនោះម្តងទៀត ខ្ញុំក៏មិនអាច
ធ្វើដំណើរដោយគ្មានជំនួយពីកម្មវិធីនេះលើកក្រោយ
ទៀតបាននោះដែរ។

ប៉ុន្តែ បន្តិចម្តងៗការតយុទ្ធរបស់ខ្ញុំកាន់តែខ្សោយ
ទៅៗ។ ខ្ញុំគិតថា ភាពខ្ជិលច្រអូសបានជ្រៀតចូលក្នុង





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ជីវិតខ្ញុំ។ ការប្រើកម្មវិធីផែនទីហ្គូហ្គល គឺងាយស្រួល ជាងការស្វែងរកផ្លូវដោយខ្លួនឯង ជាពិសេសនៅពេល ដែលខ្ញុំគ្មានមិត្តភក្តិអង្គុយកាន់ផែនទីឲ្យខ្ញុំ។ សព្វថ្ងៃ នេះ ខ្ញុំប្រើកម្មវិធីផែនទីហ្គូហ្គលស្ទើរតែគ្រប់ពេល។ ហើយខ្ញុំក៏រីករាយនឹងធ្វើតាមការណែនាំផ្លូវរបស់វា។

គឺធ្វើតាមច្រើនដង។ ប៉ុន្តែ មានពេលមួយ ខ្ញុំមិន បានធ្វើតាមការណែនាំឲ្យបត់ស្តាំរបស់វានោះទេ។ ខ្ញុំ ប្រើកម្មវិធីនោះដោយព្រោះខ្ញុំធ្វើដំណើរត្រឡប់មកពី កន្លែងដែលខ្ញុំមិនស្គាល់ច្បាស់។ តែពេលយើងបាន ធ្វើដំណើរជិតមកដល់ផ្ទះទៅហើយ ហើយក៏មកដល់ តំបន់ដែលខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់វិញ។ ខ្ញុំនៅតែបន្តប្រើកម្មវិធី ផែនទីហ្គូហ្គល ហើយក្លាមៗនោះវាប្រាប់ខ្ញុំឲ្យទៅតាម ផ្លូវមួយដែលខ្ញុំមិនធ្លាប់ធ្វើដំណើរពីមុនមកទេ។

ខ្ញុំមិនបានអើពើនឹងវាទេ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ខ្ញុំក៏បានជាប់គាំងក្នុងការកកស្ទះចរាចរណ៍។ ពេល វេលាប៉ាន់ស្មាននៃការទៅដល់របស់ខ្ញុំបានកើនឡើង ចំនួនសាមសិបនាទី។ ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ជាង កម្មវិធីផែនទីហ្គូហ្គល ហើយឥឡូវនេះខ្ញុំកំពុងទទួល ផលវិបាកដែលមិនធ្វើតាមការណែនាំរបស់វាវិញ។

យើងតែងរីករាយនឹងគិតអំពីខ្លួនឯងថាជាមនុស្ស ដែលមានសេរីភាព យើងអាចជ្រើសរើសធ្វើអ្វីដែល





តើសម្លេងរបស់អ្នកណាស់ខាន់ជាងគេ?

ចង់ធ្វើ។ ប៉ុន្តែ តាមពិតទៅយើងចំណាយពេលច្រើន
ក្នុងជីវិតរបស់យើងនៅក្រោមសណ្ឋាននៃសិទ្ធិអំណាច
មួយចំនួន។ ពេលខ្លះ យើងធ្វើអ្វីដែលម្តាយរបស់យើង
ប្រាប់យើង។ យើងអនុវត្តតាមច្បាប់ចរាចរណ៍។ យើង
ទទួលយកការណែនាំពីចៅហ្វាយនាយរបស់យើង។
យើងធ្វើតាមសៀវភៅណែនាំផ្សេងៗ។ យើងធ្វើតាម
ការណែនាំពីកម្មវិធីផែនទីហ្សូហ្គលជាដើម។

ពេលខ្លះ យើងប្រហែលជាមិនចូលចិត្តអាជ្ញាធរ។
ជាក់ស្តែងទៅ តើអ្នកណាខ្លះចូលចិត្តឲ្យគេប្រាប់ពីអ្វី
ដែលគេត្រូវធ្វើនោះ? យើងគួញត្រូវអំពីច្បាប់របស់
រដ្ឋាភិបាល ឬការទាមទារស្តីពីការងារដែលមិនសម
ហេតុផលមួយចំនួន។ ប៉ុន្តែ យើងនឹងគួញត្រូវថែម
ទៀត ប្រសិនបើគ្មានរដ្ឋាភិបាលទាល់តែសោះ។ ពិត
ណាស់ មានច្បាប់មួយចំនួនដែលយើងមិនចូលចិត្ត
ប៉ុន្តែយើងនៅតែយល់ពីតម្រូវការឲ្យមានច្បាប់ និង
សណ្តាប់ធ្នាប់នោះ។ ឧទាហរណ៍ ខ្ញុំអាចនឹងបើកបរ
បញ្ជ្រាសនៅលើដងផ្លូវ ព្រោះគ្មានអ្វីមួយរារាំងខ្ញុំក្នុង
ការបើកបរឆ្លងផ្លូវនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ការសម្រេចចិត្តនោះ
ពិតជាធ្វើឲ្យខ្ញុំប្រឈមនឹងគ្រោះមហន្តរាយហើយ។

ក្នុងការបើកបរទៅកាន់ទីក្រុងថ្មីណាមួយ យើងត្រូវ
មានទាំងផែនទីហ្សូហ្គលដើម្បីបង្ហាញផ្លូវ និងការគោរព





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ច្បាប់ចរាចរណ៍ នោះទើបយើងអាចទៅដល់គោលដៅ
ដោយសុវត្ថិភាពបាន។

ប៉ុន្តែ ចុះដំណើរជីវិតយើងវិញ? តើយើងអាច
ស្វែងរកផ្លូវនៃដំណើរជីវិតយើងដោយរបៀបណា?
ចុះបើខ្ញុំចង់ទៅឯព្រះអម្ចាស់? តើខ្ញុំគួរធ្វើដំណើរតាម
ផែនទីមួយណា? តើប្រព័ន្ធនាំផ្លូវមួយណាអាចនឹង
ផ្តល់ទិសដៅត្រឹមត្រូវដល់ខ្ញុំបាន?

ចម្លើយនោះគឺសាមញ្ញណាស់៖ ព្រះគម្ពីរគឺជាអ្នក
នាំផ្លូវដែលអាចទុកចិត្តបានតែមួយគត់សម្រាប់ដំណើរ
ជីវិតរបស់យើង។ នៅពេលដែលគ្រីស្ទបរិស័ទនិយាយ
ថា ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល នោះមានន័យ
ថា ព្រះគម្ពីរ គឺជាអ្នកនាំផ្លូវដ៏មានសិទ្ធិអំណាចទៅកាន់
ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះគម្ពីរ គឺប្រៀបដូចជាកម្មវិធីផែនទី
ហ្គូហ្គល ដែលផ្តល់ឲ្យយើងនូវទិសដៅសម្រាប់ជីវិត។
វាប្រៀបដូចជាច្បាប់ចរាចរណ៍ដែលបង្ហាញយើងពីអ្វី
ដែលព្រះជាម្ចាស់បានតម្រូវ។

សិទ្ធិអំណាចក្នុងការនិយាយ

ព្រះគម្ពីរគឺជាសិទ្ធិអំណាចកំពូល។ នេះមានន័យ
ថា ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាច ហើយការស្តាប់ដោយ
យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានចែងជាការ





តើសម្លេងរបស់អ្នកណាស់ខានបានគេ?

សំខាន់ខ្លាំងណាស់។ នេះគឺដោយសារតែអ្វីដែលព្រះ
គម្ពីរបានចែង គឺពិតប្រាកដ។ ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាច
ពីព្រោះយើងអាចទុកចិត្តលើព្រះគម្ពីរបាន។

តើកម្មវិធីហ្គូហ្គលមានសិទ្ធិអំណាចដែរឬទេ? ជា
ការពិតណាស់ កម្មវិធីហ្គូហ្គល គឺមានសិទ្ធិអំណាច
នៅក្នុងទិដ្ឋភាពមួយ។ វាអាចជាប្រភពនៃព័ត៌មាន
ពិត។ សូមស្រមៃថា លោកអ្នក និងមិត្តសម្លាញ់ម្នាក់
កំពុងតែជជែកគ្នា ថាតើក្រុមបាល់ទាត់ប្រទេសណា
បានឈ្នះការប្រកួតពានរង្វាន់បាល់ទាត់ពិភពលោក
ក្នុងឆ្នាំ ២០១៤។ លោកអ្នកនិយាយថា គឺប្រទេស
ប្រេស៊ីល ហើយមិត្តរបស់លោកអ្នកនិយាយថា គឺ
ប្រទេសអាស្លីម៉ង់។ ការប្រកែកគ្នានេះអាចដោះស្រាយ
បានយ៉ាងងាយ។ ដោយគ្រាន់តែមាននរណាម្នាក់ក្នុង
ចំណោមអ្នកទាំងពីរអាចយកទូរស័ព្ទចេញមក ហើយ
ពិនិត្យមើលក្នុងកម្មវិធីហ្គូហ្គល។ លោកអ្នកអាចដឹង
បានថា មិត្តរបស់លោកអ្នកនិយាយត្រូវ៖ គឺជាប្រទេស
អាស្លីម៉ង់ (ខ្ញុំក៏ធ្លាប់មានការប្រកែកគ្នាបែបដូចគ្នានេះពី
មុនមកដែរ)។

កម្មវិធីហ្គូហ្គល មានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការដោះ
ស្រាយការប្រកែកគ្នារវាងមិត្តភក្តិ។ ប៉ុន្តែ កម្មវិធីហ្គូហ្គល
មិនមែនតែងតែអាចទុកចិត្តបាន ១០០% នោះទេ។ វា





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

អាស្រ័យថា តើអ្នកណាជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាននោះ ផងដែរ។ ពេលខ្លះ មានមនុស្សបន្ថែមព័ត៌មានមិនពិត នៅលើវេបសាយនោះ។ ដូច្នេះ ក្នុងនាមជាសមាជិក សាស្ត្រាចារ្យដ៏ប្រុងប្រយ័ត្នម្នាក់នៃវគ្គបណ្តុះបណ្តាល ក្រសួងស៊ីស្ទេម (Crosslands Training) ខ្ញុំបានដាស់ តឿនសិស្សរបស់ខ្ញុំកុំឲ្យជឿទុកចិត្តលើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង តាមប្រព័ន្ធអ៊ីនធឺណិតពេក។ បើយើងត្រូវវាយតម្លៃលើ ភាពជឿជាក់បាននៃប្រព័ន្ធអ៊ីនធឺណិត នោះយើងអាច ផ្តល់ពិន្ទុឲ្យវា ៨០ភាគរយប៉ុណ្ណោះ។

ចុះចំណែកឯសៀវភៅសិក្សានៅសកលវិទ្យាល័យ វិញ? តើវាមានសិទ្ធិអំណាចដែលយើងអាចទុកចិត្ត បានដែរឬទេ? យើងសង្ឃឹមថា សៀវភៅនោះត្រូវបាន សរសេរឡើងដោយអ្នកជំនាញទទួលបាននូវការកែ សម្រួលដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយប្រហែលជាបានត្រួត ពិនិត្យឡើងវិញ ដោយអ្នកជំនាញជាច្រើនរូបទៀតផង។ ប្រហែលជាអាចទុកចិត្តបានជាងកម្មវិធីហ្គូហ្គល ។ ប៉ុន្តែ សៀវភៅជាច្រើនមានកំហុសតូចតាច ដូចជាការ សរសេរអក្សរខុស ឬកាលបរិច្ឆេទខុសជាដើម។ លើស ពីនេះទៅទៀត ព័ត៌មានមួយចំនួននៅក្នុងសៀវភៅតែង តែត្រូវការកែសម្រួល។ ពីពេលមួយទៅពេលមួយ គេ តែងរករបកគំហើញ និងគំនិតថ្មីៗ។ ដូច្នេះ ទោះបី





តើសម្លេងរបស់អ្នកណាសំខាន់ជាងគេ?

សៀវភៅសិក្សារបស់យើងនឹងទទួលបានពិន្ទុខ្ពស់ជាងនៅក្នុងកម្រិតដែលអាចជឿទុកចិត្តបានក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចផ្តល់ពិន្ទុឲ្យវា ១០០/១០០ បាននោះដែរ។ សៀវភៅនោះប្រហែលជាអាចមានសិទ្ធិអំណាចច្រើនជាងកម្មវិធីហ្គូហ្គល ប៉ុន្តែសិទ្ធិអំណាចរបស់វានៅមានកម្រិតនៅឡើយ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះគម្ពីរគឺពិតប្រាកដ ១០០% ដូច្នេះព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាច ១០០%។ លោក វីល្លាម ធីនដេល (William Tyndale) (១៤៩៤-១៥៣៦) ដែលត្រូវគេសម្លាប់ដោយសារការបកប្រែព្រះគម្ពីរទៅជាភាសាអង់គ្លេសបានលើកឡើងថា ព្រះគម្ពីរជា «ស្តង់ដារ» ដែលជួយយើងឲ្យស្គាល់ពីភាពខុសគ្នារវាងគោលលទ្ធិខុសឆ្គង និងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ។^២

ពាក្យ «ព្រះបន្ទូល» នៅក្នុងឃ្លា «ព្រះបន្ទូលគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល» សំដៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលគេបានសរសេរឡើង ដែលយើង

២ លោក William Tyndale, “Prologue to the Book of Genesis,” នៅក្នុង *Works of William Tyndale*, កែសម្រួលដោយលោក Henry Walter (Edinburgh: Banner of Truth, ឆ្នាំ២០១០), ភាគ១, ទំព័រ៣៩៨។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

មាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ «ព្រះបន្ទូល» ដែលមានសិទ្ធិ
អំណាចកំពូល ក៏អាចរួមបញ្ចូលទាំងការប្រកាស
ដំណឹងល្អ និងការអធិប្បាយព្រះគម្ពីរផងដែរ ប៉ុន្តែ
លុះត្រាតែព្រះបន្ទូលទាំងនោះឆ្លុះបញ្ចាំងយ៉ាងស្មោះ
ត្រង់នឹងអ្វីដែលបានបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ព្រះ
គម្ពីរគឺជាឧត្តរដែលយើងរស់រវើកសេចក្តីពិតនៃអ្វីៗ
ផ្សេងទៀត។

សិទ្ធិអំណាចក្នុងការគ្រប់គ្រង

សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរមានវិសាលភាពធំជាង
នេះទៅទៀត ពីព្រោះព្រះគម្ពីរមានវិសាលភាពលើស
ហួសពីប្រភពព័ត៌មានដែលអាចទុកចិត្តបានទៅទៀត។
ព្រះគម្ពីរបង្រៀនយើងពី «អ្វី» ពោលគឺអ្វីដែលល្អ
និងអ្វីដែលពិតជាដើម។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរក៏ប្រាប់យើង
ពី «របៀប» ផងដែរ ពោលគឺរបៀបដែលយើងស្គាល់
ព្រះជាម្ចាស់ និងរបៀបដែលយើងអាចរស់នៅក្នុងជីវិត
ដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យយើងរស់នៅ។ ព្រះ
គម្ពីរគឺជាសៀវភៅមួយក្បាលដែលទាមទារឲ្យមាន
«ការឆ្លើយតប»។ លោកអ្នកមិនអាចអានព្រះគម្ពីរ
ហើយ រួចនិយាយថា «គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់!»
ជាមួយនឹងឥរិយាបថដ៏ផ្សេងទៀតនោះទេ។ លោកអ្នក





តើសម្លេងរបស់អ្នកណាស់ខានជាងគេ?

មិនអាចនៅដាច់ដោយឡែកបានពីព្រះគម្ពីរបានទេ។
លោកអ្នកត្រូវធ្វើអ្វីមួយជាមួយនិងព្រះគម្ពីរនៅពេល
អានរួចហើយ៖ ទោះបីជាស្រឡាញ់ ឬស្អប់ ទទួល
យក ឬបដិសេធ ស្តាប់តាម ឬមិនស្តាប់តាមព្រះគម្ពីរ
ក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ លោកអ្នកមិនអាចជ្រើសរើសនៅជា
កណ្តាលបាននោះទេ។

មែនហើយ! ព្រះគម្ពីរគឺជាសៀវភៅមួយក្បាល
ដែលផ្ទុកនូវការពិតជាច្រើន។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរក៏មានអ្វីៗ
ជាច្រើនលើសជាងនោះទៅទៀតផងដែរ។ ព្រះគម្ពីរជា
សៀវភៅមួយក្បាលដែលមានទាំងពាក្យបង្គាប់បញ្ជា
និងការអញ្ជើញផងដែរ។ ពាក្យពេចន៍នៃព្រះគម្ពីរគឺមាន
ឥទ្ធិពល។ ទោះបីជាព្រះគម្ពីរមិនបានបង្គាប់អ្វីមួយក៏
ដោយ ក៏សារនៃព្រះបន្ទូលគឺនាំមកនូវផលប៉ះពាល់ដ៏ធំ
ផងដែរ។

ការអះអាងដ៏ចម្បងមួយនៃព្រះគម្ពីរគឺថា ព្រះ
យេស៊ូវបានមានព្រះជន្មរស់ពីសុគតឡើងវិញ ហើយព្រះ
អង្គជាព្រះអម្ចាស់លើទាំងអស់ (រ៉ូម ១:១-៤; ១កូរិនថូស
១៥:៣-៤)។ នៅពេលដែលមើលមួយភ្លែត នេះគ្រាន់
តែជាការអះអាងដ៏សាមញ្ញមួយប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ ការ
អះអាងនេះទាមទារឲ្យមានការឆ្លើយតប។ ប្រសិនបើ
លោកអ្នកគ្រាន់តែឆ្លើយតបដោយនិយាយថា «ការ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

នោះគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍» នោះលោកអ្នកពិតជាមិន
យល់ច្បាស់អំពីអត្ថន័យនៃការមានព្រះជន្មរស់ពីសុគត
ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវនោះទេ។ ការមានព្រះជន្មរស់
ពីសុគតឡើងវិញ គឺជាការបញ្ជាក់ថា ព្រះយេស៊ូវ គឺជា
កូរុត្រដែលមកពីព្រះ។ ការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ
របស់ព្រះយេស៊ូវ ហៅឲ្យលោកអ្នកចុះចូលជាមួយនឹង
ភាពជាព្រះអម្ចាស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយពឹងផ្អែកទាំង
ស្រុងលើព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឲ្យទ្រង់ថែរក្សាលោកអ្នក។

នៅក្នុងការធ្វើដំណើរត្រឡប់ទៅផ្ទះនាពេលថ្មីៗនេះ
កម្មវិធីផែនទីហ្គូហ្គលរបស់ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំឲ្យបត់ស្តាំ។ ខ្ញុំ
បានព្រងើយកន្តើយនឹងការប្រាប់ទិសដៅនោះ ហើយ
ការធ្វើដំណើររបស់ខ្ញុំត្រូវចំណាយពេលជាងសាមសិប
នាទីទៀត។ ប៉ុន្តែ នោះមិនមែនជាផលប៉ះវិបាកធំដុំនោះ
ទេ។ ជាធម្មតា វាជារឿងសមហេតុសមផលណាស់
ក្នុងការចុះចូលទៅនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់កម្មវិធីផែនទី
ហ្គូហ្គល ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់វាមិនជះឥទ្ធិពលខ្លាំងដល់
ជីវិតនោះទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលគេ
ប្រាប់នរណាម្នាក់ឲ្យដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ ហើយជឿលើ
ទ្រង់សម្រាប់ជីវិតរបស់ពួកគេ នោះគឺជាស្ថានភាពខុស
គ្នាខ្លាំងណាស់។ ផលវិបាកធំធេងណាស់ ពោលគឺផល
វិបាកទាំងនោះ ប៉ះពាល់ដល់គ្រប់ផ្នែកនៃជីវិត ហើយ





តើសម្លេងរបស់អ្នកណាសំខាន់ជាងគេ?

លើសពីជីវិតនេះទៅទៀតនោះ គឺរហូតដល់អស់កល្ប
ជានិច្ច។

ការនិយាយថា ព្រះបន្ទូលគឺមានសិទ្ធិអំណាច
កំពូល គឺមានន័យថា ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចលើ
អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលសំខាន់រួមមាន៖ ពេលវេលា និង
ភាពអស់កល្បជានិច្ច ផែនដី និងស្ថានសួគ៌ មនុស្ស
ជាតិ និងព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះគម្ពីរមិនដូចគ្នាទៅនឹង
កម្មវិធីផែនទីហ្គូហ្គល ដែលប្រាប់លោកអ្នកពីរបៀប
ទៅដល់ទីក្រុងឡុងដ៍នោះទេ។ ព្រះគម្ពីរក៏មិនដូចទៅ
នឹងកម្មវិធីហ្គូហ្គល ដែលប្រាប់លោកអ្នកថា តើក្រុម
បាល់ទាត់ប្រទេសណាបានឈ្នះការប្រកួតពានរង្វាន់
បាល់ទាត់ពិភពលោកក្នុងឆ្នាំ២០១៤ នោះដែរ។ ប៉ុន្តែ
ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចទៅលើថា តើព្រះជាម្ចាស់
ជានរណា? តើអ្វីជាគោលបំណងរបស់ទ្រង់? តើពួក
យើងជានរណា? តើយើងអាចស្គាល់ទ្រង់បានដោយ
របៀបណា? តើយើងអាចទទួលបានការសង្គ្រោះពីការ
ជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់? និងថាតើយើងអាចរស់នៅក្នុង
ជីវិតមួយដែលគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ បានដោយរបៀប
ណា?



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

«សូមបង្ហាញខ្ញុំថា គេបានសរសេរពីការនេះនៅ
ត្រង់កន្លែងណា»

កាលពីក្មេង ស្រីអភិជនជនជាតិបារ៉ាវៀម្នាក់ឈ្មោះ
អាហ្គូឡា វ៉ុន ហ្គ្រាមបាច (Argula von Grumbach)
(ឆ្នាំ១៤៩២-១៥៥៤ នៃគ.ស.) បានទទួលព្រះគម្ពីរមួយ
ក្បាលពីឪពុករបស់នាង។ នៅពេលដែលគំនិតកំណែ
ទម្រង់របស់ប្រូតេស្តង់ចាប់ផ្តើមរីករាលដាល នាងបាន
ក្លាយជាអ្នកគាំទ្រដ៏សំខាន់ម្នាក់ ទោះស្វាមីរបស់នាង
នៅមានការសង្ស័យក៏ដោយ។

នៅថ្ងៃទី២០ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៥២៣ នាង អាហ្គូ
ឡា បានសរសេរសំបុត្រមួយច្បាប់ ដោយជំរុញឲ្យ
សាស្ត្រាចារ្យនៃ សាកលវិទ្យាល័យ អ៊ីនហ្គុលស្តាត
(Ingolstadt) ឲ្យមានកិច្ចពិភាក្សាដេញដោលជា
សាធារណៈមួយ។ នាងបានការពារនិស្សិតអាយុ
ដប់ប្រាំបីឆ្នាំម្នាក់ឈ្មោះ អារសាស៊ីស ស៊ីហ្គូហ្វឺរ
(Arsacius Seehofer)។ លោក អារសាស៊ីស បាន
ទទួលការគំរាមកំហែងដោយការធ្វើទារុណកម្ម ដើម្បី
បង្ខំគាត់ឲ្យបដិសេធដំនើរ «តាមដំណឹងល្អ» ដែល
គាត់ទើបតែរកឃើញ។

សំបុត្ររបស់នាង អាហ្គូឡា មានការចាប់អារម្មណ៍
យ៉ាងខ្លាំង ហើយត្រូវបានគេបោះពុម្ពឡើងវិញចំនួនដប់





តើសម្លេងរបស់អ្នកណាស់ខាន់ជាងគេ?

បួនដងក្នុងរយៈពេលពីរខែដំបូង។ នាងបាននិយាយថា «ខ្ញុំមិនអាចរកឃើញពាក្យពេចន៍ណាមួយក្នុងព្រះគម្ពីរ អំពីវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិកនេះឡើយ។ ខ្ញុំនឹងសប្បាយ ចិត្ត ប្រសិនបើអ្នកអាចបង្ហាញខ្ញុំពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ មានបន្ទូលអំពីវិហាររ៉ូម៉ាំងកាតូលិក»។ នាង អាហ្វូឡា បានពន្យល់អំពីភាពខុសឆ្គង ដែលគេបានចោទប្រកាន់ ដល់លោក អារសាស៊ីស យ៉ាងដូច្នេះថា៖ «ខ្ញុំមិនបាន ឮអ្វីពីអ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាបានជជែក វែកញែកលើចំណុចណាមួយដោយប្រើព្រះគម្ពីរនោះ ទេ» ។ នាង អាហ្វូឡា បាននិយាយថា៖ «តើលោក ម៉ឺន លូស៊ីវ (Martin Luther) និងលោក ភីលីព ម៉េឡាញថុន (Philip Melanchthon) បានបង្រៀន អ្នកអ្វីខ្លះដែលពួកគាត់មិនយោងលើព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះជាម្ចាស់នោះ? អ្នករិះគន់ពួកគាត់ ដោយមិនមានអ្វី ប្រកែកនឹងពួកគាត់។ តើព្រះគ្រីស្ទបានបង្រៀនអ្នកឲ្យ ធ្វើដូច្នេះឬទេ? ឬតើពួកសាវ័ក ពួកហោរា ឬអ្នកផ្សាយ ដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់បានបង្រៀនអ្នកឲ្យធ្វើដូច្នេះឬ ទេ? សូមបង្ហាញខ្ញុំថាគេបានសរសេរពីការនេះនៅត្រង់ កន្លែងណា!»

ការអះអាងរបស់នាង អាហ្វូឡា ត្រូវបានគេច្រាន ចេញនៅសាកលវិទ្យាល័យអ៊ិនហ្គូលស្តាត ហើយ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

បណ្តាជនបានហៅនាងថា «មនុស្សល្អល្មើ» និង «អារក្សស្រី»។ ប៉ុន្តែ ការថ្លែងរបស់នាងថា «សូមបង្ហាញខ្ញុំថាគេបានសរសេរពីការនេះនៅត្រង់កន្លែងណា» បានក្លាយជានិមិត្តរូបនៃជំនឿរបស់អ្នកជឿពិតប្រាកដគ្រប់រូប។ យើងនឹងទទួលយកនូវអ្វីដែលនរណាម្នាក់កំពុងនិយាយ ប្រសិនបើគាត់អាចបង្ហាញយើងពីកន្លែងដែលព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនអំពីចំណុចនោះ។^៣

សិទ្ធិអំណាចដែលធំជាងគ្រប់ទាំងសិទ្ធិអំណាចដទៃទៀត

«ព្រះបន្ទូលគឺជាសិទ្ធិអំណាចកំពូល» មានន័យថា ព្រះគម្ពីរមាននូវសិទ្ធិអំណាច។ ប៉ុន្តែ វាជាការអះអាងមួយដែលធំសម្បើមជាងនេះទៅទៀត។ ការដែលនិយាយថាអ្វីមួយមានសិទ្ធិអំណាច គឺមិនមែនជាការអស្ចារ្យដោយខ្លួនឯងនោះទេ។ មានប្រភពនៃសិទ្ធិអំណាចជាច្រើន នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើង។

៣ លោក Peter Matheson, កែសម្រួលដោយលោក៖ *Argula von Grumbach: A Woman's Voice in the Reformation* (Edinburgh: T&T Clark, ឆ្នាំ១៩៩៥), ទំព័រ៧៥-៩៥ បោះពុម្ពលើត្រង់ចំណុចដែលបានជ្រើសរើសរួច, សម្រង់សម្តីលោក Timothy Theorge, *Reading the Scriptures with the Reformers* (Grand Rapids, MI: IVP, ឆ្នាំ២០១១), ទំព័រ៤៨-៥០។



តើសម្លេងរបស់អ្នកណាស់ខាន់ជាងគេ?

ឧបមាថា លោកអ្នកចង់ទិញឡានថ្មីមួយគ្រឿង។
តើលោកអ្នកត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ? លោកអ្នកប្រហែលជាត្រូវពឹង
ផ្អែកលើបទពិសោធន៍ពីអតីតកាលរបស់លោកអ្នក។
ប្រហែលជាវេយន្តចុងក្រោយរបស់លោកអ្នក គឺជា
វេយន្តម៉ាកហ្វូដ (Ford) ហើយវាដំណើរការល្អ ដូច្នេះ
លោកអ្នកជ្រើសរើសទិញវេយន្តម៉ាកហ្វូដផ្សេងទៀត។
ឬលោកអ្នកប្រហែលជាពឹងផ្អែកលើគំនិតរបស់មិត្តភក្តិ
របស់លោកអ្នក។ ឧទាហរណ៍ មិត្តភក្តិរបស់អ្នកឈ្មោះ
ចន គាត់ដឹងច្រើនអំពីវេយន្ត ដូច្នេះអ្នកប្រាប់គាត់
អំពីគម្រោងថវិកាដែលចង់ចំណាយទៅលើយានយន្ត
ហើយសុំការណែនាំពីគាត់។ ឬប្រហែលជាលោក
អ្នករកមើលតាមប្រព័ន្ធអ៊ីនធឺណិត ដើម្បីដឹងថាតើអ្នក
ជំនាញនិយាយអ្វីខ្លះទាក់ទងនឹងវេយន្ត។ ឬលោកអ្នក
ក៏អាចចូលទៅមើលកំណត់ត្រាលក់ ហើយជ្រើសរើស
ម៉ូដែលដែលពេញនិយម។ ជម្រើសនីមួយៗ មានកម្រិត
ជាក់លាក់ទាក់ទងនឹងភាពប្រាកដប្រជា។ វាជារឿងសម
ហេតុផលក្នុងការស្តាប់យោបល់ពីប្រភពផ្សេងៗពីគ្នា។
ប៉ុន្តែ តើនឹងមានអ្វីកើតឡើង ប្រសិនបើអ្នកជំនាញលើក
ឡើងខុសគ្នា? តើនឹងមានអ្វីកើតឡើង ប្រសិនបើពួកគេ
ម្នាក់ៗណែនាំម៉ូដែលផ្សេងគ្នា? បន្ទាប់មក លោកអ្នក
ត្រូវសម្រេចថា តើនរណាមានសិទ្ធិណែនាំច្រើនជាង
គេ។ តើលោកអ្នកនឹងជឿលើគំនិតយោបល់របស់អ្នក





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ណា? តើលោកអ្នកនឹងធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់អ្នកណា?
តើលោកអ្នកជ្រើសរើសដំបូន្មានដែលល្អបំផុតដោយ
របៀបណា?

ការនិយាយថា «ព្រះបន្ទូលគឺជាសិទ្ធិអំណាច
កំពូល» មានន័យថា ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាច ហើយ
ក៏មានសិទ្ធិអំណាចខ្ពស់បំផុតផងដែរ។ ព្រះគម្ពីរជា
សម្លេងមួយដ៏សំខាន់បំផុត។ គ្រីស្ទបរិស័ទក៏ទទួល
ស្គាល់ពីសិទ្ធិអំណាចផ្សេងទៀតផងដែរ។ មានសម្លេង
ផ្សេងទៀតដែលសំខាន់។ ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលតែងតែជា
សម្លេងដែលឈ្នះលើសម្លេងដទៃផ្សេងៗទៀត។ បើ
យើងត្រូវជ្រើសរើស យើងនឹងជ្រើសរើសធ្វើតាមព្រះ
គម្ពីរជានិច្ច។ នោះហើយជាអត្ថន័យនៃគោលលទ្ធិស្តី
ពីសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ព្រះបន្ទូល។ យើងអាច
តម្រូវឲ្យមនុស្សគោរពតាមសេចក្តីបង្គាប់ណាមួយ
បាន លុះត្រាតែសេចក្តីបង្គាប់នោះមានបង្រៀននៅក្នុង
ព្រះគម្ពីរ។ អ្នកកំណែទម្រង់ម្នាក់ឈ្មោះលោក ម៉ឺន
លូសើរ (Martin Luther) (ឆ្នាំ១៥៤៣-១៥៤៦)
មានប្រសាសន៍ថា «អ្វីដែលគេនិយាយដោយគ្មាន
ឧបត្ថម្ភយោង ឬការបើកសម្តែងដែលមានការបញ្ជាក់
ច្បាស់លាស់ គឺយើងអាចរាប់បានថាជាគំនិតមួយ





តើសម្លេងរបស់អ្នកណាស់ខាន់ជាងគេ?

ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់ត្រូវជឿនោះទេ»។^៤ ប៉ុន្តែ អ្វីដែល
គេអាចបង្ហាញចេញពីព្រះគម្ពីរ នោះយើងត្រូវតែជឿ។
ទេវវិទូជនជាតិហូឡង់ម្នាក់ឈ្មោះលោក ហ៊េរម៉ែន
បាវីក (Herman Bavinck) (ឆ្នាំ១៨៥៤-១៩២១)
បានសន្និដ្ឋានថា៖

«សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូល គឺខ្ពង់ខ្ពស់ជាងសិទ្ធិ
អំណាចរបស់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងសង្គម ប្រទេស
ជាតិ វិទ្យាសាស្ត្រ និងសិល្បៈ។ អ្វីៗទាំងអស់ផ្សេង
ទៀត ត្រូវចុះចូលជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល។ មនុស្សត្រូវ
កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជាងកោតខ្លាចមនុស្សផ្សេង
ទៀត...សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូល គឺមកពីព្រះជា
ម្ចាស់ ដូច្នេះវាគឺជាសិទ្ធិអំណាចកំពូល។ យើងត្រូវជឿ
ទុកចិត្ត និងកោតខ្លាចលើសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូល
គ្រប់ពេលវេលា»។^៥

៤ លោក Martin Luther, “The Babylonian Captivity of
the Church,” in The Annotated Luther, ភាគ៣ Church
and Sacraments, កែសម្រួលដោយលោក Paul R. Robinson
(Minneapolis, MN: Fortress Press, ឆ្នាំ២០១៦), ទំព័រ៣១។

៥ លោក Herman Bavinck, Reformed Dogmatics,
ភាគ១, Prolegomena, កែសម្រួលដោយលោក John Bolt, បក
ប្រែដោយលោក John Vriend (Grand Rapids, MI: Baker
Academic, ឆ្នាំ២០០៣), ទំព័រ៤៦៥។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

លោក បាស៊ីល (Basil) បានបញ្ចប់ជម្លោះនោះ

លោក បាស៊ីល មកពីក្រុងសេសារា (Basil of Caesarea ឆ្នាំ៣៣០-៣៧៩ នៃគ.ស.) គឺជា អ្នកការពារដំបូងនៃគោលលទ្ធិព្រះត្រៃឯក។ ប៉ុន្តែ អ្នកប្រឆាំងរបស់គាត់បានចោទប្រកាន់គាត់ថាបាន បង្កើតគោលលទ្ធិថ្មីទៅវិញ។ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «ទំនៀមទម្លាប់របស់យើងមិនទទួលយកគោលលទ្ធិ នេះទេ» ។

លោក បាស៊ីល បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនជឿថា វាយុត្តិធម៌នោះទេ ដែលចាត់ទុកទំនៀមទម្លាប់របស់ពួក គេ ដូចជាច្បាប់នៃគោលលទ្ធិនោះ។ ប្រសិនបើយើង ប្រើទំនៀមទម្លាប់ជាសំអាង នោះខ្ញុំក៏អាចសំអាងទៅ លើទំនៀមទម្លាប់របស់យើងបានដូចគ្នាដែរ»។ នេះនឹង ធ្វើឲ្យមានទំនៀមទម្លាប់ពីរប្រកួតប្រជែងគ្នាដោយគ្មាន វិធីក្នុងការសម្រេចថា តើមួយណាជាដ្ឋាននោះទេ។

តើអ្វីជាដំណោះស្រាយរបស់លោក បាស៊ីល ចំពោះការលើកឡើងនេះ? លោកបានស្នើឲ្យសួរសិទ្ធិ អំណាចដែលខ្ពស់ជាង។ «ដូច្នេះ ចូរយើងអនុញ្ញាត ឲ្យព្រះគម្ពីរដែលព្រះជាម្ចាស់បណ្តាលឲ្យតែង ធ្វើការ សម្រេចរវាងភាគីយើងទាំងពីរ។ ចូរឲ្យសេចក្តីពិតគាំទ្រ ដល់ភាគីណាមួយដែល យល់ស្របតាមព្រះបន្ទូល





តើសម្លេងរបស់អ្នកណាស់ខាន់ជាងគេ?

របស់ព្រះជាម្ចាស់»។^១ សូមកត់សម្គាល់ពីរបៀបដែល
លោក បាស៊ីល ហៅព្រះគម្ពីរថាជា «ព្រះបន្ទូលដែល
ព្រះជាម្ចាស់បណ្តាលឲ្យតែង»។ យើងគួរជ្រើសរើស
ព្រះគម្ពីរ ព្រោះព្រះគម្ពីរគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់ (២ធីម៉ូថេ
៣:១៦)។ ព្រះគម្ពីរដែលព្រះជាម្ចាស់បណ្តាលឲ្យ នោះ
តែងតែឈ្នះលើទំនៀមទម្លាប់ និងគំនិតរបស់មនុស្ស។
ពិតមែន គឺឈ្នះគ្រប់ពេលទាំងអស់។



៦ សេចក្តីពន្យល់របស់អ្នកនិពន្ធស្តីពី Basil of Caesarea,
«សំបុត្រលេខ ១៨៩» ផ្នែកទី៣ នៅក្នុងគោលលទ្ធិNicene
and Post-Nicene Fathers ស៊េរីទី២ កែសម្រួលដោយ
លោក Philip Schaff និងលោក Henry Wace (Peabody,
Massachusetts: Hendrickson, ឆ្នាំ១៩៩៤) ទំព័រ២២៩។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ការឆ្លុះបញ្ចាំង ឬការពិភាក្សា

១. «ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ជាងកម្មវិធីផែនទី ហូហ្គាល ហើយឥឡូវនេះខ្ញុំកំពុងទទួលផល វិបាក»។ តើលោកអ្នកអាចស្រមៃដល់គ្រាណា មួយ ដែលលោកអ្នកមានភាពត្រឹមត្រូវជាងគម្ពីរ បានដែរឬទេ? តើលទ្ធផលយ៉ាងណាដែរ?

២. តើលោកអ្នកនឹងពណ៌នាអំពីសិទ្ធិអំណាច កំពូលនៃព្រះបន្ទូលយ៉ាងដូចម្តេច?

ក) ចំពោះអ្នកមិនជឿ និង

ខ) ចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទថ្មី? តើការពណ៌នា របស់លោកអ្នកផ្លាស់ប្តូរដែរឬទេ? តើនឹងមាន ការផ្លាស់ប្តូរដោយរបៀបណា ហើយហេតុអ្វី?

៣. «លោកអ្នកត្រូវធ្វើអ្វីមួយជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរ នៅពេលអាន...ប៉ុន្តែ លោកអ្នកមិនអាចជ្រើស រើសនៅជាកណ្តាលបាននោះទេ»។ តើលោក អ្នកបានឃើញសេចក្តីពិតនេះប៉ះពាល់ដល់ជីវិត របស់លោកអ្នក ឬជីវិតរបស់មនុស្សដែលលោក អ្នកស្គាល់ដោយរបៀបណា?





២

ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិ អំណាចកំពូល ?

សិទ្ធិអំណាចដែលមានលក្ខណៈជាបុគ្គល

យើងបានយល់ឃើញថា «ព្រះគម្ពីរគឺជាសិទ្ធិ
អំណាចកំពូល» មានន័យថា ព្រះគម្ពីរគឺជា
សិទ្ធិអំណាចខ្ពស់បំផុតរបស់យើង។ ប៉ុន្តែ ការនេះនាំ
ឲ្យមានសំណួរមួយចោទសួរថា៖ ហេតុអ្វី? ហេតុអ្វីបាន
ជាចាត់ទុកព្រះគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាចដ៏ខ្ពស់បំផុត? ហេតុ
អ្វីបានជាផ្តល់ភាពសំខាន់ដល់សៀវភៅមួយក្បាលនេះ
ដែលមានគេសរសេរឡើងតាំងពីរាប់រយឆ្នាំកន្លងទៅ
ហើយ ក្នុងស្ថានភាពសង្គម និងប្រវត្តិសាស្ត្រផ្សេងៗគ្នា
ដែលខុសប្លែកពីស្ថានភាពរបស់យើងនៅសម័យកាល
នេះ?

ចម្លើយ៖ ព្រះគម្ពីរបានកើតចេញមកពីព្រះត្រៃឯក។
សម្លេងដែលលោកអ្នកឮក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺជាសម្លេងរបស់
ព្រះជាម្ចាស់។ ប្រយោគនៃ «សេចក្តីថ្លែងការណ៍អំពី

៣១





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

សេចក្តីជំនឿនៅវេស្តមីនស្ទើរ» ក្នុងឆ្នាំ១៦៤៧ (The ១៦៤៧ Westminster Confession of Faith) បានចែងថា៖ «សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ ដែលយើងត្រូវតែជឿ និងគោរពប្រតិបត្តិតាម គឺមិនអាស្រ័យលើទីបន្ទាល់របស់មនុស្សណាម្នាក់ ឬក្រុមជំនុំណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែអាស្រ័យទាំងស្រុងលើអ្នកនិពន្ធនៃព្រះគម្ពីរពោលគឺព្រះជាម្ចាស់ (ដែលជាសេចក្តីពិតនោះឯង)។ ដូច្នេះ យើងគួរតែទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចនោះ ព្រោះព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។^៧

ព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលតាមរយៈព្រះគម្ពីរ

ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតាបានជ្រើសរើសក្នុងការបើកសម្តែងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ ព្រះវរបិតាបើកសម្តែងអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះរាជបុត្រា។ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅថា «ព្រះបន្ទូល» ឬ «ព្រះបន្ទូលនៃជីវិត» (យ៉ូហាន ១:១, ១៤; ១យ៉ូហាន ១:១) ។ ក្នុងន័យម្យ៉ាង ព្រះគ្រីស្ទគឺជាភាសាដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើដើម្បីមានបន្ទូល។ កណ្ឌគម្ពីរហេព្រើរ ១:៣ ចែងថា «ទ្រង់ជារស្មីភ័យកពីសិរីល្អនៃព្រះ ហើយជារូបភាពនៃអង្គទ្រង់»។ ព្រះរាជបុត្រាធ្វើឲ្យមនុស្សលោកស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយទ្រង់ធ្វើការ

^៧ Westminster Confession of Faith ១.៤។





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

នេះយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងអង្គ
ទ្រង់តាមវិធីជាច្រើនដូចជា ក្នុងទេសភាពដ៏ស្រស់ស្អាត
ក្នុងសេចក្តីលម្អិតដ៏ស្មុគស្មាញនៃស្រទាប់ផ្កា ក្នុងព្រឹត្តិ
ការណ៍អស្ចារ្យផ្សេងៗ ការថែរក្សា និងការផ្គត់ផ្គង់របស់
ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។ ប៉ុន្តែ វិធីដ៏សំខាន់
បំផុតដែលព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងអង្គទ្រង់គឺនៅ
ពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានយកនិស្ស័យជាមនុស្ស។
នោះគឺនៅពេលដែល «ព្រះបន្ទូលក៏ត្រឡប់ជាសាច់
ឈាម ហើយបានស្នាក់នៅជាមួយនឹងយើងរាល់គ្នា»
(យ៉ូហាន ១:១៤) ។

យើងនឹងមើលមិនឃើញសេចក្តីពិតទាំងអស់
នេះទេ ប្រសិនបើយើងគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះ
វិញ្ញាណជួយយើងឲ្យមើលឃើញអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់
បានបើកសម្តែងឲ្យយើងឃើញ ជាការបើកសម្តែងមួយ
មកពីព្រះជាម្ចាស់។ បើមនុស្សមិនមានព្រះជាម្ចាស់ទេ
នោះពួកគេ «បង្ខាំងសេចក្តីពិត ដោយសេចក្តីទុច្ចរិត»
(រ៉ូម ១:១៨)។ ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងអង្គទ្រង់
ដល់យើង ប៉ុន្តែយើងបានព្រងើយកន្តើយនឹងទ្រង់វិញ។
យើងព្រងើយកន្តើយនឹងភស្តុតាង ដោយព្រោះយើង
មិនចង់ទទួលយកផលវិបាក។ ឬយើងបង្វែររាជសារ
របស់ព្រះ ជាម្ចាស់ ឲ្យស្រប តាម សេចក្តី ប៉ង ប្រាថ្នា





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

របស់យើងផ្ទាល់វិញ។ ដោយការធ្វើដូច្នេះ នោះយើង
កំពុងបិទត្រចៀករបស់យើងហើយ។ ទោះបីជាព្រះ
យេស៊ូវបានក្លាយទៅជាមនុស្សក្តី ក៏យើងមិនអាចយល់
បាន យើងក៏នឹងមិនយល់ដែរ ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណ
មិនបានជួយយើងឲ្យយល់ទេនោះ (យ៉ូហាន ៣:៣-៦;
២កូរិនថូស ៤:៦; ទីតុស ៣:៥-៦)។

ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់អំពីអង្គទ្រង់ គឺ
មកពីព្រះរូបិតានៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាតាមរយៈព្រះ
វិញ្ញាណ។ ដូច្នេះ តើព្រះគម្ពីរបង្រៀនពីការទាំងអស់
នេះនៅត្រង់កន្លែងណា? ព្រះគម្ពីរគឺជាអំណោយទានពី
ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានមកតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ ដើម្បីធានាបាននូវការពីរយ៉ាង៖

- កំណត់ត្រាដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការបើកសម្តែងរបស់
ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ជាពិសេសការ
បើកសម្តែងរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការយកនិស្ស័យ
ជាមនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ។
- ការយល់ដឹងដ៏ត្រឹមត្រូវអំពីការបើកសម្តែងរបស់
ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ជាពិសេសនៅ
ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបើកសម្តែងឲ្យ
ឃើញនៅក្នុងការយកនិស្ស័យជាមនុស្សរបស់
ព្រះយេស៊ូវ។





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងអង្គទ្រង់នៅក្នុងសាច់ រឿងរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ពាក្យទំនាយរបស់ពួក ហោរា អំពីការយាងមករបស់ព្រះយេស៊ូវ និងទីបន្ទាល់ របស់ពួកសាវ័ក។ ប៉ុន្តែ សូមស្រមៃមើលថា តើនឹង មានអ្វីកើតឡើងបើយើងមានភស្តុតាងតែប៉ុណ្ណឹង។ មក ដល់ពេលនេះ យើងត្រូវពឹងផ្អែកលើការនិទានរឿង ឡើងវិញនៃសាច់រឿងដែលនិទានឡើងវិញម្តងហើយ ម្តងទៀតៗ។ វានឹងប្រៀបដូចជាហ្គេមរបស់កុមារដែល គេខ្សឹបប្រាប់រឿងពីមនុស្សម្នាក់ទៅកាន់មនុស្សម្នាក់ ទៀត ដោយហេតុការណ៍ពិតដើមដំបូងត្រូវគេបង្ខូច ទ្រង់ទ្រាយបន្តិចម្តងៗរាល់ពេលដែលគេនិទានសាច់ រឿងនោះឡើងវិញ។

ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យយើងនូវ កំណត់ត្រាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរច្បាស់លាស់អំពីអ្វី ដែលបានកើតឡើង។ មួយវិញទៀត ព្រះអង្គបានធ្វើ ដូច្នេះដើម្បីបញ្ជាក់ថា សាក្សីដែលបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែក នៅសម័យនោះបានសរសេរចុះនូវអ្វីដែលពួកគេបាន មើលឃើញ។ នៅពេលដែលលោក ម៉ាថាយ ប្រាប់ យើងថា ព្រះយេស៊ូវបានយាងនៅលើទឹក (ម៉ាថាយ ១៤:២២-៣៣) នោះយើងអាចជឿជាក់លើអ្វីដែល លោកបានលើកឡើងបាន ដោយព្រោះលោកនៅ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

កន្លែងនោះ ហើយនៅក្នុងទូកនោះផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែល
សំខាន់ជាងនេះទៅទៀតនោះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់
បានបញ្ជាក់ថា អ្វីដែលអ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរបានសរសេរ
គឺត្រឹមត្រូវ ពោលគឺពិត ១០០%។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើការច្រើនជាងនេះទៅ
ទៀត។ នៅពេលអ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរបានគិតអំពីអ្វី
ដែលពួកគេបានឃើញ និងបានឮ នោះព្រះវិញ្ញាណ
បានជួយពួកគេឲ្យពន្យល់រឿងរ៉ាវទាំងនោះបានយ៉ាង
ត្រឹមត្រូវ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើការ ខណៈពេល
ដែលអ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរកំពុងតែសរសេរ ដើម្បី
ប្រាកដថា វាគឺជាការបើកសម្តែងដ៏ត្រឹមត្រូវមកពីព្រះ
ជាម្ចាស់។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលយើងនិយាយ
ថា ព្រះជាម្ចាស់បានបណ្តាលឲ្យតែងព្រះគម្ពីរឡើង។
នេះមិនដូចជាប្រភពនៃការលើកទឹកចិត្ត ដែលជំរុញចិត្ត
ដល់សិល្បករណាមួយនោះទេ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះទ្រង់
បណ្តាលឲ្យតែងក្នុងន័យត្រង់ថា ព្រះគម្ពីរគឺចេញពីព្រះ
ឱស្ឋរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយផ្ទាល់ (២ធីម៉ូថេ ៣:១៦)។
សាវ័ក ពេត្រុស មានប្រសាសន៍ដូច្នេះថា៖ «ដ្បិត
សេចក្តីទំនាយមិនដែលមក ដោយបំណងចិត្តមនុស្ស
ទេ គឺជាមនុស្សបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ដែលបានទាយ ដោយ





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

សារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់បណ្តាលវិញ» (២ពេត្រុស ១:២១)។

មកដល់ពេលនេះ យើងគួរតែច្បាស់ហើយថា សិទ្ធិអំណាចកំពូល ភាពសំខាន់អាចជឿជាក់បាន និងការបណ្តាលឲ្យតែងនៃព្រះគម្ពីរគឺមានការទាក់ទងគ្នាទាំងអស់ ដូចជាតំណភ្ជាប់នៅក្នុងខ្សែច្រវាក់ ឬដូចជាផ្លូវនៃខ្សែពួរ (សូមមើល សាស្ត្រា ៤:១២)។^៤ ព្រះគម្ពីរគឺសំខាន់បំផុត ពីព្រោះយើងអាចជឿជាក់លើព្រះគម្ពីរបានទាំងស្រុង ហើយយើងអាចជឿជាក់លើព្រះគម្ពីរបានទាំងស្រុង ដោយសារព្រះជាម្ចាស់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់បានបណ្តាលឲ្យមានការតែងព្រះគម្ពីរឡើង។ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការតាមរយៈមនុស្សដើម្បីធ្វើឲ្យប្រាកដថា ព្រះគម្ពីរគឺត្រឹមត្រូវទាំងស្រុង។

សិទ្ធិអំណាចកំពូលមានលក្ខណៈបុគ្គល

ព្រះគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាចកំពូល ក៏ប៉ះពាល់យើងផ្ទាល់ដែរ ព្រោះយើងឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់

៨ សូមអានសៀវភៅ *Scripture Is Inspired*, និពន្ធដោយ៖ លោក Steffen Jenkins, និងសៀវភៅ *Scripture Is Trustworthy*, និពន្ធដោយ៖ លោក Robert Yarbrough—មានសៀវភៅជាសេរីសំខាន់ៗ ពីភាគផ្សេងទៀតផងដែរ។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

តាមរយៈព្រះគម្ពីរ។ យើងទទួលស្គាល់ថា ព្រះគម្ពីរជា
សិទ្ធិអំណាចកំពូលដោយព្រោះយើងអាចសម្គាល់បាន
ថា ព្រះជាម្ចាស់ជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់យើង។
តាមរយៈការចុះចូលចំពោះព្រះគម្ពីរ នោះយើងកំពុង
តែចុះចូលចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ លោក ហ៊ីម៉ែន បាវីក
(Herman Bavinck) មានប្រសាសន៍ថា យើងមាន
ភាពត្រឹមត្រូវក្នុងការគោរពនូវគំនិតដែលសរសេរឡើង
ដោយអ្នកជំនាញ ពីព្រោះពួកគេមានចំណេះដឹងច្រើន
ជាងយើងលើប្រធានបទជំនាញរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ
យើងនៅតែអាចជជែកដេញដោលប្រឆាំងនឹងគំនិត
របស់ពួកគេបាន។ «អ្នកជំនាញខ្លះមានភាពល្បីល្បាញ
និងពូកែ ប៉ុន្តែគំនិតរបស់ពួកគេមានតម្លៃស្មើត្រឹម
សមត្ថភាពក្នុងការផ្តល់អំណះអំណាងគាំទ្រគំនិតរបស់
ខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះ»។^៩ នៅទីបំផុត សិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នក
ជំនាញអាស្រ័យទៅលើអំណាចនៃការជជែកវែកញែក
រកហេតុផល និងភស្តុតាងរបស់ពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ។

ប៉ុន្តែ សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺខុសគ្នា
ឆ្ងាយពីប្រភេទនៃសិទ្ធិអំណាចផ្សេងៗទៀត។ សិទ្ធិ
អំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាសិទ្ធិអំណាចក្នុងនាមជា
ព្រះអាទិករលើអ្វីៗដែលទ្រង់បានបង្កើត។ ព្រះជាម្ចាស់

^៩ លោក Bavinck, *Reformed Dogmatics*, ភាគ១, ទំព័រ៤៦៤។





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

មានសិទ្ធិ «ដើម្បីទាមទារឲ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ» ដោយព្រោះ «សិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់មកពីអង្គទ្រង់ផ្ទាល់មិនមែនមកពី «ហេតុផលផ្សេងៗ» នោះទេ»។ វាជាការពិតដែលសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនមានដោយចៃដន្យដូច្នេះទេ។ ដូច្នេះយើងអាចសិក្សាពីសេចក្តីបង្គាប់ទាំងនោះបាន ហើយពេលខ្លះយើងក៏អាចពន្យល់ពីសេចក្តីបង្គាប់ទាំងនោះបានផងដែរ។ ប៉ុន្តែ សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនអាស្រ័យលើអំណាចនៃការជជែកវែកញែករកហេតុផលណាមួយឡើយ។ សេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់អាស្រ័យលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះអង្គដែលថា ទ្រង់ជានរណា។ យើងមិនអាចបង្កើនសិទ្ធិអំណាចនៃសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះ នៅពេលយើងព្យាយាមពន្យល់អំពីមូលហេតុដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់វាមកនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ «កាលណាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល នោះការសង្ស័យទាំងអស់ត្រូវតែបញ្ឈប់»។^{៩០}

ជាក់ស្តែង ពេលយើងនិយាយអំពីសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ យើងសំដៅទៅលើអ្វីស៊ីជម្រៅជាងនេះទៅទៀត។ ការនិយាយថា «ព្រះគម្ពីរគឺជាសិទ្ធិ

៩០ លោក Bavinck, *Reformed Dogmatics*, ភាគ១, ទំព័រ៤៦៤។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

អំណាចកំពូល» គឺជាវិធីខ្លីមួយនៃការនិយាយថា៖
 «ព្រះជាម្ចាស់គឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល ហើយព្រះ
 ជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតាមរយៈព្រះគម្ពីរ»។ ឬយើង
 អាចនិយាយថា៖ «សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺ
 កំពូល ហើយសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់
 បានសម្តែងចេញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ»។ ព្រះគម្ពីរគឺមាន
 សិទ្ធិអំណាចកំពូល ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មានសិទ្ធិ
 អំណាចកំពូល និងដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់មានព្រះ
 បន្ទូលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ពេលខ្លះ យើងនិយាយអំពីការ
 គោរពតាមអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានចែង។ នោះគឺជាសេចក្តី
 សង្ខេបដែលអាចទទួលយកបាន និងមានប្រយោជន៍
 បំផុតនៃសេចក្តីជំនឿយើង។ ប៉ុន្តែ វាគ្រាន់តែជាការ
 សង្ខេបប៉ុណ្ណោះ។ អ្វីដែលយើងពិតជាចង់បញ្ជាក់នោះ
 គឺថា យើងកំពុងគោរពតាមអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់មាន
 បន្ទូលក្នុងព្រះគម្ពីរ។

នេះមានន័យថា នៅពេលដែលយើងលើកទឹក
 ចិត្តមនុស្សឲ្យជឿ ឬធ្វើតាមព្រះគម្ពីរ នោះយើងមិន
 បានជំរុញឲ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ទៅនឹងច្បាប់ដែលមិន
 មានលក្ខណៈជាបុគ្គលមួយចំនួននោះទេ។ ផ្ទុយទៅ
 វិញ យើងកំពុងលើកកម្ពស់ការស្តាប់បង្គាប់តាមគ្រប់
 ទាំងព្រះបន្ទូលវិញ។ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

មានលក្ខណៈជាបុគ្គល។ ពិតណាស់ ក្នុងទិដ្ឋភាពខ្លះ
ព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញយើងពីលក្ខណសម្បត្តិរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់។ ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាព្រះជាម្ចាស់ទេ ហើយ
ក៏មិនមែនជាផ្នែកនៃព្រះជាម្ចាស់ដែរ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរគឺជា
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះគម្ពីរ គឺជាការបើក
សម្តែងពីអង្គព្រះជាម្ចាស់ ដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។

ជាធម្មតា យើងមិនបំបែកបុគ្គលណាម្នាក់ចេញពី
ពាក្យសម្តីរបស់គាត់នោះទេ។ វាជារឿងចម្លែកក្នុងការ
និយាយថា «គាត់ជាមនុស្សទៀងត្រង់ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនជឿ
លើអ្វីដែលគាត់និយាយនោះទេ»។ បើបុគ្គលណាម្នាក់
ប្រព្រឹត្តិមិនស្របតាមពាក្យសម្តីរបស់គាត់ទេ នោះយើង
ហៅគាត់ថាជាមនុស្សលាក់ពុត។ ទំនាក់ទំនងនេះរវាង
ចរិតលក្ខណៈរបស់បុគ្គលម្នាក់ និងអ្វីដែលគាត់និយាយ
កើតមានពីព្រោះមនុស្សប្រើពាក្យសម្តី ដើម្បីបើក
សម្តែង និងបង្ហាញថា ពួកគេជានរណា។ ព្រះជាម្ចាស់
ក៏បើកបង្ហាញតាមរបៀបដូចគ្នានេះផងដែរ។ យើងអាច
ស្គាល់អំពីលក្ខណសម្បត្តិព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈអ្វីដែល
ទ្រង់មានព្រះបន្ទូល។ ហើយអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់មាន
បន្ទូលបង្ហាញយើងថាព្រះជាម្ចាស់មានលក្ខណៈយ៉ាង
ណា។ ព្រះអង្គមិនមែនជាព្រះដែលលាក់ពុតនោះទេ។
ដូច្នេះ យើងទុកចិត្តព្រះជាម្ចាស់ ហើយយើងក៏ទុកចិត្ត





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

លើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ផងដែរ។ យើងទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ ដោយសារយើងទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃអ្នកនិពន្ធរបស់ព្រះគម្ពីរពោលគឺព្រះជាម្ចាស់នោះឯង។ អ្នកកំណែទម្រង់ម្នាក់ឈ្មោះលោក ចន ខិលវិន (John Calvin ឆ្នាំ១៥០៩-១៥៦៤ នៃគ.ស.) មានប្រសាសន៍ថា «យើងគួរតែកោតខ្លាចដល់ព្រះបន្ទូលដូចដែលយើងកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ ពីព្រោះព្រះទ្រង់បណ្តាលឲ្យតែងព្រះគម្ពីរមក»។^{១១}

បន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ពីសុគត ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលថា «គ្រប់ទាំងអំណាចបានប្រគល់មកខ្ញុំនៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយលើផែនដីផង» (ម៉ាថាយ ២៨:១៨)។ ព្រះគម្ពីរផ្ទាល់បានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចកំពូលដល់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទ «ជាសិរសារបស់រូបកាយគឺជាពួកជំនុំ ទ្រង់ជាដើម ក៏បានរស់ពី

១១ លោក John Calvin, *Calvin's Commentaries: The Second Epistle of Paul the Apostle to the Corinthians and the Epistles to Timothy, Titus, and Philemon*, កែសម្រួលដោយ៖ លោក David W. Torrance និងលោក Thomas F. Torrance, បកប្រែដោយ៖ លោក T. A. Smail (Edinburgh: Oliver and Boyd, ឆ្នាំ១៩៦៤), អត្ថាធិប្បាយស្តីពី៖ ២ទីម៉ូថេ ៣:១៦, ទំព័រ៣៣០។



ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

ស្លាប់ឡើងវិញមុនគេបង្អស់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានជាប្រធាន ក្នុងគ្រប់ទាំងអស់» (កូឡូស ១:១៨)។ ដូច្នេះ តើយើង អាចនិយាយថា ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលយ៉ាង ដូចម្តេចបាន បើសិទ្ធិអំណាចទាំងអស់ជារបស់ផងព្រះ គ្រីស្ទ ហើយព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ គឺជាប្រធាន ក្នុងគ្រប់ទាំងអស់នោះ?

ចម្លើយគឺថា ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានសិទ្ធិអំណាច ដល់ពួកសាវ័ក ហើយទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះដើម្បីប្រាកដ ថា សិទ្ធិអំណាចទ្រង់នឹងស្ថិតនៅជាអចិន្ត្រៃយ៍នៅក្នុង បទគម្ពីរ។ ទេវវិទូម្នាក់ឈ្មោះលោក ខេវីន វ៉ានហ្វីហ្សឺរ (Kevin Vanhoozer) បានលើកឡើងថា «ពួកសាវ័ក គឺជាអ្នក កាត់ស្រាយ ដែល ទទួលបាន សិទ្ធិ ក្នុង ការ ពន្យល់អំពីបុគ្គលភាព និងកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ពួកសាវ័កជាអ្នកកត់ត្រាពីដំណើរជីវិតព្រះគ្រីស្ទ។ ការ តាក់តែងនិពន្ធរបស់ពួកគេ គឺជាផ្នែកមួយពន្យល់អំពី ព្រះត្រៃឯក។ ក្រុមជំនុំទទួលបានការអនុញ្ញាតពីព្រះ ជាម្ចាស់តែនៅក្នុងទម្រង់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ (និង ជាអចិន្ត្រៃយ៍) ពីព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ»។^{១២}

១២ លោក Kevin J. Vanhoozer, *Biblical Authority After Babel: Retrieving the Solas in the Spirit of Mere Protestant Christianity* (Grand Rapids, MI: Brazos, ឆ្នាំ២០១៦), ទំព័រ៩១, ១០៩។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

មានអ្នកខ្លះប្រើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បី គ្រប់គ្រងលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគម្ពីរ។ ដោយពួកគេ ជ្រើសរើសផ្នែកខ្លះរបស់ព្រះគម្ពីរ ហើយប្រើព្រះបន្ទូល ទុកដូចជាសេចក្តីណែនាំប៉ុណ្ណោះ។ នោះអាចចោទ ជាសំណួរថា៖ តើយើងកំពុងតែដើរតាមព្រះគ្រីស្ទមួយ ណា? តើជាព្រះគ្រីស្ទដែលស្ថិតនៅក្នុងការយល់ដឹង របស់អ្នក ឬក៏ជាព្រះគ្រីស្ទរបស់ខ្ញុំ?

ដំណឹងល្អគឺថា ព្រះគ្រីស្ទអង្គទ្រង់ផ្ទាល់បានរារាំង ភាពច្របូកច្របល់នេះ។ ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសពួក សាវ័កដើម្បីផ្តល់ឲ្យសក្តិភាពដ៏ត្រឹមត្រូវ និងការពន្យល់ ដល់យើងឆ្លើយតបទៅកាន់សំណួរដែលថា តើព្រះ អង្គជានរណា ហើយព្រះអង្គបានធ្វើអ្វីខ្លះ? (យ៉ូហាន ១៤:២៥-២៦; ១៥:២៦-២៧; ១៦:១៣-១៥) ។ ព្រះ គ្រីស្ទពិត គឺជាព្រះគ្រីស្ទដែលយើងឃើញតាមរយៈព្រះ គម្ពីរ។ ដូច្នេះ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយ ជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ។

សូមស្រមៃមួយភ្លែតថា មានបុគ្គលម្នាក់ដែលមាន អំណាចគ្រប់បែបយ៉ាង ដែលបានបង្កើតអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ហើយបុគ្គលនោះចង់និយាយមកកាន់មនុស្សយើង នេះ។ តើលោកអ្នកគិតថា បុគ្គលនោះអាចធ្វើបានទេ? ប្រាកដណាស់ បុគ្គលនោះអាចធ្វើបាន។ ដោយសារ





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

តែបុគ្គលនោះមានអំណាចគ្រប់យ៉ាង។ គាត់អាចធ្វើអ្វី
ក៏បានដែរ។ ហើយតើលោកអ្នកគិតថា បុគ្គលបែបនេះ
នឹងធ្វើបានល្អឬទេ? ពិតណាស់ គាត់នឹងធ្វើបានល្អ។
គាត់អាចធ្វើអ្វីដែលគាត់ចង់ធ្វើ តាមរបៀបណាដែល
គាត់ចង់ធ្វើ។

នេះគឺជាព្រះដ៏ជាអម្ចាស់នៃយើង៖ ព្រះអង្គដែល
មានគ្រប់ទាំងអំណាច ហើយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់
ព្រះអង្គគាប់ព្រះទ័យចង់មានការប្រាស្រ័យទាក់ទង
ជាមួយនឹងមនុស្សជាតិ។ ហើយព្រះជាម្ចាស់បាន
ប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនឹងយើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ។
ដូច្នេះ ការជឿលើព្រះដ៏ពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់
មានន័យថាការជឿលើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ។
ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសបើកសម្តែងអង្គទ្រង់តាម
រយៈព្រះគម្ពីរ ហើយនៅពេលដែលព្រះអង្គបំពេញ
កិច្ចការអ្វីមួយ ទ្រង់ធ្វើបានយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ។

ការចុះចូលគឺមានលក្ខណៈជាបុគ្គល

មានអត្ថន័យសំខាន់ៗមួយចំនួន ដែលយើងគប្បី
យល់អំពីទំនាក់ទំនងរវាងសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះ
ជាម្ចាស់ និងសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ទីមួយ យើងមិនថ្វាយបង្គំព្រះគម្ពីរនោះទេ។ យើង
ស្រឡាញ់ព្រះគម្ពីរ។ យើងគោរពឲ្យតម្លៃព្រះគម្ពីរ។
យើង ស្តាប់បង្គាប់តាមអ្វីដែលមានចែងនៅក្នុងព្រះ
គម្ពីរ។ យើងជឿជាក់លើព្រះគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែយើងមិនថ្វាយ
បង្គំព្រះគម្ពីរនោះទេ។

ពេលខ្លះ គេចោទត្រីស្នូបរិស័ទមួយចំនួនថា «ការ
ថ្វាយបង្គំព្រះគម្ពីរ» (Bibliolatry)។ ការថ្វាយបង្គំ
ព្រះគម្ពីរ គឺជាការយកព្រះគម្ពីរជារូបព្រះ ដើម្បីថ្វាយ
បង្គំ។ «ការថ្វាយបង្គំព្រះគម្ពីរ» មានន័យថា ការគោរព
ឲ្យតម្លៃរបស់លោកអ្នកចំពោះព្រះគម្ពីរ បានប្រែក្លាយ
ទៅជាការថ្វាយបង្គំព្រះគម្ពីរទៅវិញ។ មានពេលមួយ
នោះ ខ្ញុំបានឮថា មានមនុស្សម្នាក់បានអធិស្ឋានអស់
រយៈពេលដ៏យូរ ហើយគាត់បានអរព្រះគុណដល់ព្រះ
ជាម្ចាស់ចំពោះការយកចិត្តទុកដាក់របស់ទ្រង់ ក្នុងនាម
ជាព្រះវរបិតា ដែលព្រះអង្គបានចាត់ព្រះយេស៊ូវឲ្យយាង
មកលើផែនដី ហើយបានប្រទានព្រះគម្ពីរដល់យើង។
មិនមានអ្វីខុសឆ្គងជាមួយនឹងអ្វីដែលបុគ្គលនេះបាន
និយាយនោះទេ ប៉ុន្តែស្តាប់គាត់ទៅហាក់ដូចជាកំពុង
អធិស្ឋានដល់ «ព្រះត្រៃឯក» ដែលមានព្រះវរបិតា ព្រះ
រាជបុត្រា និងព្រះគម្ពីរ។ នេះមិនមែនជាអ្វីដែលព្រះគម្ពីរ
បានបង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃព្រះគម្ពីរនោះទេ។





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

ប៉ុន្តែ ដើម្បីកាត់បន្ថយគ្រោះថ្នាក់នៃការថ្វាយបង្គំ
ព្រះគម្ពីរ យើងមិនត្រូវបន្ថយការគោរព ផ្តល់តម្លៃចំពោះ
ព្រះគម្ពីរឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវតែមើលទៅ
កាន់ព្រះគម្ពីរថាជាព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
លោកអ្នកមិនត្រូវក្រាបថ្វាយបង្គំដល់អ្នកនាំរាជសារ
ឡើយ ប៉ុន្តែលោកអ្នកត្រូវក្រាបថ្វាយបង្គំដល់ស្តេចវិញ។
លោកអ្នកមិនត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះគម្ពីរនោះទេ ប៉ុន្តែលោក
អ្នកត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់វិញ។

ទីពីរ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះជាម្ចាស់គឺជា
មូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ។
គំនិតទាំងពីរនេះគឺទាក់ទងគ្នា។ គ្រីស្ទបរិស័ទសេរី
និយមជាច្រើនឯកភាពលើសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់
ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែពួកគេសង្ស័យលើសិទ្ធិអំណាច
កំពូលនៃព្រះគម្ពីរ។ ពួកគេយល់ថា ព្រះគម្ពីរគ្រាន់តែ
ជាមធ្យោបាយមួយ ដែលព្រះជាម្ចាស់អាចនឹងមាន
ព្រះបន្ទូលមកកាន់យើងប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនមែនជា
សិទ្ធិអំណាចកំពូលនោះទេ។ លើសពីនេះទៅទៀត
គ្រីស្ទបរិស័ទខាងរ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ពួកគេពិតជាទទួល
យកសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែពួកគេ
មិនបានយល់ថា ព្រះគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនោះ
ទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេចាត់ទុកព្រះគម្ពីរថា មាន





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

តម្លៃស្មើនឹងទំនៀមទម្លាប់ និងប្រភពនៃសិទ្ធិអំណាច
ផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេទៅវិញ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរគឺជា
មធ្យោបាយមួយដែលយើងស្តាប់ឮព្រះសូរសៀងរបស់
ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះគម្ពីរគឺជាទីដែលព្រះជាម្ចាស់បាន
ជ្រើសរើសបើកសម្តែងសិទ្ធិអំណាចទ្រង់។ យើងមិន
អាចនិយាយថា «ខ្ញុំគោរព ឲ្យតម្លៃដល់សិទ្ធិអំណាច
រដ្ឋាភិបាល ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអើពើនឹងច្បាប់របស់រដ្ឋាភិបាល
ឡើយ»។ សិទ្ធិអំណាចរបស់រដ្ឋាភិបាល បានបង្ហាញឲ្យ
ឃើញតាមរយៈមាត្រាច្បាប់ផ្សេងៗ ដូច្នេះយើងបង្ហាញ
ការគោរពចំពោះរដ្ឋាភិបាល ដោយការគោរពតាម
មាត្រាច្បាប់ទាំងនោះ។ យើងក៏ត្រូវអនុវត្តដូចគ្នាចំពោះ
ព្រះគម្ពីរផងដែរ។ សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន
បង្ហាញឲ្យឃើញនៅក្នុងព្រះបន្ទូលទ្រង់ ហើយការចុះ
ចូលចំពោះព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញឲ្យឃើញតាមរយៈ
ការស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូល។

ជាថ្មីម្តងទៀត លោកអ្នកមិនត្រូវក្រាបថ្វាយបង្គំ
ចំពោះអ្នកនាំរាជសារឡើយ ប៉ុន្តែលោកអ្នកត្រូវថ្វាយ
បង្គំស្តេចដែលបានចាត់ឲ្យគាត់មកវិញ។ ហើយលោក
អ្នកក៏មិនត្រូវព្រងើយកន្តើយនឹងអ្នកនាំរាជសារផង
ដែរ។ លោកអ្នកត្រូវធ្វើដូច្នេះនេះ។ លោកអ្នកត្រូវចុះ
ចូលនឹងអ្វីដែលអ្នកនាំរាជសារបានថ្លែង ព្រោះគាត់





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

បានប្រកាសរាជសារជំនួសស្តេច។ លោកអ្នកមិនត្រូវ
និយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងគោរពដល់មហាក្សត្រ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹង
សម្រេចធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំចង់ធ្វើវិញ» បានឡើយ។ ទេ!
មិនមែនបែបដូច្នេះទេ ស្តេចទ្រង់សម្រេចអស់ទាំងអ្វីៗ
ដែលព្រះអង្គសព្វព្រះទ័យចង់ធ្វើ និងរបៀបដែលព្រះ
អង្គមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកបម្រើទ្រង់អំពីព្រះទ័យទ្រង់។
ក្នុងករណីនេះ ព្រះអង្គមានបន្ទូលមកយើងតាមរយៈ
អ្នកនាំរាជសាររបស់ទ្រង់។ លោកអ្នកត្រូវមានភក្តីភាព
ចំពោះស្តេច ចំពោះពាក្យពេចន៍របស់អ្នកនាំរាជសារ
របស់ទ្រង់ផងដែរ។

ដូចគ្នានេះដែរ យើងមិនអាចនិយាយថា យើងចុះ
ចូលចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែយើងនៅតែបន្តសម្រេច
ចិត្តតាមតែអំពើចិត្តគំនិតផ្ទាល់របស់យើងនោះទេ។ តើ
លោកអ្នកកំពុងតែចង់មានន័យយ៉ាងណា ចំពោះទង្វើ
បែបដូចនេះ? ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជាអង្គសម្រេចគ្រប់អ្វី
ដែលព្រះអង្គសព្វព្រះទ័យ ហើយព្រះជាម្ចាស់ក៏សម្រេច
លើរបៀបដែលព្រះអង្គនឹងបង្ហាញឲ្យយើងឃើញពីព្រះ
ទ័យរបស់ទ្រង់ផងដែរ។ វាមិនអាចទៅរួចទេ ដូចដែល
មនុស្សខ្លះយល់ថា ព្រះគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាចកំពូល
ហើយមនុស្សខ្លះទៀតបែរជាបដិសេធទៅវិញ។ ព្រះ
ជាម្ចាស់ទេតើ ដែលជាអង្គដែលសម្រេចការទាំងនោះ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

វិញ។ ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសបើកសម្តែងអង្គទ្រង់
តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ហើយប្រទានការបើកសម្តែងនោះ
តាមរយៈព្រះគម្ពីរ។ នេះជាមូលហេតុដែលយើងធ្វើតាម
ព្រះគម្ពីរ ហើយទទួលយកព្រះគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាច
កំពូលរបស់យើង។

ចូរយើងត្រឡប់ទៅនិយាយអំពីកម្មវិធីផែនទី
ហ្វូហ្គលម្តងទៀត។ កម្មវិធីផែនទីហ្វូហ្គលនឹងបង្ហាញ
លោកអ្នកពីទិសដៅ ហើយលើសពីនេះវាផ្តល់ឲ្យលោក
អ្នកនូវការណែនាំជាសម្លេងនៅពេលដែលលោកអ្នកធ្វើ
ដំណើរ។ លោកអ្នកអាចឮសម្លេងដែលបង្កើតដោយ
កុំព្យូទ័រ។ នេះជាការថតសម្លេងរបស់មនុស្សពិត ប៉ុន្តែ
វាមិនមែនជាមនុស្សពិតនោះទេ។ វាគ្រាន់តែជាឯកសារ
ជាសម្លេងដែលកម្មវិធីទូរស័ព្ទដាក់បញ្ចូលគ្នាប៉ុណ្ណោះ។

ព្រះគម្ពីរអាចនឹងខុសប្លែកពីកម្មវិធីផែនទីហ្វូហ្គល
ពីព្រោះយើងមិនបានឮសម្លេងកុំព្យូទ័រចេញពីទំព័រនៃ
ព្រះគម្ពីរនោះទេ (លុះត្រាតែយើងស្តាប់ព្រះគម្ពីរជា
សម្លេង)។ ប៉ុន្តែ ការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់យើងជា
មួយនឹងព្រះគម្ពីរពិតជាមានលក្ខណៈជាបុគ្គលច្រើន
ជាង។ យើងឮសម្លេងកម្មវិធីផែនទីហ្វូហ្គលតាមរយៈ
កុំព្យូទ័រ ប៉ុន្តែយើងមិនឮសម្លេងមនុស្សពិតប្រាកដនោះ
ទេ។ យើងប្រហែលជាមិនឮសម្លេងព្រះគម្ពីរតាមរយៈ





ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

កុំព្យូទ័រទេ ប៉ុន្តែយើងឮសម្លេងបុគ្គលម្នាក់យ៉ាងពិត
ប្រាកដវិញ។ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះជាម្ចាស់
មានព្រះបន្ទូល ទាំងនៅពេលដែលយើងអាន និង
អធិប្បាយព្រះបន្ទូលចេញពីព្រះគម្ពីរនោះ។ ព្រះគម្ពីរ គឺ
ជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់យើង ពីព្រោះព្រះគម្ពីរជា
ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

នេះជាមូលហេតុដែលគុណតម្លៃកំពូលនៃព្រះ
គម្ពីរគឺជាដំណឹងល្អ។ ការអនុវត្តតាមអត្ថបទគម្ពីរដ៏គួរ
ឲ្យធុញទ្រាន់គឺមិនមែនជារឿងគួរឲ្យរីករាយនោះទេ។
ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ច្បាប់ក៏ឡាបាល់ទាត់មានសារៈ
សំខាន់សម្រាប់ការប្រកួត ប៉ុន្តែក៏ឡាករមិនបានអាន
ច្បាប់នោះ ដោយភាពសប្បាយរីករាយនោះទេ។ ច្បាប់
មិនផ្តល់ឲ្យមានជីវិតនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរមិនគ្រាន់
តែជាច្បាប់ ដែលយើងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់តាមនោះ
ទេ។ សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគម្ពីរមកពីព្រះជាម្ចាស់ដ៏
ល្អវិសេស ដែលការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់គឺល្អ។ នៅក្នុង
ស្ពានច្បារអេដែន សាតាំងបាននិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់
ជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ឃោរឃៅដែលពួកគេគួរតែប្រឆាំង
នឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់។ នេះគឺជាការកុហកនៅ
ពេលនោះ ហើយវានៅតែជាការកុហកនាបច្ចុប្បន្ននេះ
ផងដែរ។ សិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែល





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

បានបើកសម្តែងឲ្យឃើញតាមរយៈព្រះគម្ពីរ គឺខ្ពង់ខ្ពស់
លើសហួសពីគំនិតរបស់យើង ហើយដោយសេចក្តី
ស្រឡាញ់នេះ ផ្តល់សេរីភាព ផ្តល់ជីវិត និងគ្រប់គ្រង
ប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ ប្រសិនបើយើងធ្លាប់
មានហេតុនាំឲ្យសង្ស័យលើការនេះ នោះយើងអាច
សម្លឹងមើលទៅឯឈើឆ្កាង។ នៅលើឈើឆ្កាង យើង
ឃើញពីកម្ពស់ ជម្រៅ និងទំហំនៃសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ព្រះជាម្ចាស់ (រ៉ូម ៥:៨)។

ភាពផ្ទុយគ្នានៃសិទ្ធិអំណាចកំពូលគឺការចុះចូល។
ប្រសិនបើតាមរយៈព្រះគម្ពីរបង្ហាញថា ព្រះជាម្ចាស់មាន
សិទ្ធិអំណាចកំពូល នោះការឆ្លើយតបដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់
យើង គឺជាការចុះចូលនឹងទ្រង់។ ប៉ុន្តែ យើងគួរចងចាំ
ជានិច្ចថា យើងកំពុងតែចុះចូលនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់
ព្រះវរបិតាដែលប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។



ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល?

ការឆ្លុះបញ្ចាំង ឬការពិភាក្សា

១. តើនរណាជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់? តើការបើកសម្តែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាក់ទងនឹងភាពជាបុគ្គលនេះយ៉ាងដូចម្តេច?

២. ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលមានលក្ខណៈជាបុគ្គល? តើការនេះមានន័យយ៉ាងណាចំពោះយើងដែលជាអ្នកជឿ? តើលោកអ្នកឃើញការនេះកើតឡើងក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់លោកអ្នកដោយរបៀបណា?

៣. តើលោកអ្នកយល់ឃើញការប្រៀបធៀបរវាង «អ្នកនាំរាជសារ និងស្តេច» មានប្រយោជន៍ដល់ការយល់ដឹងអំពី «ការថ្វាយបង្គំព្រះគម្ពីរ» ដែរទេ? ហេតុអ្វីការនេះមាន ឬក៏គ្មានប្រយោជន៍?







៣

តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាច កំពូលនៅពេលណា ?

សិទ្ធិអំណាចដែលលាតសន្ធឹងគ្រប់ទីកន្លែង

ជាទូទៅ ប្លូដែលថា «ព្រះគម្ពីរចែងថា...» គួរតែបញ្ចប់រាល់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នារវាងគ្រីស្ទបរិស័ទ ពីព្រោះយើងត្រូវតែធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះគម្ពីរចែង។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយលោកអ្នកទំនងជាដឹងតាមរយៈបទពិសោធន៍កន្លងមកដែលថា អ្វីៗមិនសាមញ្ញយ៉ាងដូច្នោះនោះទេ។ នេះមិនមែនដោយសារតែព្រះគម្ពីរមិនមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនោះទេ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវយល់ឲ្យបានច្បាស់អំពីវិសាលភាពនៃសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគម្ពីរ។

នៅពេលដែលយើងយល់បានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ
នោះព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

សូមគិតអំពីអ្នកនាំសារដែលនាំរាជសារមកពីស្តេច។ ថ្ងៃមួយ អ្នកនាំសារនិយាយថា៖ «ព្រះរាជា





ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ទ្រង់បញ្ជាឲ្យគ្រប់គ្នាបើកបរ «នៅខាងស្តាំផ្លូវ» ។ ប៉ុន្តែ
ឧបមាថាលោកអ្នកនិយាយថា៖ «ខ្ញុំគិតថានេះជាពាក្យ
ប្រៀបធៀបមួយ ដើម្បីពណ៌នាអំពីផ្លូវនៃជីវិតដែល
យើងឆ្លងកាត់ ហើយឃ្លាថា «ត្រូវប្រកាន់ស្តាំ» ស្តេច
មានន័យថា យើងគួរតែដើរតាមផ្លូវដែលយើងជឿថា
ត្រឹមត្រូវ។ តើលោកអ្នកបានស្តាប់តាមបញ្ជាស្តេចដែរឬ
ទេ? តើលោកអ្នកបានគោរពដល់សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះ
បន្ទូលដែរឬទេ? ច្បាស់ជាអត់ទេ។ ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះ
គម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលតែនៅពេលដែលគេយល់
បានយ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។

គ្រីស្ទបរិស័ទស្មោះត្រង់ និងពិតប្រាកដ ដែលមាន
ការប្តេជ្ញាចិត្តខ្ពស់ចំពោះភាពសំខាន់នៃព្រះគម្ពីរអាច
មិនយល់ស្របគ្នាអំពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀន។ ដូច្នេះ
ពេលខ្លះនៅពេលដែលនរណាម្នាក់និយាយថា៖ «ព្រះ
គម្ពីរចែងថា» នោះបុគ្គលម្នាក់ទៀតអាចនឹងឆ្លើយថា៖
«ខ្ញុំមិនយល់ស្របទេ ខ្ញុំជឿថា ព្រះគម្ពីរសំដៅដល់អ្វី
ផ្សេងពីនេះ»។ បុគ្គលទាំងពីរមានការប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះ
ភាពសំខាន់នៃព្រះគម្ពីរដូចគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែមិន
អាចឯកភាពគ្នាបានឡើយ។

ការនេះបង្កើតជាសំណួរថា៖ តើយើងត្រូវធ្វើដូច
ម្តេច ដើម្បីអាចយល់ព្រះគម្ពីរបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ?





តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅពេលណា?

ដើម្បីអាចយល់ព្រះគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ គឺយើងត្រូវ
សិក្សាវិជ្ជាកាត់ស្រាយព្រះគម្ពីរ (hermeneutics)
ដែលជាប្រធានបទមួយផ្សេងទៀតដែលយើងសិក្សា
ថ្ងៃក្រោយ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ពេលនេះយើងនឹងលើក
ឡើងចំណុចសំខាន់នៃសេចក្តីពិតចំនួនបី៖

អ្វីដែលយើងចាំបាច់ត្រូវដឹងគឺភាពច្បាស់លាស់

មានផ្នែកមួយចំនួនក្នុងព្រះគម្ពីរដែលពិបាកយល់
ហើយមានបញ្ហាខ្លះទៀតដែលពិបាកនឹងដោះស្រាយ។
ប៉ុន្តែ នៅពេលនិយាយអំពីការដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ នោះ
ព័ត៌មានសំខាន់ៗគឺច្បាស់លាស់។ កណ្តាគម្ពីរ ២ពេត្រុស
១:៣-៤ បានចែងថា៖

«ដ្បិតព្រះចេស្ដានៃព្រះបានផ្តល់ឲ្យយើងរាល់គ្នាមាន
គ្រប់របស់ទាំងអស់ខាងឯជីវិត និងសេចក្តីគោរព
ប្រតិបត្តិដល់ព្រះ ដោយយើងបានស្គាល់ព្រះអង្គ
ដែលទ្រង់ហៅយើងរាល់គ្នាមកដោយសារសិរីវិល្ល
និងសគុណរបស់ទ្រង់ ដែលដោយសារសេចក្តីទាំង
នោះ ទ្រង់បានប្រទានសេចក្តីសន្យាដ៏ធំបំផុត ហើយ
វិសេសផង មកយើងរាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបាន
ចំណែកជានិស្ស័យនៃព្រះ ដោយសារសេចក្តីសន្យា
នោះឯង ដោយបានរួចពីសេចក្តីពុករលួយនៅក្នុង
លោកីយ៍នេះដែលកើតអំពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា»។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

យើងមាន «គ្រប់របស់ទាំងអស់ខាងធម៌វិជ្ជា និង សេចក្តីគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះ»។ យើងមានការនេះ នៅក្នុង «សេចក្តីសន្យាដ៏ធំបំផុត ហើយវិសេសផង» ក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានទុកយើងចោល ដោយគ្មានការណែនាំនោះទេ។ បញ្ហារបស់យើងមិនមែនថា យើងខ្វះព័ត៌មាននោះទេ។ បញ្ហារបស់យើង គឺថា យើងមិនធ្វើតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់។ ការនេះនាំយើងទៅកាន់ចំណុចទីពីរបស់ យើង។

យើងត្រូវចូលទៅកាន់ព្រះគម្ពីរ ដោយចិត្តបន្ទាប ខ្លួន

អ្វីដែលសំខាន់បំផុត ដើម្បីអាចយល់ព្រះគម្ពីរឲ្យ បានត្រឹមត្រូវ នោះយើងត្រូវមានចិត្តបន្ទាបខ្លួន។ លោក អ្នកមិនត្រូវការសញ្ញាបត្រខាងផ្នែកទេវសាស្ត្រ ឬការ យល់ដឹងពីភាសាដើមនោះទេ។ លោកអ្នកត្រូវការតែ ចិត្តដែលបន្ទាបខ្លួន ដែលត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចក្នុងការ ទទួលស្គាល់ពីតម្រូវការ ហើយការចុះចូលជីវិតរបស់ លោកអ្នក។

នៅពេលដែលយើងមិនចង់ធ្វើតាមបំណងព្រះ ហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងអាចនឹងផ្លាស់





តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅពេលណា?

ប្តូរពាក្យពេចន៍របស់ព្រះគម្ពីរដើម្បីឲ្យត្រូវនឹងគំនិតយើងផ្ទាល់។ យើងអាចសូម្បីតែនឹងផ្លាស់ប្តូរពាក្យពេចន៍របស់ព្រះគម្ពីរ ដោយមិនដឹងខ្លួនផង។ យើងអាចនឹងប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រល្អៗ ដើម្បីអាចយល់ព្រះគម្ពីរដូចជា៖ ការពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្រ និងរប្បធម៌នៅសម័យព្រះគម្ពីរជាដើម ប៉ុន្តែយើងប្រើវាដើម្បីផ្លាស់ប្តូរ ឬរៀបរាប់នូវអ្វីដែលព្រះគម្ពីរចែង ឬព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅវិញ។ ឧទាហរណ៍ «អ្នកកាន់ក្រឹត្យវិន័យ» គឺជាមនុស្សដែលផ្តោតខ្លាំងលើក្រឹត្យវិន័យ ហើយពួកគេចង់បង្ហាញថា ពួកគេជួយបន្ថែមដល់សេចក្តីសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះពួកគេផ្តោតទៅលើសេចក្តីបង្គាប់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ហើយមិនអើពើនឹងសារនៃព្រះគម្ពីរអំពីអសមត្ថភាពពីកំណើតរបស់យើង និងសេចក្តីស្រឡាញ់ប្រកបដោយព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត «ពួកសេរីនិយម» គឺជាមនុស្សដែលមានទស្សនៈបើកចំហ ហើយពួកគេមានអារម្មណ៍មិនសុខស្រួលជាមួយនឹងសេចក្តីបង្គាប់បញ្ជាមួយចំនួននៅក្នុងព្រះគម្ពីរនោះទេ ដោយសារសេចក្តីបង្គាប់ទាំងនោះមិនស៊ីគ្នានឹងរប្បធម៌សម័យទំនើប។ ដូច្នេះ ពួកគេមិនអើពើនឹងការទាមទារមួយចំនួននៃព្រះគម្ពីរឡើយ ដោយពួកគេនិយាយថា សេចក្តីបង្គាប់ទាំង





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

នោះគឺសម្រាប់អ្នករស់នៅក្នុងបុព្វធម៌បុរាណ ដែល
មិនអាចអនុវត្តសម្រាប់យើងនៅសម័យនេះនោះបាន
ទេ។

យើងមិននៅតែឯងទេ

ដំណឹងល្អគឺថា យើងមិននៅម្នាក់ឯងនោះទេ នៅ
ពេលដែលយើងអានព្រះគម្ពីរ។ យើងមានរាស្ត្ររបស់
ព្រះជាម្ចាស់ដទៃទៀត ពោលគឺគ្រីស្ទបរិស័ទពេញមួយ
ប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលយើងអាចពឹងផ្អែកលើប្រាជ្ញារបស់
ពួកគេបាន។ ហើយយើងមានសមាជិកនៅក្នុងក្រុម
ជំនុំ ដែលយើងអាចពន្យល់ពីអត្ថន័យនៃព្រះគម្ពីរ។
កាន់តែល្អថែមទៀតនោះ យើងមានព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់
គង់នៅជាមួយនឹងយើង។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបំភ្លឺលើ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយធ្វើឲ្យចិត្តយើងបន្ទាបចុះ
ហើយទ្រង់ដកចេញនូវភាពរឹងរូសរបស់យើងទៅចំពោះ
បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គ្រីស្ទបរិស័ទ
ដែលជួយយើងឲ្យយល់ព្រះគម្ពីរក៏ជាអំណោយពីព្រះ
វិញ្ញាណផងដែរ ដោយព្រោះព្រះវិញ្ញាណបានប្រទាន
ឲ្យពួកគេនូវសមត្ថភាពក្នុងការបង្រៀនដល់អ្នកដទៃទៀត
បាន (១កូរិនថូស ១២:៤-១១)។





តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅពេលណា?

អ្វីដែលយើងម្នាក់ៗត្រូវធ្វើ គឺធ្វើតាមព្រះគម្ពីរដូចដែលយើងបានយល់។ ឧទាហរណ៍ បើលោកអ្នកគិតថា ព្រះគម្ពីរចែងថា អ្នកជឿនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាថ្មី គួរតែរក្សាថ្ងៃអាទិត្យជាថ្ងៃឈប់សម្រាកដោយមិនធ្វើការ នោះលោកអ្នកគួរតែរក្សាថ្ងៃអាទិត្យទុកជាថ្ងៃឈប់សម្រាកដោយមិនធ្វើការចុះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើលោកអ្នកគិតថា ថ្ងៃឈប់សម្រាកត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងការសម្រាកដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានឲ្យហើយ នោះលោកអ្នកអាចសម្រាកបានកាន់តែប្រសើរឡើង អំពីអ្វីដែលលោកអ្នកធ្វើនៅថ្ងៃអាទិត្យ។

នេះជាចំណុចដែលសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងនៅក្នុងកណ្តុគម្ពីរ រ៉ូម ជំពូក១៤ «ម្នាក់យល់ថា ថ្ងៃមួយល្អជាងថ្ងៃមួយ ម្នាក់ទៀតយល់ថា ថ្ងៃណាក៏ដូចថ្ងៃណា។ ចូរឲ្យគ្រប់គ្នាជឿប្រាកដក្នុងគំនិតរបស់ខ្លួនចុះ» (ខ.៥)។ សាវ័ក ប៉ុល ប្រាប់យើងកុំឲ្យជជែកវែកញែកលើ «យោបល់របស់គេឡើយ» (ខ.១)។ សាវ័ក ប៉ុល បានអមថា ខ្ញុំអាចប្រព្រឹត្តចំពោះយោបល់របស់អ្នកដោយគ្មានការគោរព អាចជាការលើកទឹកចិត្តដល់អ្នក ឬក៏ដាក់សម្ពាធអ្នកឲ្យធ្វើអ្វីមួយប្រឆាំងនឹងមនសិការរបស់អ្នក។ «មិនត្រូវធ្វើអ្វីឲ្យបងប្អូនណាជំពប់ដួល ឬរវាត



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ចិត្តឡើយ» យើងអាចនឹងរារាំងពួកគេពីការធ្វើតាមព្រះ
គម្ពីរដូចដែលពួកគេយល់ (ខ.១៣-១៥)។

សូមកត់សម្គាល់ថា ការលើកឡើងរបស់សាវ័ក
ប៉ូល នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីររ៉ូម ជំពូក១៤ គឺផ្អែកលើជំនឿលើ
សិទ្ធិអំណាចខ្ពស់បំផុតនៃព្រះគម្ពីរ។ គឺព្រោះតែព្រះគម្ពីរ
ជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់យើងដែលបុគ្គលម្នាក់ៗគួរ
តែធ្វើតាមនូវអ្វីដែលពួកគេជឿថា ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀន
ទោះបីជាអ្នកឯទៀតមិនយល់ស្របជាមួយនឹងយើងក៏
ដោយ។ នៅទីបញ្ចប់ យើងត្រូវតែចុះចូលនឹងព្រះគម្ពីរ
ដោយព្រោះព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

សូមស្រមៃថា លោកអ្នកកំពុងតែឈរនៅចំពោះ
ព្រះជាម្ចាស់នៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ ក្នុងចំណោមពាក្យ
ពេចន៍ខាងក្រោមនេះ តើលោកអ្នកចង់និយាយឃ្លាណា
មួយក្នុងចំណោមឃ្លាទាំងនេះ?

- «ខ្ញុំបានមើលឃើញថា គ្រីស្ទបរិស័ទមិនយល់
ស្របគ្នាលើបញ្ហានេះ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំ
បានយល់ខុសទាក់ទងនឹងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបាន
បង្រៀនខ្ញុំស្តីពីបញ្ហានេះ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានព្យាយាម
អស់ពីសមត្ថភាពរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីធ្វើតាមអ្វីដែលខ្ញុំ
បានយល់ចេញពីអត្ថន័យរបស់បទគម្ពីរនោះ»។





តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅពេលណា?

- «ខ្ញុំបានមើលឃើញថា គ្រីស្ទបរិស័ទមិនយល់ស្របគ្នាលើបញ្ហានេះ។ ហើយឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងថា ការយល់ដឹងរបស់ខ្ញុំពិតជាត្រឹមត្រូវណាស់។ ប៉ុន្តែ ជារឿយៗ ខ្ញុំគ្រាន់តែបានចូលរួមជាមួយនឹងគ្រីស្ទបរិស័ទដទៃទៀត ជាមួយនឹងអ្វីដែលពួកគេកំពុងតែធ្វើប៉ុណ្ណោះ»។
- «ខ្ញុំបានមើលឃើញថា គ្រីស្ទបរិស័ទមិនឯកភាពគ្នាលើបញ្ហានេះ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា វាមិនមានបញ្ហានោះទេចំពោះអ្វីដែលខ្ញុំបានជ្រើសរើសធ្វើ»។

នៅថ្ងៃនោះ នឹងមានព្រះគុណសម្រាប់អស់អ្នកដែលពិតជាជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែ បើយើងចង់ឮពាក្យថា «ប្រពៃហើយ បាវល្អស្មោះត្រង់អើយ» (ម៉ាថាយ ២៥:២៣) នោះយើងត្រូវធ្វើតាមព្រះគម្ពីរដូចដែលយើងបានយល់វិញ។

ខ្ញុំមិនមែននិយាយថា លោកអ្នកត្រូវតែយល់យ៉ាងច្បាស់អំពីគំនិតរបស់លោកអ្នកចំពោះគ្រប់ទាំងចំណុចនិងគ្រប់អត្ថបទព្រះគម្ពីរនោះទេ។ វាមិនអីទេក្នុងការធ្វើតាមការបង្រៀនរបស់ក្រុមជំនុំរបស់លោកអ្នក។ ប៉ុន្តែប្រហែលជាមានពេលមួយដែលលោកអ្នកមានមតិខុសគ្នាលើចំណុចណាមួយជាមួយនឹងអ្នកដទៃ។ ដំណោះ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ស្រាយដ៏ល្អបំផុតរបស់លោកអ្នក គឺត្រូវគិតអំពីចំណុចនោះម្តងទៀត។ សូមពិភាក្សាចំណុចនោះជាមួយនឹងអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំរបស់លោកអ្នក។ ចូរស្វែងយល់ពីហេតុផលសម្រាប់ជំនឿរបស់ពួកគេ។ សូមកុំឆាប់នឹងសន្មតថា លោកអ្នកត្រឹមត្រូវ ហើយពួកគេខុសនោះឡើយ។ សូមបើកចិត្តឲ្យទូលាយថា លោកអ្នកប្រហែលជាអាចមានការយល់ដឹងមិនត្រឹមត្រូវផងដែរ។

សូមចងចាំថា ការបន្ទាបខ្លួន គឺសំខាន់ដើម្បីយល់ដឹងពីព្រះគម្ពីរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែ នៅទីបញ្ចប់លោកអ្នកត្រូវតែស្មោះត្រង់នឹងមនសិការរបស់លោកអ្នក។ លោកអ្នកត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះជាម្ចាស់ជាជាងមនុស្ស (កិច្ចការ ៥:២៩) ។ ការនេះមានន័យថា ការធ្វើតាមការបង្រៀននៃព្រះគម្ពីរដូចដែលលោកអ្នកយល់ដឹងអំពីព្រះគម្ពីរ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា អ្នកដឹកនាំរបស់លោកអ្នកគោរពលើការនេះនៅពេលដែលពួកគាត់យល់កណ្តាគម្ពីររួម ជំពូក១៤។

មានសិទ្ធិអំណាចកំពូលទៅលើអ្វីដែលលើកមកដោះស្រាយ

ព្រះជាម្ចាស់បាន «ផ្តល់ឲ្យយើងរាល់គ្នាមានគ្រប់របស់ទាំងអស់ ខាងឯជីវិត និងសេចក្តីគោរពប្រតិបត្តិ





តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅពេលណា?

ដល់ព្រះ» ដូចដែលយើងបានឃើញនៅខាងលើ សេចក្តីសន្យានៃព្រះគម្ពីរ (២ពេត្រុស ១:៣-៤) ។ មាន សារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការសង្កត់ធ្ងន់លើពាក្យ «គ្រប់ របស់ទាំងអស់»។ គ្មានអ្វីបាត់បង់នោះទេ។ គ្រប់អ្វីទាំង អស់ដែលយើងត្រូវដឹង ដើម្បីអាចរស់នៅក្នុងជីវិតមួយ ដែលគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះ បានបើកសម្តែងឲ្យឃើញ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។

ប៉ុន្តែ យើងក៏ត្រូវផ្ដោតលើពាក្យ «ខាងឯ» ផង ដែរ។ ព្រះគម្ពីរផ្តល់ឲ្យយើងនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើង ត្រូវការ «ខាងជីវិត និងសេចក្តីគោរពប្រតិបត្តិដល់ ព្រះ»។ ព្រះគម្ពីរមិនបានផ្តល់ឲ្យយើងនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាង ដែលយើងត្រូវការសម្រាប់អ្វីផ្សេងទៀតនោះទេ។ ព្រះ គម្ពីរមិនមែនជាសិទ្ធិអំណាចខ្ពស់បំផុតលើការជួសជុល ឡាននោះដែរ។ ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាសិទ្ធិអំណាចខ្ពស់ បំផុតលើច្បាប់បាល់ទាត់នោះទេ។ ព្រះគម្ពីរមិនបាន ប្រាប់យើងពីរបៀបដុតនំស្លក្កានោះឡើយ។ ព្រះគម្ពីរ មិនបានប្រាប់យើងពីតម្លៃល្អបំផុតរបស់ទូរស័ព្ទថ្មីណា មួយនោះទេ។ មានចំណុចជាច្រើនដែលព្រះគម្ពីរមិន បានរៀបរាប់ប្រាប់ដល់យើង។ សម្រាប់ការទាំងនេះ យើងត្រូវរកមើលនៅកន្លែងផ្សេងទៀត។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរនិយាយអំពីចំណុចទាំងនោះ នោះព្រះគម្ពីរនឹងមានសិទ្ធិអំណាចខ្ពស់បំផុតនៅក្នុង ចំណុចទាំងនោះផងដែរ។ គ្រប់ទាំងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរ បានចែងគឺមានសិទ្ធិអំណាច។ មនុស្សមួយចំនួន និយាយថា ព្រះគម្ពីរគ្រាន់តែមានសិទ្ធិអំណាចលើ ប្រធានបទទាក់ទងនឹងជំនឿប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនមានសិទ្ធិ អំណាចលើវិទ្យាសាស្ត្រ ឬប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ។ នេះ មិនមែនជាការពិតនោះទេ។ ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាច លើគ្រប់ទាំងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបញ្ជាក់អះអាង។ ប៉ុន្តែ បើលោកអ្នកត្រូវការជួសជុលរថយន្តរបស់លោកអ្នក នោះខ្ញុំសូមណែនាំឲ្យលោកអ្នករកមើលកន្លែងផ្សេងៗ លោកអ្នកអាចមើលវីដេអូតាមយូធូប (YouTube) ។ កាន់តែប្រសើរជាងនេះទៅទៀត សូមយករថយន្តរបស់ លោកអ្នកទៅឲ្យយានដ្ឋានជួសជុលនៅក្បែរលោកអ្នក ហើយឲ្យពួកគេជួសជុលវាទៅ។

លើកលែងតែ...ព្រះគម្ពីរផ្តល់នូវបរិបទ ឬក្របខណ្ឌ ដើម្បីដោះស្រាយចំណុចមួយចំនួន ដែលព្រះគម្ពីរ មិនបាននិយាយចំៗ។ ព្រះគម្ពីរមិនបាននិយាយអំពី ហ្វេសប៊ុក (Facebook) នោះទេ។ សូមជឿខ្ញុំ ខ្ញុំបាន ពិនិត្យមើលរួចហើយ។ ព្រះគម្ពីរមិនបានប្រាប់លោក អ្នកពីរបៀបបង្ហោះវីដេអូនៅលើកម្មវិធីយូធូប ឬលក់





តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅពេលណា?

ផលិតផលនៅលើកម្មវិធីអ៊ីនស្តាក្រាម (Instagram) នោះទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរបាននិយាយអំពីការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយក្នុងសង្គម។ ព្រះគម្ពីរបានព្រមានយើងកុំឲ្យរស់នៅដើម្បីទទួលបាននូវការទទួលស្គាល់ពីអ្នកដទៃ (ដែលព្រះគម្ពីរហៅថា «ការដែលខ្លាចចំពោះមនុស្ស» សូភាសិត ២៩:២៥)។ ព្រះគម្ពីរបានព្រមានយើងឲ្យប្រឆាំងនឹងការបង្កើតនូវអត្តសញ្ញាណផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះគម្ពីរចង្អុលប្រាប់យើងអំពីអត្តសញ្ញាណដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគម្ពីររំឭកយើងថា ជីវិតរបស់មនុស្សគឺជាជីវិតដែលរស់នៅក្នុងរូបរាងកាយក្នុងចំណោមក្រុមមនុស្សដែលមើលមកជីវិតរបស់យើងទាំងមូល មិនមែនជាផ្នែកៗនោះទេ។

សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅក្នុងដែនកំណត់ដែលព្រះគម្ពីរផ្ទាល់បានកំណត់

ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរមិនបាននិយាយអំពីបញ្ហាខាងឯវិញ្ញាណ ឬខាងទេវសាស្ត្រយ៉ាងលម្អិតទេ នោះប្រហែលជាមិនសំខាន់សម្រាប់យើងក្នុងការយល់ដឹងពីបញ្ហានោះទេ។ ឧទាហរណ៍ មនុស្សខ្លះជឿថា មានចំណាត់ថ្នាក់ ឬឋានន្តរស័ក្តិខុសៗគ្នារបស់ពួកទេវតា។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ព្រះគម្ពីរបាននិយាយសំដៅលើទេវតាមួយចំនួនថា
ជា «មហាទេវតា» ដែលហាក់ដូចជាប្រភេទនៃទេវតា
ដែលត្រួតត្រាលើទេវតាផ្សេងទៀត។ កណ្ឌគម្ពីរ កូឡូស
១:១៦ ចែងថា៖ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅ
ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយរួមទាំង «របស់នៅស្ថានសួគ៌ និង
នៅផែនដី ទាំងរបស់ដែលមើលឃើញ ហើយដែល
មើលមិនឃើញផង ទោះបីជាវាជារូប ឬអំណាចជាព្រះ
អម្ចាស់ ឬអំណាចគ្រប់គ្រង ឬអំណាចណាក៏ដោយ»។
នេះបង្ហាញថា វាជារូបអំណាចជាព្រះអម្ចាស់ អំណាចគ្រប់
គ្រង និងអំណាចណាក៏ដោយនៅស្ថានសួគ៌អាចជា
ប្រភេទនៃទេវតាផ្សេងៗគ្នា។

ប្រហែល។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរមិនបាននិយាយច្បាស់
ឬបង្ហាញជាក់លាក់អំពីការនេះឲ្យបានលម្អិតនោះទេ។
នៅពេលដែលព្រះគម្ពីរមិនបានលើកឡើង វាប្រហែល
ជាសញ្ញាបញ្ជាក់ថា យើងមិនចាំបាច់ត្រូវដឹងនោះទេ។
សូមចងចាំថា៖ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បំពេញកិច្ចការរបស់
ទ្រង់ ដោយល្អឥតខ្ចោះ។ ព្រះអង្គបានបញ្ជាក់យ៉ាង
ច្បាស់នូវអ្វីដែលយើងត្រូវដឹង។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្វីមួយ
មិនច្បាស់លាស់ទេ នោះយើងប្រហែលជាមិនចាំបាច់
ដឹងវាទេ។ ក្នុងករណីដូចនេះ អ្វីដែលយើងត្រូវដឹងគឺថា
ព្រះជាម្ចាស់យកព្រះទ័យទុកដាក់ចំពោះយើង ដោយ





តើព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅពេលណា?

សារពេលខ្លះទ្រង់បង្ហាញតាមរយៈទេវតា ពេលខ្លះទៀត
ដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយពេលខ្លះតាមរយៈមនុស្ស
ផ្សេងទៀត។ យើងត្រូវដឹងថា យើងអាចទូលថ្វាយតម្រូវ
ការរបស់យើងទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយការអធិស្ឋាន
-មិនមែនទៅកាន់ទេវតានោះទេ។

ចំណុចសំខាន់នៅទីនេះគឺថា ដែនកំណត់នៃសិទ្ធិ
អំណាចរបស់ព្រះគម្ពីរត្រូវបានកំណត់ដោយព្រះគម្ពីរ
ផ្ទាល់។ ព្រះគម្ពីរ (ឬព្រះជាម្ចាស់ដែលមានបន្ទូលតាម
រយៈព្រះគម្ពីរ) កំណត់នូវដែនកំណត់នៃសិទ្ធិអំណាច
និងជំនាញដោយខ្លួនឯង។ ចំពោះចំណុចណាដែល
ព្រះគម្ពីរមិនបានពិភាក្សា នោះយើងត្រូវស្វែងរក
ចម្លើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្វីគ្រប់
យ៉ាងដែលព្រះគម្ពីរបញ្ជាក់អះអាង នោះព្រះគម្ពីរគឺ
មានសិទ្ធិអំណាចកំពូល។ ការនេះនាំយើងត្រឡប់ទៅ
រកគំនិតជាមូលដ្ឋានមួយគឺ៖ នៅពេលណាដែលយើង
ត្រូវសម្រេចចិត្តរវាងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានចែង និងអ្វី
ផ្សេងទៀតបាននិយាយ នោះយើងតែងតែជ្រើសរើស
ព្រះគម្ពីរ។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ការឆ្លុះបញ្ចាំង ឬការពិភាក្សា

១) តើការដែលដឹងថាលោកអ្នកមាន «គ្រប់របស់ទាំងអស់ ខាងធម៌វិត និងសេចក្តីគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះ [ដើម្បីរស់នៅក្នុងជីវិតដែលកោតខ្លាចព្រះ]» ធ្វើឲ្យលោកអ្នកមានអារម្មណ៍កាន់តែប្រសើរឡើងដោយរបៀបណា? តើព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់លោកអ្នកនូវអ្វីដែលលោកអ្នកត្រូវការតាមរយៈព្រះគម្ពីរយ៉ាងដូចម្តេច?

២) តើការខ្វះការបន្ទាបខ្លួន និងការចុះចូល អាចបណ្តាលឲ្យបុគ្គលណាម្នាក់ធ្លាក់ប្តូរអត្ថន័យនៃពាក្យពេចន៍ក្នុងព្រះគម្ពីរយ៉ាងដូចម្តេច? តើលោកអ្នកអាចរកឧទាហរណ៍មួយបានឬទេ?

៣) សូមគិតអំពីគ្រូបង្រៀនពីរ ឬបីនាក់ដែលទទួលបានការដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងរបៀបដែលពួកគេបានជួយលោកអ្នកឲ្យបានយល់ព្រះគម្ពីរកាន់តែប្រសើរឡើង។ សូមអរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់គ្រូៗទាំងនេះ។ តើមានអ្វីជាក់លាក់ខ្លះ ដែលលោកអ្នកគិតថាមានប្រយោជន៍ ឬទទួលបានលើកទឹកចិត្តអំពីរបៀបដែលពួកគាត់បានបង្រៀន?





៤

ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាច កំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

សិទ្ធិអំណាចតែមួយគត់

ករទាំងអស់នេះគឺគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់ ប៉ុន្តែលោកអ្នកប្រហែលជាកំពុងតែគិតថា តើវាពិតជាសំខាន់មែនឬ? តើហេតុអ្វីបានជាមានភាពចម្រូងចម្រាសទាំងអស់នេះកើតឡើង? តើហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរជាគោលលទ្ធិដ៏សំខាន់? ចម្លើយគឺ៖ នៅគ្រាដ៏សំខាន់ៗក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរបានក្លាយជាបញ្ហាដ៏សំខាន់មួយរួចទៅហើយ។ ហើយសព្វថ្ងៃនេះ ក៏មានបញ្ហាដូចគ្នាដែរ។

គេអាចសង្ខេបការគិតរបស់ក្រុមកំណែទម្រង់ប្រូតេស្តង់មកត្រឹមពាក្យ «សូឡា» ('solas') ចំនួនប្រាំ។ ពាក្យ «សូឡា» មកពីពាក្យជាភាសាឡាតាំងដែលមានន័យថា «តែមួយគត់»។ យើងជឿថា យើងទទួល





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

បានការសង្គ្រោះដោយសារព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ តាម
រយៈដំនើរតែមួយគត់ ដោយសារព្រះគុណតែមួយគត់
ហើយយើងធ្វើតាមព្រះគម្ពីរតែមួយគត់។ ហើយការ
ទាំងនេះនាំមកនូវសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់។
«ព្រះគម្ពីរតែមួយគត់» គឺជារបៀបមួយផ្សេងទៀតដើម្បី
ពិពណ៌នាអំពីសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ៖ ព្រះគម្ពីរ
តែមួយគត់គឺជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់យើង។

ប៉ុន្តែ «ព្រះគម្ពីរតែមួយគត់» មិនមានន័យថា
«មានតែព្រះគម្ពីរ» នោះទេ។ យើងមិនបាននិយាយថា
«មានតែព្រះគម្ពីរ ហើយគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតនោះទេ»។
ផ្ទុយទៅវិញ យើងកំពុងតែនិយាយថា «គ្មានអ្វីមួយ
លើសពីព្រះគម្ពីរ ឬប្រៀបស្មើនឹងព្រះគម្ពីរឡើយ»។
មានប្រភពនៃសិទ្ធិអំណាចផ្សេងៗទៀតដែលយើង
គោរពឲ្យតម្លៃផងដែរ។ នៅពេលដែលយើងគិតអំពីព្រះ
ជាម្ចាស់ ជាញឹកញាប់យើងតែងកត់សម្គាល់នូវប្រភព
នៃចំណេះដឹងបួនយ៉ាង៖

- ហេតុផល
- បទពិសោធន៍
- ប្រពៃណី
- ព្រះគម្ពីរ





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

ប្រភពចំណេះដឹងទាំងបួនគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់។ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរមិនមែនមានន័យថា យើងបោះបង់ចោលហេតុផល បទពិសោធន៍ ឬប្រពៃណីនោះទេ។

- យើងគោរពសិទ្ធិអំណាចនៃហេតុផលដោយប្រើប្រាស់ការសិក្សាខាងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ ប្រវត្តិសាស្ត្រ វប្បធម៌បុរាណ សង្គមមនុស្ស និងចិត្តសាស្ត្រ។ យើងបដិសេធកំនិតណាដែលមិនប្រកបដោយវិចារណញ្ញាណ មិនសមហេតុផល ឬទាស់ប្រឆាំងគ្នា។
- យើងគោរពសិទ្ធិអំណាចនៃបទពិសោធន៍។ យើងចង់ឲ្យការគិតរបស់យើងស៊ីគ្នានឹងជីវិតពិត ហើយអាចអនុវត្តជាក់ស្តែងបាន។ ហើយជារឿយៗ យើងពឹងផ្អែកលើញ្ញាណរបស់យើងដើម្បីដឹកនាំយើងនៅក្នុងកិច្ចការប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង។
- យើងគោរពសិទ្ធិអំណាចនៃប្រពៃណី ពីព្រោះយើងឲ្យតម្លៃលើកំនិតយោបល់ផ្សេងៗរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដទៃទៀតមកពីច្រើនសតវត្សរ៍មកហើយ។ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងនេះបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូចជាយើងផងដែរ។ យើង



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

មិនមែនជាមនុស្សដំបូងគេដែលបានគិតយ៉ាង
ស៊ីជម្រៅអំពីប្រធានបទជាក់លាក់មួយចំនួន
នោះទេ ដូច្នេះយើងក៏ចង់រៀនពីអ្វីដែលអ្នកឯ
ទៀតៗបាននិយាយ និងបានធ្វើកន្លងមកផង
ដែរ។

ហេតុផល បទពិសោធន៍ និងប្រពៃណីទាំងអស់
គួរតែសំខាន់សម្រាប់យើង។ មនុស្សម្នាក់ៗមានកម្រិត
នៃសិទ្ធិអំណាចជាក់លាក់នៅក្នុងរបៀបដែលយើង
គិត និងប្រព្រឹត្ត។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរតែងតែមានចំណាត់
ថ្នាក់ខ្ពស់បំផុត។ ដូចដែលលោក ខេវីន វ៉ានហ្វីហ្សឺរ
(Kevin Vanhoozer) និយាយថា «ព្រះគម្ពីរមិនមែន
ជាប្រភពតែមួយគត់ដែលគេប្រើនៅក្នុងទេវវិទ្យានោះ
ទេ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គឺព្រះគម្ពីរតែមួយ
គត់ដែលមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល និងដំបូងគេនៅក្នុង
ទេវវិទ្យា»។^{១៣}

១៣ លោក Kevin J. Vanhoozer, *Biblical Authority
After Babel: Retrieving the Solas in the Spirit of Mere
Protestant Christianity* (Grand Rapids, MI: Brazos,
ឆ្នាំ២០១៦), ទំព័រ១១១។



ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

តើយើងនឹងធ្វើអ្វីនៅពេលដែលយើងជួបប្រទះនឹង គំនិតផ្ទុយគ្នា? ចុះបើអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនមិនស៊ីនឹង បទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ ឬការអះអាងខាងវិទ្យាសាស្ត្រថ្មី បំផុតនោះ? ជាដំបូង យើងគួរតែពិនិត្យមើលថា គំនិត ផ្ទុយគ្នាទាំងនេះអាចនឹងសម្រុះសម្រួលគ្នាបានឬទេ។ យើងគួរតែអានព្រះគម្ពីរម្តងទៀត ហើយពិនិត្យមើលថា តើយើងអាចយល់ពីគំនិតនោះតាមវិធីផ្សេងទៀតបាន ឬក៏អត់។ នេះមិនមែនជាសញ្ញាមួយនៃភាពទន់ខ្សោយ នៅក្នុងទេវវិទ្យារបស់យើងនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ នេះ ជាសញ្ញាមួយដែលបង្ហាញពីទំនុកចិត្ត និងការបន្ទាប ខ្លួន។ យើងមានទំនុកចិត្តថា ព្រះគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិត ដូច្នេះយើងអាចនឹងសួរសំណួរពីពាក្យបាន។ យើងក៏ មានការបន្ទាបខ្លួនល្មម ដើម្បីនឹងទទួលស្គាល់ថា យើង ប្រហែលជាកំពុងតែអានព្រះគម្ពីរមិនបានត្រឹមត្រូវផង ដែរ។

ឧទាហរណ៍ ប្រពៃណីអាចដើរតួនាទីដូចជាសម្លេង រោទ៍ ដើម្បីប្រាប់យើងនៅពេលដែលការយល់ដឹង របស់យើងអំពីព្រះគម្ពីរស្ថិតក្នុងទិសដៅខុស។ ឧបមា ថា ការយល់ដឹងរបស់លោកអ្នកអំពីព្រះគម្ពីរមិនស្រប នឹងគោលជំនឿ និងការប្រកាសជំនឿនៃក្រុមជំនុំរបស់ លោកអ្នក។ ឬឧបមាថា ការយល់ដឹងរបស់លោកអ្នក



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

មិនស្របនឹងរបៀបដែលគ្រីស្ទបរិស័ទភាគច្រើនក្នុង
ប្រវត្តិសាស្ត្រអានអត្ថបទព្រះគម្ពីរណាមួយនោះទេ។
ប្រហែលជាលោកអ្នកត្រឹមត្រូវ ហើយអ្នកផ្សេងទៀត
ខុស។ នោះជាអ្វីដែលបានកើតឡើងក្នុងអំឡុងពេលនៃ
កំណែទម្រង់ប្រូតេស្តង់ នៅពេលដែលអ្នកកែទម្រង់បាន
រកឃើញដំណឹងល្អដ៏ពិតឡើងវិញ។ ពួកគេបានកែការ
បង្រៀនព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីថា យើងបានផ្សះផ្សាជាមួយ
នឹងព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈជំនឿតែមួយគត់នៅក្នុងព្រះ
រាជកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ស្ថានភាពភាគ
ច្រើន ប្រសិនបើលោកអ្នកមិនយល់ស្របតាមគោល
ជំនឿ និងការប្រកាសជំនឿនៃក្រុមជំនុំរបស់លោកអ្នក
នោះទំនងជាខុសហើយ ហើយលោកអ្នកត្រូវកែប្រែចិត្ត
គំនិតរបស់ខ្លួនវិញ។ ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តលោកអ្នកឲ្យគិតឲ្យ
បានហ្មត់ចត់មុននឹងលោកអ្នកអះអាងថា មានគំនិតថ្មី
ទាស់ប្រឆាំងនឹងគោលជំនឿដើមនៃជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ
គណៈនិកាយប្រូតេស្តង់។

លោក កាលីលេអូ និងតម្រូវការក្នុងការគិតឡើង
វិញអំពីការបង្រៀននៃព្រះគម្ពីរ

តារាវិទូជនជាតិអ៊ីតាលីលោក កាលីលេអូ កា
លីលេ (Galileo Galilei) (ឆ្នាំ១៥៦៤-១៦៤២



នៃគ.ស.) បានអះអាងថា ផែនដីផ្លាស់ទីជុំវិញព្រះ
អាទិត្យនៅពេលមួយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលក្រុម
ជំនុំម៉ុងកាតូលិកបានបង្រៀនថា ផែនដីគឺជាចំណុច
កណ្តាលនៃសកលលោក។ សំណេរបស់គាត់ត្រូវ
ស៊ើបអង្កេតដោយ «ក្រុមបង្រ្កាបអ្នករង្វេងជំនឿ»
(The Inquisition) ។ «ក្រុមបង្រ្កាបអ្នករង្វេងជំនឿ»
គឺជាក្រុមមួយដែលព្យាយាមស្វែងរក និងលុបបំបាត់
សេចក្តីបង្រៀនខុសឆ្គងនៅក្នុងក្រុមជំនុំកាតូលិក។

លោក កាលីលេអូ បានអះអាងថា គំនិតរបស់
គាត់គឺស្របនឹងព្រះគម្ពីរ ហើយថាព្រះគម្ពីរត្រូវការកាត់
ស្រាយឡើងវិញ។ ប៉ុន្តែ ក្រុមជំនុំកាតូលិកបានខូចបាត់
ទៅហើយ ហើយត្រូវជំទាស់ដោយក្រុមកំណែទម្រង់ប្រូ
តេស្តង់។ ក្រុមជំនុំកាតូលិកបានគិតថា ស្ថានភាព
នោះគឺជាសញ្ញាមួយនៃសេចក្តីបង្រៀនខុសឆ្គងរបស់
ពួកប្រូតេស្តង់។ ក្រុមជំនុំកាតូលិកបាននិយាយថា ខ្លួន
មានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការប្រកាសពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបាន
បង្រៀន។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេជឿថា លោក កា
លីលេអូ គ្មានសិទ្ធិក្នុងការជំទាស់នឹងការបង្រៀនរបស់
ពួកគេនោះទេ។

ដូច្នេះហើយ នៅឆ្នាំ១៦១៦ «ក្រុមបង្រ្កាបអ្នក
រង្វេងជំនឿ» បានប្រកាសថា លោក កាលីលេអូ និង



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

គំនិតរបស់គាត់ដែលថា ផែនដីវិលជុំវិញព្រះអាទិត្យ គឺជាគំនិតដ៏ «ល្ងីល្ងើ និងមិនសមហេតុផល» ។ ពួកគេបានប្រកាសថា គំនិតនោះជាគំនិត «ដ៏ខុសឆ្គងដោយបើកចំហ ព្រោះវាផ្ទុយនឹងការបង្រៀនជាច្រើននៃព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ»។ លោក កាលីលេអូ នៅតែមិនមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីនោះទេ មួយរយៈពេលក្រោយមក។ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ១៦៣២ គាត់បានបោះពុម្ពសៀវភៅមួយដែលមានចំណងជើងថា «ការសន្ទនាអំពីប្រព័ន្ធ ដ៏សំខាន់ពីរនៃពិភពលោក» (*Dialogue Concerning the Two Chief World Systems*)។ សៀវភៅនេះបានគ្រាន់តែរៀបរាប់អំពីទស្សនៈចំនួនពីរ ដោយសាមញ្ញប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ មេដឹកនាំកាតូលិកបានសម្រេចថា វាជាសកម្មភាពសម្ងាត់មួយរបស់លោក កាលីលេអូ ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយគំនិតរបស់គាត់។ លោក កាលីលេអូ បានរងការចោទប្រកាន់ពី «ក្រុមបង្រ្កាបអ្នករង្វេងជំនឿ» ក្នុងឆ្នាំ១៦៣៣។ ពួកគេបានរកឃើញថា គាត់មានពិរុទ្ធកើយគាត់បានចំណាយពេលសេសសល់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់រស់នៅក្រោមការឃុំខ្លួនក្នុងផ្ទះ ដោយមិនអាចចាកចេញពីផ្ទះរបស់គាត់បានឡើយ។

សព្វថ្ងៃនេះ គ្មាននរណាម្នាក់គិតថា ព្រះអាទិត្យធ្វើដំណើរជុំវិញផែនដីនោះទេ។ វាជាការពិតដែលព្រះគម្ពីរ





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

និយាយអំពីព្រះអាទិត្យរះពីជើងមេឃម្ខាង ហើយដើរ
រងទៅដល់ជើងមេឃម្ខាងទៀត (ទំនុកតម្កើង ១៩:៦)។
ប៉ុន្តែ យើងទាំងអស់គ្នានិយាយបែបនេះជាការបញ្ចេញ
មតិផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ។ កណ្ឌគម្ពីរ ទំនុកតម្កើង ជំពូក១៩
គឺជាកំណាព្យ ហើយកំណាព្យមានលំនាំផ្ទាល់ខ្លួន ជា
ពិសេសក្នុងការប្រើពាក្យប្រៀបធៀប និងរូបភាព។
ប៉ុន្តែ កំណាព្យនៅតែអាចប្រាស្រ័យទាក់ទងនូវព័ត៌មាន
ពិតជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាចពិតផងដែរ។^{១៤} លើសពី
នេះទៅទៀត ភាសាអំពីព្រះអាទិត្យរះគឺមិនត្រឹមតែប្រើ
ក្នុងកំណាព្យប៉ុណ្ណោះទេ។ ឧទាហរណ៍ ការព្យាករណ៍
ពីអាកាសធាតុនៅលើទូរស័ព្ទរបស់លោកអ្នកក៏មាន
ពេលវេលាដែល «ព្រះអាទិត្យរះ» ផងដែរ។ យើង
និយាយបែបនេះ ដោយព្រោះតាមទស្សនៈរបស់យើង
វាហាក់ដូចជាព្រះអាទិត្យរះ។ នេះប្រហែលជាមិនមែន
ជាភាសាខាងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រនោះទេ ប៉ុន្តែវានៅតែជា
មធ្យោបាយដ៏មានប្រយោជន៍ដើម្បីពិពណ៌នាអំពីរបៀប
ដែលយើងជួបជារឿងរាល់ព្រឹក។ ការប្រើប្រាស់ភាសា

១៤ សូមមើលសៀវភៅនិពន្ធដោយ៖ លោក C. S. Lewis,
“The Language of Religion,” ក្នុង C. S. Lewis: *Essay
Collection and Other Short Pieces*, កែសម្រួលដោយ៖ លោក
Lesley Walmsley (London: HarperCollins, ឆ្នាំ២០០០),
ទំព័រ២៥៥-២៦៦។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

នេះមិនមែនមានន័យថា យើងជឿលើប្រព័ន្ធព្រះអាទិត្យ
ដែលមានផែនដីនៅកណ្តាលនោះទេ។

លោក កាលីលេអូ និយាយត្រូវ៖ គេអាច
កាត់ស្រាយព្រះគម្ពីរតាមរបៀបមួយដែលស៊ីគ្នានឹង
របកគំហើញនៃតារាសាស្ត្រ។ ការស្រាវជ្រាវរបស់គាត់
មិនបានធ្វើឲ្យយើងជ្រើសរើសរវាងវិទ្យាសាស្ត្រ និងព្រះ
គម្ពីរនោះទេ។ ប៉ុន្តែ វាពិតជាបានធ្វើឲ្យយើងជ្រើសរើស
រវាងការយល់ខុស និងការយល់ត្រឹមត្រូវអំពីព្រះគម្ពីរ។

សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរអាចតម្រូវឲ្យយើង
និយាយផ្ទុយនឹងការអះអាងរបស់វិទ្យាសាស្ត្រ។ ប៉ុន្តែ
ជម្រើសដ៏បួងរបស់យើងគួរតែពិនិត្យមើលថា តើការ
លើកឡើងរបស់ព្រះគម្ពីរ និងការលើកឡើងរបស់
វិទ្យាសាស្ត្រអាចសម្រុះសម្រួលជាមួយគ្នាបានឬក៏អត់។
ពេលខ្លះ ការនេះមានន័យថា យើងបានយល់ខុសអំពីអ្វី
ដែលគម្ពីរបានចែង។

នៅពេលដែលយើងត្រូវជ្រើសរើស នោះយើងត្រូវ
ជ្រើសរើសយកព្រះគម្ពីរ។ នៅពេលដែលមានជំនឿពីរ
ទាស់ប្រឆាំងនឹងគ្នា នោះយើងត្រូវជឿលើព្រះគម្ពីរ។
នៅពេលដែលមានរបៀបពីរផ្សេងគ្នាក្នុងការជ្រើសរើស
នោះយើងត្រូវជ្រើសរើសធ្វើតាមព្រះគម្ពីរ។ ហេតុផល





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

បទពិសោធន៍ និងប្រពៃណី គឺជាដៃគូដ៏ល្អរបស់ព្រះគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងអនុញ្ញាតឲ្យការទាំងនោះ ប្រកួតប្រជែងជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរ នោះបញ្ហាមួយចំនួន នឹងកើតឡើងជាមិនខាន។

ព្រះគម្ពីរទល់នឹងប្រពៃណី

ព្រះគម្ពីរទល់នឹងប្រពៃណីគឺជាបញ្ហាចម្បងមួយក្នុង អំឡុងពេលកំណែទម្រង់ប្រូតេស្តង់។ ក្រុមជំនុំកាតូលិក នាមជ្ឈិមសម័យបានទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរដោយរីករាយ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេក៏បានលើកតម្កើង ប្រពៃណីនៃក្រុមជំនុំកាតូលិកស្មើនឹងព្រះគម្ពីរផងដែរ។ តាមពិតទៅ គេបានដាក់ព្រះគម្ពីរនៅក្រោមសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំកាតូលិកតាមវិធីពីរផ្សេងគ្នា។

ទីមួយ ពួកគេបាននិយាយថា មានតែក្រុមជំនុំកាតូលិកប៉ុណ្ណោះដែលអាចពន្យល់ព្រះគម្ពីរដោយសិទ្ធិអំណាច។ ក្រុមជំនុំកាតូលិកបានជឿថា ព្រះគម្ពីរគឺមិនមានភាពច្បាស់លាស់សម្រាប់មនុស្សសាមញ្ញធម្មតា អាចយល់បាននោះទេ។ ដោយសារពេលខ្លះ មានទស្សនៈខុសៗគ្នាលើព្រះគម្ពីរ នោះក្រុមជំនុំកាតូលិកបាននិយាយថា មានតែពួកគេទេដែលអាចផ្តល់ការបកស្រាយប្រកបដោយសិទ្ធិអំណាចបាន។ គេបានទទួល





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ស្គាល់ជាផ្លូវការនៃព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល ប៉ុន្តែជាក់ស្តែងព្រះគម្ពីរមិនមានសិទ្ធិអំណាចពិតប្រាកដ នោះទេ។ នៅពេលដែលក្រុមជំនុំកាតូលិកបាននិយាយ ថា មានតែពួកគេទេដែលអាចបកស្រាយព្រះគម្ពីរបាន ប៉ុន្តែតាមការពិតគឺជាប្រពៃណីរបស់ក្រុមជំនុំកាតូលិក ទៅវិញទៅមកដែលមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលនោះ។

ទីពីរ ក្រុមជំនុំកាតូលិកបាននិយាយថា ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបន្តមានបន្ទូលតាមរយៈក្រុមជំនុំ កាតូលិក។ ការនេះបានអនុញ្ញាតឲ្យបង្កើតនូវគោល លទ្ធិមួយដែលព្រះគម្ពីរមិនបានគាំទ្រដោយផ្ទាល់នោះ ឡើយ។ ឧទាហរណ៍ គោលលទ្ធិស្តីពីស្ថានធម្មបាប (purgatory) គឺជាជំនឿដែលថា មនុស្សភាគច្រើន នឹងទៅកន្លែងធ្វើទារុណកម្មបណ្តោះអាសន្ននៅពេល ដែលពួកគេស្លាប់ទៅ ដូច្នេះព្រលឹងរបស់ពួកគេអាច ទទួលការសម្អាតសិនមុនពេលចូលនគរស្ថានសួគ៌ បាន។ គោលលទ្ធិនេះគឺគ្មានមូលដ្ឋាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ទាល់តែសោះ។ ប៉ុន្តែ វាបានក្លាយជាការបង្រៀនផ្លូវការ របស់ក្រុមជំនុំកាតូលិកទៅហើយ។

សព្វថ្ងៃនេះ ក្រុមជំនុំកាតូលិកនៅតែលើកតម្កើង ប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេឲ្យនៅស្មើនឹងព្រះ គម្ពីរ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ផ្លូវការនៃគោលជំនឿរបស់





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

ក្រុមជំនុំម៉ុងកាតូលិក ដែលជាសៀវភៅសំណួរចម្លើយ ខ្លីៗទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំកាតូលិកបាន លើកឡើងថា «មានវិធីប្រាស្រ័យទាក់ទងពីរផ្សេងគ្នា» សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការបើកសម្តែងសេចក្តីពិតរួម មាន៖ ព្រះគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធ និងប្រពៃណីដ៏វិសុទ្ធ។^{១៥} ក្រុម ជំនុំកាតូលិកមានតួនាទីក្នុងការទំនាក់ទំនង និងពន្យល់ ពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បើកសម្តែង។ នេះមានន័យថា ក្រុមជំនុំកាតូលិក «មិនពឹងផ្អែកលើព្រះគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធតែ មួយគត់សម្រាប់ភាពប្រាកដប្រជាអំពីសេចក្តីពិតទាំង អស់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងមកនោះទេ។ ទាំងព្រះគម្ពីរ និងប្រពៃណីត្រូវតែទទួលយកនិងលើក តម្កើងដោយការគោរព និងភក្តីភាពស្មើគ្នា» ។^{១៦} សូម កត់សម្គាល់ថា សៀវភៅសំណួរចម្លើយខ្លីៗទាក់ទង នឹងគោលលទ្ធិនេះលើកឡើងថា សិទ្ធិអំណាចក្នុងការ បកស្រាយព្រះគម្ពីរជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំកាតូលិក «តែមួយគត់» ។ «ការបកស្រាយព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងស្មោះត្រង់ គឺជាកិច្ចការដែលបាន ប្រគល់ឲ្យតែចំពោះក្រុមគ្រូបង្រៀនផ្លូវការរបស់ក្រុមជំនុំ

១៥ ដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅ Catechism of the Catholic Church, កែសម្រួលលើកទី២, កថាខណ្ឌ, ទំព័រ៨០-៨១។

១៦ ដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅ Catechism, កថាខណ្ឌ, ទំព័រ៨២។



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

កាតូលិក (Magisterium of the Church) ដែល
រួមមានសម្តេចប៉ាប និងពួកអភិបាលទាំងអស់រួមជា
មួយគ្នាតែប៉ុណ្ណោះ»។^{១៧}

គ្រាដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុង សម័យកំណែទម្រង់
បានកើតឡើង នៅពេលដែលលោក ម៉ាធីន លូស៊ើរ
(Martin Luther) បានភ្ញាក់រលឹកថា គាត់ត្រូវតែ
ធ្វើការជ្រើសរើសរវាងការបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរ និង
ការបង្រៀនរបស់ក្រុមជំនុំកាតូលិក។ ដំបូងឡើយ គាត់
មិនមានគម្រោងនឹងចាប់ផ្តើមក្រុមជំនុំថ្មីមួយនោះទេ។
គាត់សង្ឃឹមថានឹងកែប្រែក្រុមជំនុំកាតូលិកដែលមាន
ស្រាប់។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវធ្វើការជ្រើស
រើស នោះគាត់បានជ្រើសរើសយកព្រះគម្ពីរ។ នេះគឺជា
ឧទាហរណ៍នៃសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ។

ក្រុមជំនុំត្រូវ «បានស្ម័គ្រឡើងលើជើងជញ្ជាំងនៃ
ពួកសាវ័ក និងពួកហោរា ហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ
ឯង ទ្រង់ជាថ្មជ្រុងយ៉ាងឯក» (អេភេសូរ ២:២០)។
«ពួកសាវ័ក» គឺជាសក្ខីកម្មដ៏សំខាន់នៃព្រះគម្ពីរ
សញ្ញាថ្មី។ រីឯពាក្យ «ពួកហោរា» គឺជារបៀបទូទៅ
មួយ ដើម្បីនិយាយសំដៅទៅលើព្រះគម្ពីរសញ្ញា

១៧ ដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅ Catechism, កថាខណ្ឌ ទំព័រ១០០
មានបន្ថែមសេចក្តីពន្យល់។





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

ចាស់។ ក្រុមជំនុំបានស្ទង់ឡើងដោយព្រះគម្ពីរ មិនមែនព្រះគម្ពីរបានស្ទង់ឡើងដោយក្រុមជំនុំនោះទេ។ អ្នកប្រាជ្ញខាងព្រះគម្ពីរលោក ស្ទីវធាន ខែមស្ទើរ (Stephen Dempster) បានលើកឡើងថា «ក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទបានកើតឡើង ដោយព្រះគម្ពីរនៅក្នុងដៃ»។^{១៨} លោក ស្ទីវធាន បានរំលេចនូវគោលគំនិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រមួយ គឺថា៖ ក្រុមជំនុំក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានប្រើប្រាស់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយរស់នៅក្រោមសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់នោះ។ ប៉ុន្តែការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រនេះគាំទ្រដល់សេចក្តីពិតខាងទេវសាស្ត្រមួយដែលថា៖ ព្រះគម្ពីរបង្កើតក្រុមជំនុំ មិនមែនក្រុមជំនុំបង្កើតព្រះគម្ពីរនោះទេ។

១៨ លោក Stephen G. Dempster, “Canon and Old Testament Interpretation,” ការស្វែងយល់អំពីកណ្តុគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក្នុង *Hearing the Old Testament: Listening for God’s Address*, កែសម្រួលដោយ៖ លោក Craig G. Bartholomew និងលោក David J. H. Beldman (Grand Rapids, MI: Eerdmans, ឆ្នាំ២០១២), ទំព័រ១៥៩។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

សសរនៃសេចក្តីពិត

ខគម្ពីរចម្បងដែលទេវវិទូរបស់កាតូលិកប្រើនៅពេលការពារសិទ្ធិអំណាចស្មើគ្នានៃប្រពៃណីនោះគឺកណ្ឌគម្ពីរ ១៨ម៉ូថេ ៣:១៥។ ខគម្ពីរនេះពណ៌នាអំពី «ពួកជំនុំ» ថាជា «សសរ ហើយជាជើងច្រលំរបស់សេចក្តីពិត»។ ក្រុមជំនុំកាតូលិកបានអះអាងថា នេះគឺដោយសារតែក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានផ្ទៀងផ្ទាត់នូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និងអ្វីដែលមនុស្សគួរជឿ។

ប៉ុន្តែ លោក ខិលវិន (Calvin) បានលើកឡើងថាក្រុមជំនុំមិនមែនជាសសររបស់សេចក្តីពិត ដោយព្រោះតែក្រុមជំនុំសម្រេចចិត្តថា អ្វីដែលជាសេចក្តីពិតនោះទេ។ មានតែព្រះជាម្ចាស់ទេ ដែលសម្រេចថា អ្វីទៅជាសេចក្តីពិត ហើយព្រះអង្គប្រទានសេចក្តីពិតនោះដល់យើងតាមរយៈបទគម្ពីរ។ «វាជាការប្រមាថដ៏គម្រក់មួយដែលថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមានភាពប្រាកដប្រជាទេ លុះត្រាតែព្រះបន្ទូលនោះទទួលបានភាពប្រាកដប្រជាពីមនុស្សសិន»។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្រុមជំនុំគឺជាសសររបស់សេចក្តីពិត ពីព្រោះក្រុមជំនុំប្រកាសពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូល ដោយធ្វើឲ្យប្រាកដថា សម្លេងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅតែឮនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ លោក ខិលវិន បានលើកឡើងថា «ក្រុមជំនុំ គឺជា





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

សសរនៃសេចក្តីពិត ពីព្រោះតាមរយៈព័ន្ធកិច្ចរបស់ក្រុម
ជំនុំ សេចក្តីពិតទទួលបានការរក្សាទុក និងប្រកាស
ចេញទៅក្រៅ»។

ព្រះជាម្ចាស់បានផ្ទុកផ្កាកំសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដល់
យើងជាទំនុកចិត្តដ៏ពិសិដ្ឋណាស់។ សេចក្តីពិតមិនត្រូវ
ការពង្រីក ឬបន្ថែមបន្ថយនោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែការពារ និង
ប្រកាសសេចក្តីពិតវិញ។ «ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំរក្សាសេចក្តី
ពិតពាក់ព័ន្ធនឹងមនុស្សជាតិ ដោយព្រោះក្រុមជំនុំជា
អ្នកប្រកាសសេចក្តីពិតតាមរយៈការអធិប្បាយ ហើយ
ក្រុមជំនុំផ្ទាល់ត្រូវរក្សាសេចក្តីពិតឲ្យបានបរិសុទ្ធ គ្រប់
លក្ខណ៍ ហើយហុចបន្តសេចក្តីពិតនោះទៅមនុស្ស
ជំនាន់ក្រោយៗទៀត» ។^{១៩}

១៩ លោក John Calvin, *Calvin's Commentaries: The Second Epistle of Paul the Apostle to the Corinthians and the Epistles to Timothy, Titus, and Philemon*, កែសម្រួលដោយ៖ លោក David W. Torrance and Thomas F. Torrance, បកប្រែដោយ៖ លោក T. A. Smail (Edinburgh: Oliver and Boyd, ឆ្នាំ១៩៦៤), ទំព័រ២៣១-២៣២។



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ព្រះគម្ពីរទល់នឹងហេតុផល

បើសិទ្ធិអំណាចនៃប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់ទាស់
នឹងសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរនៅសម័យកាល
កំណែទម្រង់ នោះគឺជាសិទ្ធិអំណាចនៃហេតុផល
ដែលជំទាស់នឹងសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរនៅ
ក្នុង «សម័យបំភ្លឺគំនិតរបស់លោកខាងលិច» (The
Enlightenment)។ សម័យបំភ្លឺគំនិតរបស់លោក
ខាងលិច គឺជាចលនាខាងផ្នែកបញ្ញាដែលកែតម្រូវ
ពិភពលោកនាសម័យទំនើបរបស់យើងដោយយក
ហេតុផលរបស់មនុស្សដាក់នៅកណ្តាលនៃទស្សនៈ
ពិភពលោករបស់យើង។

កាលខ្ញុំនៅក្មេង ខ្ញុំចាំបានថាមានគេប្រាប់ខ្ញុំក្នុង
អំឡុងពេលប្រជុំសិស្សសាលាអំពីអ្វីដែល «ពិតជា»
បានកើតឡើងនៅឯកន្លែងដែលមនុស្សប្រាំពាន់នាក់
ទទួលបានអាហារគ្រប់ៗគ្នា។ លោកអ្នកប្រហែល
ជាចាំបានថា ព្រឹត្តិការណ៍នេះ គឺជាពេលដែលព្រះ
យេស៊ូវបានប្រទានអាហារដោយការអស្ចារ្យដល់
មនុស្សប្រុសប្រាំពាន់នាក់ នេះមិនរាប់ស្ត្រី និងកុមារ
ផង។ ព្រះអង្គមាននំប៉័ងតែប្រាំដុំ និងត្រីពីរកន្ទុយ
ប៉ុណ្ណោះ។ យ៉ាងហោចណាស់ នោះជាអ្វីដែលព្រះគម្ពីរ
បានចែងមកនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ម៉ាថាយ ១៤:១៣-២១;





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

ម៉ាកុស ៦:៣២-៤៤; លូកា ៩:១០-១៧; និង យ៉ូហាន ៦:១-១៣។

ប៉ុន្តែ គ្រូរបស់ខ្ញុំមានការពន្យល់ខុសពីនេះ។ គាត់បាននិយាយថា មនុស្សគ្រប់គ្នាបានយកអាហារមកប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ចង់យកអាហាររបស់ពួកគេចេញទេ ដោយសារតែពួកគេមិនចង់ចែករំលែកវាជាមួយនឹងមនុស្សប្រាំពាន់នាក់ផ្សេងទៀតទេ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលក្មេងប្រុសម្នាក់នោះបានចែករំលែកអាហារថ្ងៃត្រង់របស់គាត់ នោះមនុស្សគ្រប់គ្នាមានអារម្មណ៍ខ្មាសអៀន ហើយក៏ចាប់ផ្តើមចែករំលែកផងដែរ។ ការពន្យល់នេះភ្ជាប់មកជាមួយនឹងមេរៀនខាងផ្នែកសីលធម៌ច្បាស់លាស់មួយគឺ៖ យើងគួរតែចែករំលែកអ្វីដែលយើងមាន ហើយតាមរយៈការធ្វើបែបនេះ នោះយើងអាចលើកទឹកចិត្តអ្នកដទៃឲ្យមានចិត្តសប្បុរសផងដែរ។

ប៉ុន្តែ ការបកស្រាយដ៏ឆ្លាតវៃនេះ មិនស៊ីគ្នានឹងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរចែងនោះទេ។ សាច់រឿងស្តីពីដំណឹងល្អទាំងអស់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវព្រឹត្តិការណ៍នេះថា ជាការអស្ចារ្យមួយដ៏មានឥទ្ធិពល។ តាមពិត មានតែលោក យ៉ូហាន ទេដែលនិយាយអំពីនំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរកន្ទុយដែលក្មេងប្រុសម្នាក់បានឲ្យ។ កណ្តុគម្ពីរដំណឹងល្អបីផ្សេងទៀតមិនបាននិយាយអំពីគាត់ទាល់





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

តែសោះ។ ហើយសាច់រឿងស្តីពីដំណឹងល្អកំពុងរំលេច
ចេញនូវចំណុចសំខាន់ជាងនេះ ដែលជាដំណឹងដ៏
ប្រសើរជាង គឺថា៖ ព្រះយេស៊ូវ គឺជាស្តេចដ៏អាក្រក់
កង្វាលដែលផ្តាច់ផ្តាច់ដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។

ដូច្នេះ តើអ្វីដែលបានជំរុញឲ្យមានការបំភ្លៃនេះ
ចេញពីអត្ថន័យដ៏ច្បាស់លាស់របស់ព្រះគម្ពីរ? ហេតុ
ផលនោះគឺថា សិទ្ធិអំណាចនៃហេតុផលរបស់មនុស្ស
កំពុងត្រូវគេលើកតម្កើងខ្ពស់ជាងសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះ
គម្ពីរ។ វិទ្យាសាស្ត្រមិនអាចពន្យល់អំពីរបៀបដែលនំប៉័ង
ប្រាំដុំអាចផលិតអាហារសម្រាប់មនុស្សជាងប្រាំពាន់
នាក់បានឡើយ។ ជាការពិតណាស់ ហេតុផលរបស់
យើងប្រាប់យើងថា រឿងនេះមិនអាចកើតឡើងបាន
នោះទេ។ ប៉ុន្តែ ពេលនោះវាពិតជាបានកើតឡើងមែន។

នេះមិនមែនមានន័យថា គ្រីស្ទបរិស័ទមិនមាន
ហេតុផលនោះទេ។ ជំនឿមិនមែនជាការធ្វើពុតថា
គំនិតដែលមិនសមហេតុផលជាគំនិតដែលសមហេតុ
ផលទេ។ ប៉ុន្តែ ជំនឿទទួលស្គាល់ថា មានអ្វីកើតមាន
ឡើងច្រើនជាងអ្វីដែលយើងអាចមើលឃើញនឹងភ្នែក
របស់យើងទៅទៀត។ ជំនឿទទួលស្គាល់ថា មានអ្វី
ដែលមនុស្សមិនអាចយល់បាន ឬពន្យល់បាន។ ជំនឿ
ទទួលស្គាល់ពិភពអធិធម្មជាតិជាមួយនឹងព្រះដ៏ពេញ





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

ដោយការអស្ចារ្យ។ ជាការពិតណាស់ ការដែលគិតថា ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតពិភពលោកពីភាពទទេអាចធ្វើការអស្ចារ្យជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោករបស់ទ្រង់ គឺពិតជារឿងមួយដែលសមហេតុផលបំផុតដែលយើងអាចគិតយល់បាន។

ព្រះគម្ពីរទល់នឹងបទពិសោធន៍

ប្រពៃណី និងហេតុផល គឺជាបញ្ហាចម្បងក្នុងអំឡុងសម័យកាលកំណែទម្រង់ និងសម័យបំភ្លឺគំនិតរបស់លោកខាងលិច។ ប៉ុន្តែ សព្វថ្ងៃនេះការគំរាមកំហែងដ៏ចម្បងទាក់ទងនឹងសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ គឺជាសិទ្ធិអំណាចនៃបទពិសោធន៍របស់យើង។

ថ្មីៗនេះ មិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ សំ (មិនមែនឈ្មោះពិតរបស់គាត់ទេ) បានទូរស័ព្ទមកខ្ញុំ ហើយប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់នឹងចាកចេញពីប្រពន្ធរបស់គាត់។ គាត់បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំបានជួបអ្នកថ្មីហើយ។ យើងសមគ្នាណាស់ ហើយពួកយើងធ្វើឲ្យគ្នាសប្បាយចិត្តទៅវិញទៅមក»។

ខ្ញុំបានសួរគាត់ថា៖ «ចុះចំណែកឯធីតា ដែលជាប្រពន្ធរបស់ឯង?»



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

គាត់បានឆ្លើយថា៖ «អ្វីៗមិនល្អទេរវាងយើងទាំង
ពីរនាក់មួយរយៈកន្លងមកនេះ។ ថ្ងៃណាមួយនាង
នឹងយល់ថា ការបែកគ្នានេះ គឺល្អបំផុតសម្រាប់ពួក
យើងទាំងពីរនាក់»។

ខ្ញុំក៏បានសួរគាត់ថា៖ «ចុះចំណែកឯព្រះជាម្ចាស់
វិញ?

គាត់ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំដឹងថា ការធ្វើដូចនេះគឺមិនស័ក្តិ
សមទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាកដថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យល់។
ការនេះហាក់ដូចជាត្រឹមត្រូវណាស់សម្រាប់ខ្ញុំ»។

លោក សំ បានគិតថា អារម្មណ៍របស់គាត់សំខាន់
ជាងសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរទៅទៀត។

អស់រយៈពេលជាច្រើនទសវត្សរ៍កន្លងមកនេះ
របៀបដែលមនុស្សនិយាយអំពីបញ្ហាខាងសីលធម៌ ឬ
ក្រមសីលធម៌មួយចំនួននៅក្នុងវប្បធម៌របស់យើងបាន
ផ្លាស់ប្តូរ។ សព្វថ្ងៃនេះ វាឆ្លាយជារឿងសាមញ្ញទៅ
ហើយដែលយើងឮនៅតាមសារព័ត៌មានស្តីពីស្ត្រីមាន
ជំងឺរ៉ាំរ៉ៃម្នាក់ រៀបរាប់អំពីការឈឺចាប់របស់នាង។ នាង
និយាយទាំងអារម្មណ៍ចង់បញ្ចប់ជីវិតរបស់នាងទៀត
ផង។ អ្នកសម្ភាសន៍សុំឲ្យនាងពន្យល់ពីអារម្មណ៍របស់
នាង។ ស្ត្រីនោះនិយាយថា៖ «ខ្ញុំចង់ឲ្យរដ្ឋាភិបាលកែ
ប្រែច្បាប់ ដើម្បីឲ្យអ្នកនៅជុំវិញខ្ញុំអាចបញ្ចប់ការឈឺចាប់





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

នេះដោយស្របច្បាប់ ដោយបញ្ចប់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ» ។ ជាញឹកញាប់ នេះជារបៀបដែលគេលើកឡើងអំពីបញ្ហាខាងសីលធម៌នាសព្វថ្ងៃនេះ។ រឿងរ៉ាវនៃការតយុទ្ធក្នុងការឈឺចាប់បានក្លាយជាហេតុផលដ៏សំខាន់បំផុតដើម្បីផ្លាស់ប្តូរសីលធម៌នៅក្នុងវប្បធម៌របស់យើង។ គេបានលើកឡើងពីសាច់រឿងទាំងនេះ ហើយមិនមានការជំទាស់ណាមួយនោះទេ។ «វាគឺជាហេតុផលទូទៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះដែលថា «ការនេះច្បាស់ជាត្រឹមត្រូវប្រសិនបើវាមានអារម្មណ៍ថាត្រឹមត្រូវ»។ បទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គឺសំខាន់ជាងព្រះគម្ពីរនៅក្នុងវប្បធម៌របស់យើង ហើយពេលខ្លះការគិតបែបនេះបានរីករាលដាលទៅដល់ក្រុមជំនុំផងដែរ។

ប្រាកដណាស់ សាច់រឿងពីការឈឺចាប់មួយចំនួនគឺគួរធ្វើឲ្យយើងមានចិត្តអាណិតអាសូរ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងទាំងនោះមិនមានមូលដ្ឋានសមស្រប ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរច្បាប់ ឬប្រព្រឹត្តិអំពើឆ្គងក្បត់នោះឡើយ។ ការជឿថាព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចកំពូលមានន័យថា ព្រះគម្ពីរដឹកនាំជំនឿ ការប្រព្រឹត្តិ និងសីលធម៌របស់យើង។ អារម្មណ៍ ឬបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងមិនបានដឹកនាំយើងនោះទេ។ ពេលខ្លះខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ចង់បើកឡានបុកម៉ូតូដែលជិះចូល





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

កាត់មុខឡានរបស់ខ្ញុំភ្លាមៗ។ ប៉ុន្តែ នោះមិនមានន័យថា
វាជារឿងត្រឹមត្រូវនោះទេ។

នេះគឺជាបញ្ហា៖ បទពិសោធន៍របស់យើងមិនមែន
ជាអ្នកនាំផ្លូវដែលអាចទុកចិត្តបាននោះទេ។ នៅក្នុង
កណ្តុរគម្ពីររ៉ូម ជំពូក១ សាវ័ក ប៉ុល បានរៀបរាប់ឡើង
វិញនូវរឿងរ៉ាវស្តីពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើបាបរបស់
មនុស្សជាតិម្តងទៀត។ យើងបានជ្រើសរើសថ្វាយបង្គំ
រត់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើត ជាជាងថ្វាយបង្គំព្រះ
ដែលបង្កើតអ្វីៗអស់នោះវិញ (ខ.២៥)។ សាវ័ក ប៉ុល
ពន្យល់អំពីលទ្ធផលនៃការនេះ។ ការគិតរបស់យើង
បានទទួលរងផលប៉ះពាល់។ ខ.២២ ចែងថា៖ «គេ
អួតខ្លួនថា មានប្រាជ្ញា បានជាគេត្រឡប់ទៅជាល្ងង់
ល្មើវិញ»។ យើងនៅតែមានខួរក្បាលដ៏មានឥទ្ធិពល។
សូមពិចារណាអំពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលមនុស្សបានរក
ឃើញ និងបានបង្កើតឡើង។ ប៉ុន្តែ ការគិតរបស់យើង
បានលេចចេញជារូបរាងដោយបំណងប្រាថ្នារបស់
យើង។ នោះមានន័យថា យើងប្រើបញ្ញារបស់យើង
ដើម្បីបង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវនៃសកម្មភាពបះបោរ
របស់យើង ឬបង្កើតវិធីផ្សេងទៀត ដើម្បីមើលទៅកាន់
ពិភពលោកដែលមិនអើពើនឹងកាតព្វកិច្ចរបស់យើង
ចំពោះព្រះជាម្ចាស់។





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

ហើយមិនត្រឹមតែហេតុផលរបស់យើង ដែលរង
ផលប៉ះពាល់នោះទេ ប៉ុន្តែ បំណងចិត្តរបស់យើងក៏រង
ផលប៉ះពាល់ផងដែរ។ ខ.២៤ ចែងថា៖ «ហេតុនោះ
បានជាព្រះទ្រង់ប្រគល់គេទៅឯសេចក្តីស្មោកគ្រោក
តាមចិត្តគេប្រាថ្នាចង់បាន ឲ្យបានបង្គាប់ដល់រូបកាយគេ
ទៅវិញទៅមក»។ សព្វថ្ងៃនេះ ក្តីសង្ឃឹម ភាពភ័យខ្លាច
សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា និងអារម្មណ៍របស់យើងបានច្របូក
ច្របល់អស់ទៅហើយ។ យើងលែងមានអ្នកនាំផ្លូវទៅ
កាន់សេចក្តីពិត ឬសេចក្តីល្អដែលអាចទុកចិត្តបាន។
ត្រឹមតែជាអ្វីដែលធ្វើឲ្យយើងមានអារម្មណ៍ល្អ នោះមិន
មែនមានន័យថា វាល្អនោះទេ។ ខ្ញុំបានឃើញមិត្តភក្តិ
ជិតស្និទ្ធខ្ញុំពីរនាក់រងការឈឺចាប់ដោយសារជំងឺម្យ៉ាង
ហៅថា ជំងឺធ្មំអាហារ (anorexia ជាជំងឺម្យ៉ាងដែល
រំខានដល់ការទទួលទានអាហារ។ ដូច្នេះអ្នកមានបញ្ហា
នេះមិនចង់ញ៉ាំអាហារ ហើយមានសភាពស្គមស្គាំង
និងឈឺជាទម្ងន់)។ ពួកយើងបានយំចំពោះការឈឺចាប់
ដែលពួកគេកំពុងតែឆ្លងកាត់។ ពួកគេមានអារម្មណ៍
ថា ឆាត់។ ប៉ុន្តែ អារម្មណ៍របស់ពួកគេមិនអាចទុកចិត្ត
បានទេ។ បើគ្មានអ្នកណាសួរពីអារម្មណ៍របស់ពួកគេទេ
នោះពួកគេអាចនឹងបង្អត់ខ្លួនឯងរហូតដល់ស្លាប់។



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

រឿងស្រដៀងគ្នានេះក៏អាចកើតឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំផងដែរ។ ខ្ញុំស្គាល់យុវនារីម្នាក់ដែលមានបុរសម្នាក់បានទៅជួបនាងនៅក្រុមជំនុំ។ បុរសវ័យក្មេងនោះបានប្រាប់នាងថា ព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ពួកគេគួរតែរៀបការនឹងគ្នា។ ជាការល្អ យុវនារីម្នាក់នេះមានភាពក្លាហាននិយាយថា «ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានមានបន្ទូលដូច្នេះមកកាន់ខ្ញុំផង!»

ខ្ញុំមិនគិតថា បុរសម្នាក់នោះមានចេតនាព្យាយាមបោកប្រាស់នាងទេ ទោះបីវាអាចទៅរួចក៏ដោយ។ ខ្ញុំសង្ស័យថា គាត់បានបកស្រាយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់គាត់ថាជាសារមកពីព្រះទៅវិញ។ ប្រហែលជាគាត់កំពុងតែអធិស្ឋាន ហើយគាត់បន្តគិតអំពីស្ត្រីម្នាក់នេះ។ ដូច្នេះ គាត់ជឿថា ព្រះជាម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលថា នាងនឹងគាត់គួរតែរស់នៅជាមួយគ្នា។ ចំពោះគាត់ ការនេះបានបញ្ជាក់ថា នោះគឺជាព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់គាត់។ ប៉ុន្តែ បទពិសោធន៍របស់គាត់មិនគួរឲ្យទុកចិត្តនោះទេ។

មនុស្សខ្លះមានអារម្មណ៍ថា ទទួលនូវការត្រាស់ហៅឲ្យបម្រើព័ន្ធកិច្ចក្រុមជំនុំ។ ពិតណាស់ នៅក្រុមជំនុំមួយចំនួន ការត្រាស់ហៅគឺជាសេចក្តីតម្រូវមួយ។ ប៉ុន្តែ ក្រុមជំនុំដែលឈ្លាសវៃនឹងធ្វើការល្បងលការត្រាស់





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

ហៅនោះ។ ពួកគេសាកលមើលថាអ្នកនោះមានចរិត
លក្ខណៈ និងអំណោយទានសម្រាប់តួនាទីដែរឬទេ។
ការមានបទពិសោធន៍ក្នុងការត្រាស់ហៅគឺមានតម្លៃ
ណាស់ ប៉ុន្តែសេចក្តីតម្រូវដែលមានចែងនៅក្នុងព្រះ
គម្ពីរ គឺជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលវិញ។

សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរលើបទពិសោធន៍
ផ្ទាល់ខ្លួនមិនមែនមានន័យថា យើងតែងតែព្រងើយ
កន្តើយនឹងបទពិសោធន៍នោះទេ។ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវការ
ព្រះគម្ពីរដើម្បីបកស្រាយអារម្មណ៍របស់យើង។ យើង
អាចមានបទពិសោធន៍ពិតអំពីព្រះ ប៉ុន្តែនៅតែអាចនឹង
យល់មិនបានត្រឹមត្រូវ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នេះជាកន្លែង
ដែលសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរមានសារៈសំខាន់
ខ្លាំង។ ព្រះគម្ពីរបកស្រាយពីបទពិសោធន៍ មិនមែន
បទពិសោធន៍បកស្រាយពីព្រះគម្ពីរនោះទេ។ នៅពេល
ដែលបទពិសោធន៍ និងព្រះគម្ពីរមិនស្របគ្នា នោះអាច
បណ្តាលមកពីកត្តាពីរ៖ ទី១. លោកអ្នកយល់ខុសពីព្រះ
គម្ពីរ ទី២. លោកអ្នកយល់ខុសពីបទពិសោធន៍របស់
លោកអ្នក។ កត្តាទាំងពីរ គឺអាចទៅរួច។ ដូច្នេះ សូម
ពិនិត្យមើលអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានចែងម្តងទៀត។ ប៉ុន្តែ
ត្រូវប្រយ័ត្នព្រោះដូចដែលយើងដឹងហើយថា យើងអាច





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ផ្លាស់ប្តូរអត្ថន័យព្រះគម្ពីរ។ វាទំនងជាងដែលថា លោក
អ្នកយល់ខុសពីបទពិសោធន៍របស់ខ្លួន។

សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាចង់ចាកចេញពីប្រពន្ធកូនរបស់
លោកអ្នក មិនមែនជាអំណោយទាននោះទេ។ វាមិន
បានមកជាមួយនឹងព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះឡើយ
តែវាជាសេចក្តីល្អ និងជាការជំរុញចិត្តដែលមកពី
អារក្សសាតាំង។ ភាពអស់សង្ឃឹមដែលធ្វើឲ្យនរណា
ម្នាក់ចង់បញ្ចប់ជីវិតរបស់ខ្លួនមិនបានបង្ហាញថា ច្បាប់គួរ
តែផ្លាស់ប្តូរនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបង្ហាញថា មនុស្ស
ដែលរងការឈឺចាប់ត្រូវការការកម្សាន្តចិត្ត និងសេចក្តី
សង្ឃឹមដែលមកតាមរយៈដំណឹងល្អវិញ។

លោកគ្រូគង្វាល ជេ. ស៊ី. រ៉ាយល៍ (J. C. Ryle)
ធ្លាប់បានលើកឡើងថា «លក្ខណៈចម្បងនៅក្នុងការ
ផ្សាយដំណឹងល្អ គឺជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ
បរិសុទ្ធ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាច្បាប់តែមួយគត់នៃសេចក្តី
ជំនឿ និងការអនុវត្តនៃសេចក្តីជំនឿ។ ព្រះគម្ពីរ គឺជា
ខ្នាតរង្វាស់តែមួយគត់នៃសេចក្តីពិត។ ហើយព្រះគម្ពីរ
គឺជាចៅក្រមតែមួយគត់ដែលកាត់ក្តីលើភាពចម្រើន
ចម្រាស»។ គាត់បានបន្តលើកឡើងទៀតថា៖





ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

«សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះ ដ៏សំខាន់សម្រាប់ប្រព័ន្ធរបស់យើង។ សូមបង្ហាញ អ្វីដែលបានសរសេរចុះយ៉ាងច្បាស់លាស់នៅក្នុង សៀវភៅនោះដល់ពួកយើង ហើយទោះបីជាវាពិបាក ទទួលយកសម្រាប់យើងក៏ដោយ ក៏យើងនឹងទទួល យកជឿលើ ហើយចុះចូលនឹងការនោះដែរ។ សូម បង្ហាញអស់ទាំងសេចក្តីជំនឿរបស់យើងដែលទាស់ ប្រឆាំងនឹងសៀវភៅនោះ ហើយទោះបីជាវាហាក់ដូច ជាល្អ សមហេតុផល ស្រស់ស្អាត និងគួរឲ្យចង់បាន ក៏ដោយ ក៏យើងនឹងមិនទទួលយកវាឡើយ ទោះក្នុង តម្លៃណាក៏ដោយ។ សេចក្តីបង្រៀននោះអាចមាន ការឯកភាពពីបិតានៃពួកជំនុំជំនាន់ដើម អ្នកប្រាជ្ញ និងអ្នកនិពន្ធខាងកាតូលិកផ្សេងៗទៀត។ សេចក្តី បង្រៀននោះអាចនឹងទទួលបានគេកោតសរសើរ ដោយសារហេតុផល ទស្សនវិជ្ជា វិទ្យាសាស្ត្រ បទ ពិសោធន៍ខាងក្នុងប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស ឬមនសិការ សកលរបស់មនុស្សជាតិទាំងមូល។ ការនោះគ្មាន ន័យអ្វីទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបានផ្តល់ឲ្យយើងនូវ អត្ថបទព្រះគម្ពីរធម្មតាពីរបីប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើអ្វី មួយមិនមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរទេ ហើយមិនអាចដក ស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរបានទេ មិនមានច្បាស់លាស់ ឬក៏វាមិនស្របនឹងព្រះគម្ពីរ នោះយើងនឹងមិនទទួល យកនោះឡើយ។ វាប្រៀបដូចជាផ្លែឈើដែលព្រះ ជាម្ចាស់ហាមឃាត់នោះដែរ ពោលគឺយើងមិនហ៊ាន





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ប៉ះពាល់ទេ ក្រែងយើងត្រូវស្លាប់។ ជំនឿរបស់យើង
 ពីងផ្អែកទាំងស្រុងលើព្រះគម្ពីរ ឬសេចក្តីពិតចេញពី
 ព្រះគម្ពីរ។ ព្រះគម្ពីរ គឺជាច្បាប់ហើយអ្វីៗផ្សេងទៀត
 ប្រៀបដូចជាខ្សាច់វិញ»។^{២០}

ប្រយោគចុងក្រោយរបស់លោកគ្រូ វ៉ាយល៍ សំដៅ
 ដល់រឿងប្រៀបប្រដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូល
 នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ម៉ាថាយ ៧:២៤-២៧៖

«ដូច្នេះ អស់អ្នកណាដែលឮពាក្យរបស់ខ្ញុំទាំងនេះ
 ហើយប្រព្រឹត្តតាម ខ្ញុំនឹងធ្វើបង្អួចអ្នកនោះដូចជាមនុស្ស
 ប៊ុនប្រយ័ត្ន ដែលសង់ផ្ទះខ្លួននៅលើថ្ម រួចភ្លៀងធ្លាក់
 មក ទឹកក៏ជន់ឡើង ហើយខ្យល់បក់ប៉ះនឹងផ្ទះនោះ
 តែមិនបានរលំទេ ពីព្រោះបានសង់នៅលើថ្ម ឯអស់
 អ្នកណាដែលឮពាក្យរបស់ខ្ញុំទាំងនេះ តែមិនប្រព្រឹត្ត
 តាម អ្នកនោះត្រូវធ្វើបង្អួចជាមនុស្សល្ងង់ ដែលសង់
 ផ្ទះខ្លួននៅលើខ្សាច់វិញ រួចភ្លៀងធ្លាក់មក ទឹកក៏ជន់
 ឡើង ហើយខ្យល់បក់ប៉ះនឹងផ្ទះនោះ ផ្ទះនោះក៏រលំ
 ទៅ ហើយមានការខូចខាតជាធំ»។

២០ លោក J. C. Ryle, “Evangelical Religion,” *Knots Untied* (London: Hunt, ឆ្នាំ១៨៧៧, កែសម្រួលលើកទី១០, ឆ្នាំ១៨៨៥), ទំព័រ៣-៤។ ច្បាប់ដើម។



ហេតុអ្វីបានជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរសំខាន់?

ប្រាជ្ញាដ៏ពិតមានន័យថា យើងអនុវត្តតាមបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ទំនុកចិត្តពិតប្រាកដទាំងនៅក្នុងការរស់នៅ និង នៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ដែលកើតចេញមកពីការសង់ជីវិតរបស់លោកអ្នកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ប្រភពផ្សេងៗទៀតនៃសិទ្ធិអំណាចអាចមានប្រយោជន៍សម្រាប់ជីវិតយើង។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើលោកអ្នកសង់ជីវិតរបស់លោកអ្នកលើប្រភពទាំងនោះ នោះវាប្រៀបដូចជាការសង់ផ្ទះលើខ្សាច់ដូច្នោះដែរ។ ប្រភពទាំងនោះនឹងមិនអាចធន់នឹងព្យុះនៃជីវិត ឬទឹកជំនន់នៃសេចក្តីស្លាប់បានឡើយ។

សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរមិនមែនជាច្បាប់ដែលដាក់មកលើយើង ដោយមេដឹកនាំផ្តាច់ការណាម្នាក់នោះទេ។ ពាក្យពេចន៍នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវដ៏ជាអ្នកគង្វាលដ៏ល្អ ដែលទ្រង់បានលះបង់ព្រះជន្មសម្រាប់វាស្ត្រទ្រង់ (យ៉ូហាន ១០:១១)។ ហើយសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ គឺជាថ្មដែលយើងអាចសាងសង់ដោយទំនុកចិត្ត និងជាថ្មដែលផ្តល់នូវគ្រឹះដ៏រឹងមាំសម្រាប់អនាគត។



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ការឆ្លុះបញ្ចាំង ឬការពិភាក្សា

១) តើយើងអាចគោរពសិទ្ធិអំណាចនៃហេតុផល បទពិសោធន៍ ប្រពៃណី និងព្រះគម្ពីរដោយរបៀបណា? តើសិទ្ធិអំណាចមួយណាដែលជាធម្មតាពឹងផ្អែកភាគច្រើនទាំងនៅក្នុងគ្រួសារ ការងារ ឬក្រុមជំនុំរបស់លោកអ្នក?

២) តើអ្វីជាបញ្ហាដ៏ចម្បងជាងគេនៅក្នុងចំណោម បញ្ហា ចម្បង ផ្សេង ទៀត ក្នុង អំឡុងសម័យកំណែទម្រង់? តើវានៅតែជាបញ្ហាឬទេនៅក្នុងបរិបទសព្វថ្ងៃនេះ?

៣) តើលោកអ្នកអាចគិតពីបញ្ហាខាងសីលធម៌មួយដែលគេកំពុងតែពិភាក្សាសព្វថ្ងៃនេះដែលពឹងផ្អែកជាចម្បងលើមនោសញ្ចេតនា និងអារម្មណ៍បានឬទេ? ហេតុអ្វីបានជាធ្វើដូច្នេះខុស? តើសៀវភៅនេះបានផ្លាស់ប្តូរការយល់ដឹងរបស់លោកអ្នកស្តីពីបញ្ហា ដែលបានលើកយកមកពិភាក្សាយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ? តើផ្នែកណាខ្លះនៃព្រះគម្ពីរដែលហាក់ដូចជាដោះស្រាយបញ្ហាខាងលើនេះបានច្បាស់លាស់បំផុត?



៥

តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះ គម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច ?

សិទ្ធិអំណាចដ៏មានឥទ្ធិពល

សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ គឺជាកិរិយាសព្វ មិនមែនជានាមនោះទេ។ មែនហើយ! ខ្ញុំដឹងថា វាមិនសូវត្រូវនឹងវេយ្យាករណ៍ពីព្រោះ «សិទ្ធិអំណាចកំពូល» តាមពិតទៅគឺជានាមអរូបី។ ប៉ុន្តែ វាគឺជាទេវវិទ្យាដ៏ល្អ។ ព្រះបន្ទូលមានព្រះជន្មគង់នៅហើយសកម្មផង។ ព្រះជាម្ចាស់កំពុងផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់យើងតាមរយៈដំណើរការនៃព្រះបន្ទូល ទ្រង់ស្តារសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ទ្រង់ដែលផ្តល់ដោយព្រះជន្មទ្រង់មកលើដួងចិត្តយើងឡើងវិញ។

គេអាចគិតអំពី សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរក្នុងទម្រង់អសកម្ម ដែលប្រៀបដូចជាព្រះគម្ពីរគឺជាវចនានុក្រមមួយក្បាល ឬជាសៀវភៅច្បាប់មួយក្បាលប៉ុណ្ណោះ។ យើងប្រហែលជាគិតថា ព្រះគម្ពីរគ្រាន់តែ



ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ផ្តល់ព័ត៌មានតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីលើសពីនោះទេ។
មែនហើយ យើងអាចមើលឃើញថា ព្រះគម្ពីរមាន
ផ្ទុកនូវព័ត៌មានសំខាន់ៗ ពោលគឺជាព័ត៌មានមកពីព្រះ
ជាម្ចាស់ដែលមានសក្តានុពលក្នុងការផ្លាស់ប្តូរជីវិតបាន
ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា នោះនៅតែជាព័ត៌មានដដែល។
ពេលខ្លះ វាហាក់ដូចជាយើងទៅវិញទៅអ្នកសកម្ម
នោះ។ យើងអានព្រះគម្ពីររបស់យើង ហើយប្រមូល
ព័ត៌មាន ហើយប្រហែលជាយកទៅអនុវត្តទៀតផង។
ប៉ុន្តែ យើងមើលឃើញព្រះគម្ពីរថាអសកម្មវិញ។

ប៉ុន្តែ សូមចាំថា៖ «សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃ
ព្រះគម្ពីរ» មានន័យថា ជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃ
ព្រះជាម្ចាស់ដែលកំពុងមានបន្ទូល និងកំពុងតែធ្វើ
សកម្មភាពតាមរយៈព្រះគម្ពីរ។ ហើយព្រះជាម្ចាស់មិន
មែនអសកម្មនោះទេ។ ព្រះជាម្ចាស់មិនគ្រាន់តែគង់នៅ
តែមួយកន្លែង ដើម្បីរង់ចាំឲ្យយើងសួរនូវសំណួរអំពីព្រះ
បន្ទូលរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ។

ព្រះជាម្ចាស់នៅតែមានបន្ទូលតាមរយៈព្រះគម្ពីរ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនត្រឹមតែសកម្មនៅពេលដែលគេ
សរសេរព្រះគម្ពីរឡើងប៉ុណ្ណោះឡើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គ
ក៏សកម្មនៅសព្វថ្ងៃនេះ នៅពេលដែលយើងអាន និង



តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?

អធិប្បាយតាមព្រះគម្ពីរផងដែរ។ ព្រះវិញ្ញាណស្វែងរក
យើងតាមរយៈព្រះបន្ទូល។ ព្រះវិញ្ញាណបើកភ្នែកខ្វាក់
របស់យើងឲ្យមើលឃើញ ហើយធ្វើឲ្យចិត្តដ៏ត្រជាក់
របស់យើងឲ្យរលាយ ធ្វើឲ្យយើងអាចស្តាប់ឮព្រះ
សូរសៀងព្រះជាម្ចាស់ ហើយឆ្លើយតបដោយជំនឿ។
នេះជារបៀបដែលព្រះទ្រង់បានប្រទានជីវិតខាងឯ
វិញ្ញាណជាលើកដំបូងដល់មនុស្ស។ ដំណើរការនេះត្រូវ
គេហៅថា «ការកើតជាថ្មី» ឬ «កំណើតថ្មី» ។ ហើយ
ព្រះអង្គបន្តធ្វើដូច្នោះសម្រាប់យើងជាក្រីស្ទបរិស័ទ នៅ
ពេលដែលយើងអានព្រះគម្ពីរដោយចិត្តបន្ទាបខ្លួន។
លោកគ្រូ បារីក (Bavinck) បានលើកឡើងថា៖

ព្រះគម្ពីរមិនសុំជំនួយពីនរណាម្នាក់ ដើម្បីបង្កើនការ
ទទួលស្គាល់ និងការគ្រប់គ្រងនោះឡើយ។ ព្រះគម្ពីរ
ក៏មិនត្រូវការអំណាចដ៏ខ្លាំងពូកែពីរដ្ឋាភិបាលណា
មួយនោះដែរ។ ព្រះគម្ពីរមិនត្រូវការការគាំទ្រពីក្រុម
ជំនុំនោះទេ។ ព្រះគម្ពីរក៏មិនប្រើប្រាស់អំណាច និង
ការស៊ើបអង្កេតនោះដែរ។ ព្រះគម្ពីរមិនចង់គ្រប់គ្រង
ដោយប្រើកម្លាំង និងដោយហិង្សានោះទេ ប៉ុន្តែព្រះ
គម្ពីរស្វែងរកការទទួលស្គាល់ ដោយស្ម័គ្រចិត្ត និង
ដោយចេញពីឆន្ទៈ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះគម្ពីរអាចទទួល
បានការទទួលស្គាល់ តាមរយៈកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

បរិសុទ្ធបាន។ ព្រះគម្ពីរការពារសិទ្ធិអំណាចខ្លួនឯង
ផ្ទាល់។^{២១}

វាមិនគ្រាន់តែការពិត កាលពីអតីតកាលនោះ
ទេ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រើប្រាស់អ្នកនិពន្ធជាច្រើន
ដើម្បីនឹងសរសេរគំនិតរបស់ទ្រង់ចុះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។
ហើយយើងក៏នៅតែឃើញថែមទៀតលើការនេះ។
សូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះ ព្រះជាម្ចាស់ក៏នៅតែមានបន្ទូល
តាមរយៈព្រះគម្ពីរក្នុងរបៀបមួយដ៏មានឥទ្ធិពល និង
មានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងយើងដោយផ្ទាល់ផងដែរ។
កណ្ឌគម្ពីរ ហេព្រើរ ពៈ៧-១១ បានដកស្រង់ចេញពី
កណ្ឌគម្ពីរ ទំនុកតម្កើង ជំពូក៩៥ ហើយសន្និដ្ឋានថា
នោះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ គ្មានអ្វីគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលនៅ
ត្រង់ចំណុចនេះទេ។ ប៉ុន្តែ កណ្ឌគម្ពីរហេព្រើរបានផ្ដើម
សម្រង់សម្តីនោះ ដោយពាក្យទាំងនេះថា៖ «ហេតុនោះ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបន្ទូលថា...» (គកស១៦)។
សូមកត់ចំណាំអំពីការប្រើកិរិយាសព្ទបច្ចុប្បន្នកាល។

២១ លោក Herman Bavinck, *Reformed Dogmatics*,
ភាគ១៖ *Prolegomena*, កែសម្រួលដោយ៖ លោក John Bolt,
បកប្រែដោយ៖ លោក John Vriend (Grand Rapids, MI:
Baker Academic, ឆ្នាំ២០០៣), ទំព័រ៤៦៣។





តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?

កណ្ត្ឌគម្ពីរហេព្រើរមិនមែនឆ្អើមថា៖ «ហេតុនោះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឯប់បានមានបន្ទូលកាលពីអតីតកាលថា...» នោះទេ។ ប៉ុន្តែ គឺដូច្នេះវិញថា៖ «ហេតុនោះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបន្ទូល»-នៅទីនេះ ឥឡូវនេះ។ នេះហើយជាមូលហេតុដែលកណ្ត្ឌគម្ពីរហេព្រើរចែងអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា «រស់នៅ ហើយពូកែ (សកម្ម)» (ហេព្រើរ ៤:១២)។ វាមិនមែនថា ព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់តែមានបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សជាតិកាលពីអតីតកាលនោះទេ ទោះបីនេះជាការពិតក៏ដោយ។ រាល់ពេលដែលយើងអាន ឬអធិប្បាយចេញពីព្រះគម្ពីរនោះយើងប្រកាសថា ព្រះជាម្ចាស់កំពុងតែមានបន្ទូលហើយ។ ខណៈនោះ ព្រះជាម្ចាស់កំពុងតែមានបន្ទូលមកកាន់លោកអ្នកដោយផ្ទាល់ តាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់។

ព្រះជាម្ចាស់នៅតែធ្វើការតាមរយៈបទគម្ពីរ
ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែនៅមានបន្ទូលតាមរយៈព្រះគម្ពីរនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះអង្គក៏នៅតែធ្វើការតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ផងដែរ។ នេះជារបៀបដែលសាច់រឿងបានចាប់ផ្តើមឡើង៖ «ឯផែនដីបានខូច ហើយនៅទទេមានសុទ្ធតែងងឹតនៅគ្របលើជម្រៅទឹក» (លោកុប្បត្តិ ១:២)។ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់មកសាច់រឿងនោះបន្ថែមទៀត





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ថា «ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះក៏រោនៅពីលើទឹក»។ ឃ្លា
នេះ គឺពោរពេញដោយលទ្ធភាពជាច្រើនដែលអាច
កើតមានឡើង។ យើងអាចនិយាយបានថា មានអ្វី
មួយអាចនឹងកើតមានឡើង។ បន្ទាប់មក មានអ្វីមួយ
ពិតជាកើតមានឡើងមែនគឺ៖ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូល។
កណ្ឌគម្ពីរ លោកុប្បត្តិ ១:៣ បានចែងថា៖ «នោះព្រះ
ទ្រង់មានបន្ទូលថា ចូរឲ្យមានពន្លឺឡើង ដូច្នេះពន្លឺក៏
មានឡើង»។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការតាមរយៈព្រះបន្ទូល
ទ្រង់។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលមួយព្រះឱស្ឋ នោះពន្លឺក៏
មកជំនួសភាពងងឹត។ ព្រះជាម្ចាស់ញែកពន្លឺពីងងឹត
ចេញ ដោយដាក់ឈ្មោះពន្លឺថាជា «ថ្ងៃ» និងងងឹតថា
ជា «យប់» (លោកុប្បត្តិ ១:៤-៥)។ ព្រះជាម្ចាស់បាន
នាំមកនូវសណ្តាប់ធ្នាប់ជំនួសឲ្យភាពរញ្ជ័រញ្ជើរតាមរយៈ
ព្រះបន្ទូលទ្រង់។ យើងមើលឃើញគំរូដូចគ្នានេះនៅថ្ងៃ
ទី១ ដល់ថ្ងៃទី៣ នៃការបង្កើត។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះ
បន្ទូល ហើយភាពគ្មានរូបរាងនៃអ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់
បានបង្កើត ដែលបានរៀបចំឲ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់ និង
ដាក់ឈ្មោះឲ្យវា។ នៅថ្ងៃទី៤ ដល់ថ្ងៃទី៦ គំរូនោះផ្លាស់
ប្តូរបន្តិចបន្តួច។ ឥឡូវនេះ ព្រះជាម្ចាស់កំពុងតែបំពេញ
ភាពទទេស្អាតនៃអ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើត
ដោយផ្កាយ ព្រះចន្ទ ត្រី សត្វស្លាប សត្វពាហនៈ និង
មនុស្សជាដើម។ ប៉ុន្តែ ជាថ្មីម្តងទៀត ព្រះអង្គធ្វើបែប





តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?

នេះតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គមានបន្ទូល
ហើយពិតពលោកក៏បានកើតមានឡើង។

គំរូនេះបានកើតឡើងជាច្រើនលើកច្រើនសារ
នៅក្នុងដំណើររឿងនៃព្រះគម្ពីរ។ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទាន
ជីវិតដល់រាស្ត្រទ្រង់តាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់។ ព្រះអង្គ
បង្កើតប្រវត្តិសាស្ត្រតាមរយៈហោរារបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គ
ចម្រើននគររបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើង តាមរយៈការប្រកាស
ដំណឹងល្អ។ ព្រះអង្គបាននាំជីវិតទៅកាន់ដួងចិត្តដែល
បានស្លាប់ខាងឯវិញ្ញាណ តាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់។
ពិតណាស់ ការប្រែចិត្តជឿ គឺប្រៀបដូចជាការបង្កើត
របស់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។ កណ្តុគម្ពីរ ២កូរិនថូស
៤:៥-៦ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «យើងខ្ញុំមិន
ប្រកាសប្រាប់ពីខ្លួនយើងខ្ញុំទេ គឺពីព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជា
ព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយក៏រាប់ខ្លួនយើងខ្ញុំ ថាជាបារមី
របស់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះព្រះយេស៊ូវដែរ ដ្បិតគឺ
ជាព្រះ ដែលមានបន្ទូលបង្គាប់ ឲ្យមានពន្លឺភ្លឺចេញពី
សេចក្តីងងឹត ទ្រង់បានបំភ្លឺមកក្នុងចិត្តយើងខ្ញុំ ឲ្យយើង
ខ្ញុំមានស្មើនឹងដំណើរស្គាល់សិរីល្អរបស់ព្រះ ដែល
នៅព្រះភក្ត្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ»។ ដូចជាព្រះជាម្ចាស់
បានមានព្រះបន្ទូល ដើម្បីបង្កើតពន្លឺដល់ផែនដីដែល
ពេញដោយភាពងងឹតនេះដែរ ព្រះជាម្ចាស់ក៏មានបន្ទូល





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ពីសារនៃដំណឹងល្អ ដើម្បីនាំពន្លឺដល់សេចក្តីងងឹត
ដែលនៅក្នុងចិត្តយើងផងដែរ។ ព្រះអង្គបានរៀបចំ
ភាពរញ្ជ័ររញ្ជ័របស់យើងឲ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយ
បំពេញភាពទទេស្តាតរបស់យើងដោយព្រះបន្ទូលទ្រង់
នៅពេលដែលយើងឮព្រះបន្ទូលដោយអំណាចនៃព្រះ
វិញ្ញាណ។

ព្រះជាម្ចាស់តែងតែធ្វើការតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់។

ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើផ្ទៃទឹក
កណ្តៈគម្ពីរទំនុកតម្កើង ជំពូក២៩ គឺជាការពណ៌នាដ៏
អស្ចារ្យនៃសកម្មភាពនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

^១ នៃ អស់ទាំងកូននៃព្រះដ៏មានឥទ្ធិបន្ធិអើយ

ចូរសរសើរព្រះយេហូវ៉ា

ចូរសរសើរព្រះយេហូវ៉ាថា

ទ្រង់មានសិរីល្អ ហើយនឹងព្រះចេស្ដា

^២ ចូរសរសើរពីសិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ាឲ្យសមនឹងព្រះនាមទ្រង់

ចូរពាក់គ្រឿងលម្អបរិសុទ្ធ នាំគ្នាថ្វាយបង្គំដល់

ព្រះយេហូវ៉ាចុះ។

^៣ ព្រះសូរសៀងនៃព្រះយេហូវ៉ាខ្លួនតាមទឹក

ព្រះដ៏មានសិរីល្អទ្រង់បញ្ចេញផ្ករលាន់

គឺព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់គង់លើទីកំពស់

^៤ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាមានអំណាច



តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?

ព្រះសូរសៀងនៃព្រះយេហូវ៉ាមានប្បទានភាព
 ៥ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាក៏បំបាក់ដើមតាត្រៅ
 អើ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បំបាក់កំទេចដើមតាត្រៅ
 នៅភ្នំល្អាណូន
 ៦ ទ្រង់បណ្តាលឲ្យដើមទាំងនោះបោលលោត ដូចជាកូនគោ
 ហើយឲ្យភ្នំល្អាណូន និងភ្នំស៊ីរានបោល ដូចជាគោព្រៃស្មារ
 ៧ ព្រះសូរសៀងនៃព្រះយេហូវ៉ាធ្វើឲ្យមាន
 អណ្តាតភ្លើងផុសឡើង
 ៨ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាធ្វើឲ្យទីរហោស្ថានញ័រកក្រើក
 ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់អង្រួនទីរហោស្ថានកាដេស
 ៩ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាធ្វើឲ្យក្តាន់ញី សំរាលកូនមក
 ក៏ជុះស្លឹកឈើនៅព្រៃអស់រលីង
 ហើយនៅក្នុងព្រះវិហារនៃទ្រង់ នោះសព្វសារពើ
 ក៏បន្លឺឡើងថា «ស្រីស្នំស្នី»
 ១០ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានគង់នៅវេលាជំនន់លោកីយ៍
 អើ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់គង់ជាព្រះមហាក្សត្រ
 នៅអស់កល្បជានិច្ច
 ១១ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងចម្រើនកម្លាំងដល់រាស្ត្រទ្រង់
 ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងប្រទានពរដល់រាស្ត្រទ្រង់
 ឲ្យបានសេចក្តីសុខសាន្តត្រាណ។

កណ្តគម្ពីរ ទំនុកតម្កើង ជំពូក២៩នេះ ចាប់ផ្តើម
 ដោយ ការអំពាវនាវ ឲ្យថ្វាយ សិរីល្អ ដល់ព្រះ អម្ចាស់
 (ខ.១-២)។ ការអំពាវនាវនេះ គឺជាលទ្ធផលនៃ
 ប្បទានភាព និងភាពអស្ចារ្យនៃព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់
 (ខ.៤) ដែលបានពណ៌នាថាជា ផ្ករលាន់ (ខ.៣)។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

«ទឹកធំ» នៅក្នុងខ.៣ ទំនងជាសំដៅទៅលើទឹកដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នៃការបង្កើតនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ១:២។ ព្រះជាម្ចាស់អាចគ្រប់គ្រងទឹកទាំងនោះតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើដូច្នេះនៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់រលក ហើយរលកក៏បានស្ងប់ភ្លាម (ម៉ាកុស ៤:៣៩)។ បុទ្វានុភាពនៅក្នុងព្រះបន្ទូលទ្រង់ គឺជាឧបករណ៍ដែលព្រះអង្គប្រើដើម្បីធ្វើការនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ បន្ទាប់មក អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរទំនុកតម្កើងប្រើឧទាហរណ៍ស្តីពីការរញ្ជួយដី។ ដើមឈើបានបំបាក់ដូចជាមែកឈើតូចៗ (ខ.៥, ៩) ហើយប្រជាជាតិទាំងមូលត្រូវបានកកើតដូចជាពួកគេកំពុងបំបោលកូនគោ (ខ.៦ និងខ.៨)។ ដូច្នេះក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះបន្ទូលទ្រង់នាំមកនូវការសរសើរតម្កើង៖ «នៅក្នុងព្រះវិហារនៃទ្រង់នោះសព្វសារពើ ក៏បន្លឺឡើងថា «ស្រីស្អាត» (ខ.៩)។

នៅចុងបញ្ចប់នៃកណ្ឌគម្ពីរទំនុកតម្កើងនេះ ព្រះបានធ្វើឲ្យទឹកដីច្របូកច្របល់ប្រែជាស្ងប់ ហើយបានទាក់ទាញរាស្ត្ររបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់។ នេះជារបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់ជាក្សត្រនៅក្នុងពិភពលោករបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ ខ.១០ ចែងថា «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានគង់នៅវេលាជំនន់លោកីយ៍ អើ ព្រះយេហូវ៉ា





តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?

ទ្រង់គង់ជាព្រះមហាក្សត្រនៅអស់កល្បជានិច្ច» ។ នេះជាដំណឹងល្អសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ពីព្រោះភាពជាក្សត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះនាំមកនូវកម្លាំង ព្រះពរ និងសេចក្តីសុខសាន្ត (ខ.១១)។

ចំណុចសំខាន់សម្រាប់យើងនោះគឺថា ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ ដ្បិតតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ គឺព្រះជាម្ចាស់ស្តារនូវភាពជាក្សត្រដែលប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃទ្រង់ឡើងវិញ។

ការមួយដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ គឺផ្តល់ព័ត៌មានដល់យើង។ ព្រះបន្ទូលទ្រង់គឺជាសេចក្តីពិត (យ៉ូហាន ១៧:១៧)។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលប្រាប់យើងអំពីចរិតលក្ខណៈរបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលអំពីភាពបរិសុទ្ធ ចេស្តា ឫទ្ធានុភាព សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលប្រាប់សាច់រឿងអំពីរបៀបដែលព្រះអង្គបានរក្សាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងតាមរយៈការយកកំណើតជាមនុស្ស ការមានព្រះជន្មរស់នៅ ការសុគត ការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ និងការយាងទៅឯស្ថានសួគ៌របស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលប្រាប់យើងថា យើងត្រូវឆ្លើយតបដោយជំនឿ និងការប្រែចិត្ត។ ព្រះអង្គ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

មានបន្ទូលប្រាប់យើងអំពីអាកប្បកិរិយាដែលរាស្ត្រទ្រង់
ដែលព្រះអង្គត្រូវមាន។

ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការច្រើនជាងការ
ដែលគ្រាន់តែផ្តល់ព័ត៌មានដល់យើងទៅទៀត។ តាម
រយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់៖

- ព្រះជាម្ចាស់នាំមកនូវជីវិតដល់ព្រលឹងដែល
ស្លាប់។
- ព្រះជាម្ចាស់ធានាដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។
- ព្រះជាម្ចាស់នាំគ្រីស្ទបរិស័ទដែលរង្វេងចេញឲ្យ
ត្រឡប់មកវិញ។
- ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់កម្លាំងដល់រាស្ត្រទ្រង់សម្រាប់
ការបម្រើ។
- ព្រះជាម្ចាស់បន្ទាបអ្នកខ្លាំងពូកែចុះ ហើយលើក
អ្នកតូចទាបឡើង។
- ព្រះជាម្ចាស់ស្ដារព្រះរាជ្យរបស់ទ្រង់ឡើងវិញ។

ដូច្នេះ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរមិនមែនជា
គំនិតអសកម្មនោះទេ។ ព្រះគម្ពីរ គឺជាប្រភពនៃសេចក្តី
ពិតដែលមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរ គឺ
លើសជាងរចនានុក្រមដ៏អស្ចារ្យ ឬសព្វវចនាធិប្បាយ





តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?

មួយក្បាលទៅទៀត (encyclopaedia)។ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរក៏ពណ៌នាអំពីចលនាដ៏សកម្មមួយផងដែរ។ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនេះ ពណ៌នាអំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់កំពុងតែស្វែងរកជ្រុងទៀងវិញលើវិស្វប្រលងប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលទ្រង់។

អ្វីដែលសំខាន់នោះគឺថា ព្រះជាម្ចាស់កំពុងតាំងអង្គទ្រង់ជាកំពូលក្នុងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈព្រះគម្ពីរ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្តល់ជីវិតចូលក្នុងចិត្តយើងតាមរយៈព្រះបន្ទូល និងព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណទ្រង់។ ព្រះវិញ្ញាណបានប្រទានជីវិតថ្មីក្នុងការឆ្លើយតបថ្មីចំពោះបទគម្ពីរ។ យើងមានការយល់ដឹង និងបំណងចិត្តថ្មីអំពីព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ តាមរយៈកំណើតថ្មីនេះ។ បំណងចិត្តថ្មីនេះ ទទួលបានកម្លាំងពីការអាន និងការស្តាប់ព្រះបន្ទូល។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលយើងស្តាប់ឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់បញ្ជាក់ប្រាប់យើងអំពីព្រះគុណដល់យើង។ យើងចាប់ផ្តើមទទួលបានអារម្មណ៍ថា យើងជាសមាជិកម្នាក់នៃគ្រួសាររបស់ព្រះ។ តាមរយៈព្រះបន្ទូល យើងមានអារម្មណ៍ថា យើងមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ ជាលទ្ធផល យើងមានកម្លាំងក្នុងការបម្រើទ្រង់។ ព្រះបន្ទូលបង្ហាញឲ្យយើងឃើញពីអំពើ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

បាបរបស់យើង ហើយវិញ្ញាបនបត្រយើងពីការអត់ទោសដល់
អ្នកដទៃ។ ព្រះគម្ពីរធ្វើឲ្យយើងរបួស ហើយក៏ព្យាបាល
យើងឡើងវិញ។ ព្រះគម្ពីរលាតត្រដាងពីយើង ហើយ
ក៏គ្របបាំងយើងវិញដែរ។ ចំណេះដឹងរបស់យើងអំពី
ព្រះជាម្ចាស់មានការកើនឡើង។ សេចក្តីស្រឡាញ់
របស់យើងចំពោះព្រះជាម្ចាស់កាន់តែស៊ីជម្រៅឡើង។
ការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងចំពោះព្រះជាម្ចាស់កាន់តែ
ខ្ជាប់ខ្ជួន តាមរយៈព្រះបន្ទូលផងដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់បាន
ស្តារសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ទ្រង់លើជីវិតរបស់យើង
ឡើងវិញ តាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់។

ការទាំងអស់នេះមានសារៈសំខាន់នៅពេលដែល
យើងគិតអំពីរបៀបយើងរស់នៅ ដែលឆ្លើយតបទៅនឹង
គោលលទ្ធិនៃសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ព្រះគម្ពីរ។ តើអ្វី
ជាការឆ្លើយតបរបស់យើង? ដំបូង យើងគួរស្តាប់បង្គាប់
តាមព្រះគម្ពីរគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់កាលៈទេសៈ
ដោយគ្មានការដោះសារ ឬការសម្របសម្រួលឡើយ។
យើងត្រូវប្តេជ្ញាចិត្តនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងក៏
ត្រូវប្តេជ្ញាក្នុងការរក្សាព្រះបន្ទូលទ្រង់ដែរ ព្រោះព្រះគម្ពីរ
គឺជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់យើង។

ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមធ្វើតាមព្រះ
បន្ទូល នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្លាស់ប្តូរចិត្តយើងតាមរយៈ





តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?

ព្រះបន្ទូលទ្រង់។ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការតាមវិធីពីរយ៉ាង៖

- យើងស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលដែលយើងឮ។
- ព្រះបន្ទូលដែលយើងឮបានចាប់យកចិត្ត និងធ្វើឲ្យយើងលង់ចិត្ត។

សៀវភៅសព្វវចនាធិប្បាយ និងសៀវភៅក្បួនច្បាប់មួយចំនួន គឺមានអត្ថប្រយោជន៍ណាស់។ បើលោកអ្នកចង់ដឹងអំពីអ្វីមួយ នោះលោកអ្នកអាចពិនិត្យមើលនៅក្នុងសៀវភៅសព្វវចនាធិប្បាយ។ បើលោកអ្នកចង់ដឹងពីច្បាប់កីឡា នោះលោកអ្នកអាចមើលក្នុងសៀវភៅច្បាប់ស្តីពីកីឡាបាន។ ប៉ុន្តែ មនុស្សមិនអានសៀវភៅសព្វវចនាធិប្បាយ ឬសៀវភៅច្បាប់សម្រាប់ការកម្សាន្តនោះទេ។ លោកអ្នកមិនអានមួយថ្ងៃមួយជំពូកនោះទេ។ មនុស្សភាគច្រើនមិនធ្វើបែបនេះឡើយ។ បើព្រះគម្ពីរគ្រាន់តែជាសៀវភៅសព្វវចនាធិប្បាយខាងផ្នែកសាសនា ឬសៀវភៅច្បាប់ នោះជាការមានប្រយោជន៍ដែលមានព្រះគម្ពីរមួយក្បាលនៅលើផ្ទៃដាក់សៀវភៅរបស់លោកអ្នក។ ពេលខ្លះ លោកអ្នកអាចគ្រាន់តែយកវាចុះមកអាន ហើយរកមើលព័ត៌មានមួយចំនួន។ ប៉ុន្តែ





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ទាក់ទងទៅនឹងព្រះគម្ពីរលោកអ្នកនឹងមិនអាចអាន ឬ
ក៏ស្តាប់ការពន្យល់ព្រះគម្ពីរដូចដែលលោកអ្នកអាន
សៀវភៅសព្វវចនាធិប្បាយ ឬក៏សៀវភៅច្បាប់នោះទេ
ដែលនេះមានន័យថា លោកអ្នកអានព្រះគម្ពីរដោយ
មានការយកចិត្តទុកដាក់។

ប៉ុន្តែ ពិតណាស់ សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ
គឺប្រៀបដូចជាសកម្មភាពមួយ។ ព្រះជាម្ចាស់កំពុងតែ
នាំយើងចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងទ្រង់យ៉ាង
សកម្ម ហើយទ្រង់កំពុងតែកសាងរាជ្យទ្រង់លើជីវិត
របស់យើងឡើងវិញតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់។ ព្រះអង្គ
មិនធ្វើកិច្ចការនេះ ដោយគ្រាន់តែស្រែកប្រកាសពីក្រឹត្យ
វិន័យទ្រង់នោះទេ។ ពិតមែន ព្រះគម្ពីរបង្ហាញយើងឲ្យ
ឃើញពីបំណងព្រះទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន ប៉ុន្តែ
ព្រះអង្គមានបន្ទូលតាមរយៈព្រះគម្ពីរ ដើម្បីហៅយើងឲ្យ
មកជិត ហើយយកឈ្នះលើដួងចិត្តរបស់យើង។ ព្រះ
គម្ពីរគឺជាសំបុត្រនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះគ្រីស្ទមក
កាន់កូនក្រមុំរបស់ទ្រង់ ពោលគឺជាសំបុត្រដើម្បីបញ្ជាក់
ប្រាប់សារជាថ្មីនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដល់យើង
និងដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីយើងវិញ។ ព្រះ
ជាម្ចាស់ក្លាយជាសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៅក្នុងចិត្តយើង
មិនមែនដោយ ការបង្ខិតបង្ខំឲ្យយើងចុះចូលនោះទេ





តើសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?

ប៉ុន្តែដោយការផ្លាស់ប្តូរបំណងចិត្តយើងក្នុងលក្ខណៈ
ដែលស្រទន់ និងដោយការបំពេញនូវសេចក្តីស្រឡាញ់
ដល់យើងវិញ។ ហេតុនេះ យើងត្រូវអានព្រះគម្ពីរជា
រៀងរាល់ថ្ងៃ ដើម្បីបានឮព្រះទ្រង់មានបន្ទូលដោយ
សេចក្តីស្រឡាញ់មកកាន់យើង នោះយើងមានកម្លាំង
នឹងបម្រើទ្រង់។

សិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរ ពាក់ព័ន្ធនឹងការ
បង្កើតសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ទ្រង់លើជីវិតយើង តាម
រយៈព្រះគម្ពីរ។ សូមឲ្យបទពិសោធន៍ទាំងនេះបានជា
របស់លោកអ្នក ហើយនិងខ្ញុំខណៈដែលយើងចូលទៅ
កាន់ព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ ដោយការបន្ទាបខ្លួនចុះចូល
រហូតដល់ថ្ងៃដែលយើងនឹងជួបព្រះអម្ចាស់ ដែលជាអ្នក
និពន្ធព្រះគម្ពីរមុខទល់នឹងមុខ។





ព្រះគម្ពីរគឺមានសិទ្ធិអំណាចកំពូល

ការឆ្លុះបញ្ចាំង ឬការពិភាក្សា

១) តើនៅក្នុងអត្ថន័យណាដែលសិទ្ធិអំណាចកំពូលនៃព្រះគម្ពីរជាកិរិយាសព្ទ (ពាក្យ «បង្ហាញពីអំពើ») ហើយមិនមែនជានាម?

២) «រាល់ពេលដែលយើងអាន ឬអធិប្បាយចេញពីព្រះគម្ពីរ នោះយើងប្រកាសថា ព្រះជាម្ចាស់កំពុងតែមានបន្ទូលហើយ»។ តើការនេះណែនាំ (ឬផ្លាស់ប្តូរ) អាទិភាពរបស់លោកអ្នកឬគ្រួសាររបស់លោកអ្នកយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ?

៣) «ព្រះជាម្ចាស់តែងតែធ្វើការតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់»។ នៅក្នុងពិភពលោកដែលពោរពេញទៅដោយ «ភាពរីករ» នៃប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម តើលោកអ្នកមានអារម្មណ៍ថា សេចក្តីពិតនេះនាំមកនូវស្តីភាព និងការកម្សាន្តចិត្តយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ? តើផ្នែកណាខ្លះនៃព្រះគម្ពីរដែលលោកអ្នកឧស្សាហ៍លើកយកមកសម្រាប់ជាការកម្សាន្តចិត្ត និងការដឹកនាំ?

៤) តើលោកអ្នកអាចគិតដល់វេលាមួយ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានជំទាស់នឹងសកម្មភាពរបស់លោកអ្នកតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ដែរឬទេ? តើឥរិយាបថរបស់លោកអ្នកជាចំណុចមួយដែលចុះចូលជាមួយនឹងការបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរដែរឬទេ? ហេតុអ្វី?





លិបិក្រមតាមព្រះគម្ពីរ

សញ្ញាបាស់

លោកុប្បត្តិ

១:២	១០៧,
	១១២
១:៣.....	១០៨
១:៤-៥	១០៨

ទំនុកតម្កើង

១៩:៦.....	៧៨
១៩:១-២.....	១១១
២៩:១-១១.....	១១០- ១១១
២៩:៣.....	១១១
២៩:៤.....	១១១
២៩:៥.....	១១២
២៩:៩.....	១១២
២៩:៦.....	១១២
២៩:៨.....	១១២
២៩:៩.....	១១២
២៩:១០.....	១១២
២៩:១១.....	១១៣

សុភាសិត

២៩:២៥.....	៦៧
------------	----

សាស្តា

៤:១២	៣៧
------------	----

សញ្ញាដ្ឋ

ម៉ាថាយ

៧:២៤-២៧.....	១០០
១៤:១៣-២១	៨៨
១៤:២២-៣៣	៣៥
២៥:២៣.....	៦៣
២៨:១៨.....	៤២

ម៉ាកុស

៤:៣៩.....	១១២
៦:៣២-៤៤.....	៨៨

លូកា

៩:១០-១៧.....	៨៨
--------------	----





យ៉ូហាន

១:១ ៣២,
 ៣២
 ១:១៤ ៣៣
 ៣:៣-៦ ៣៤
 ៦:១-១៣ ៨៨
 ១០:១១ ១០១
 ១៤:២៥-២៦ ៤៤
 ១៧:១៧ ១១៣

កិច្ចការ

៥:២៩ ៦៤

រ៉ូម

១:១-៤ ៨, ១៩
 ១:១៨ ៣៣
 ៥:៨ ៥២

១កូរិនថូស

១២:៤-១១ ៦០

២កូរិនថូស

៤:៥-៦ ១០៩
 ៤:៦ ៣៤

អេភេសូរ

២:២០ ៨៤

កូឡូស

១:១៦ ៦៨
 ១:១៨ ៤៣

១ធីម៉ូថេ

១:១១ ១០
 ៣:១៥ ៨៦

២ធីម៉ូថេ

៣:១៦ ២៩,
 ៣៦,
 ៤២

ទីតុស

៣:៥-៦ ៣៤

ហេប្រើរ

១:៣ ៣២
 ៣:៧-១១ ១០៦
 ៤:១២ ១០៧

២ពេត្រុស

១:៣-៤ ៥៧,
 ៦៥
 ១:២១ ៣៧

១យ៉ូហាន

១:១ ៣២



